منته

دګرانو ملګرو لکه

دمحمد ابراهیم ارمان، امیر محمد لیکوال
د سرسید سکول پرنسیپل عزیزالله کاکړ

عینایت الله اولسمل جمال ناصر جمال نقیب افغان

زین الله رودوال نصیب خان سنګریار واجد تړی

زراق پښتون صابر روښان ،عطاولرحمان عطایي
محمد ابراهیم کامرېد ،عبدالقدوس خود ېزی، محمد عظیم
کاکړ،

عبدالقادر مجرم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بِسم الله الرّحمان الرّحيم

د کتاب نوم   حرمونی زړونه

کاږي

ليکوال   عبدالقادرمجرم

دچاپ کال   جنوري (۲۰۱۲)

دچاپ شمير   (۱۰۰۰)

شميره   ۰۳۰۲۳۸۰۹۵۳۸

qmujrim@yahoo.com   ايميل

facebook qadir mujrim mujrm

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرونکی هیواد ادبی یون کلاسیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له ټوله کلي راپرې،د شمال لور ته د ژورماندۀ (خوړ ، رود)
پر غاړه په یوه داسي خونه کښي چي په ختیځ او لوېدیځ جوړه وه ـ د نۀ
ګلېدو په وجه یې د وختونو بارانو دېوالونه چرې چرې کړي وو۔
د جنوب لور ته د خوني تر مخ وړوکی سپین ډګری وو۔ د ډګري په هغه
خوا خاص د ماندۀ پر غاړه د سپیني خاوري غټ غټ پوټیان چي خړې
او شنې غوندي سمسیارې بېشمېره پکښي ګرځېدې را ګرځېدې۔
ما به غرمه او ماپښین په دروازه کښي په ناسته ورته تېره کړو ـ
نژدې ځکه نۀ ورتلم مورکۍ راته ویلي وو "سمسیارې ته چي نژدې
ورشې په لکۍ دي وهي۔ داسي تېره لکۍ یې ده لکه توره بل دوې
ژبي لري چي وړوکی ماشوم پیدا کړي۔ پوزه یې په ژبو ور بنده کړي۔
پر خولۀ ور پرېوځي۔تر هغه یې نۀ پرېږدي چي وژلی یې نه وي ـ "
یوه ورځ غټ ماځیګر زموږ د کور او کلي تر میان پر هغه سپین
ډګري خوسی کېدو ـ
زما د اووم کال دوه درې غابښه وتلي وو۔ یو غابښ ښورېدو ـ په
خوسي کښي د میرزا خان لاس زما له خولې ډېر په زور ونښت ـ
ښورېدلی غابښ ووتو۔ځۀ ویني یې هم وکړې ـ ما په زوره زوره ژړل
کورته را روان شوم۔میرزا خان د خپل کور په لور منډه کړه۔ کورته
چي راغلم مورکۍ پوښتنه را څخه وکړه
مورکۍ: "ولي ژاړې زویه؟ "
زۀ: "مورکۍ ! هغه مېرزا خان حرموني زما غابښ راویستو۔ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زويه ! ستا غاښ خو له ډېره وخته ښورېدو ـ که د میرزا خان لاس نۀ وای ځيني ښتی هم وتو. میرزا خان خوار خو هم تۀ قصداً نۀ خوږولې "۔

زۀ: "یا یا حرموني قصداً په خولۀ کښې ووهلم۔ زۀ هم دی حرمونی په خدای که پرېږدم۔ خولۀ به يې ور وینوم۔"

ما هغه وخت دا حرمونی ښکنځا ګڼله۔ لېکین د حرموني په معنا نۀ پوهېدم چي څۀ ته وایي۔

زۀ د داسي مور او پلار زوی وم چي هغو بل اولاد نۀ درلود۔ روزګار يې ډ متوب وو۔ مور مي دریا ، پلار مي ډول وهلو۔ هم يې بدلي (غاړي، غزلي، سندري) ور سره ویلې۔

زۀ چي کله ماشوم وم هري ښادۍ ته ورسره تلم۔ یوه ورځ د بخت نامې ترور تر خولۀ څۀ داسي توري را ووتو

بخت نامه: "خوري ! هغه ښاهسته هلک خو وینې؟ "

نابلده ښځه: "هو خود يې وینم۔"

بخت نامه: "دا هغه د زرداد او زرګُلي حرمونی دی۔"

نابلده ښځه: "د مور دې ځان په خولۀ شي، دا ښاهستوکی هلک به يې څنګه پر بر ! غورځاوو۔"

زۀ حېران شوم ۔ما داسي ګڼلې وه چي دا ماشومان خلګ یو بل ځای پیدا کوي، راوړي يې، لويه وي يې ۔خدای شته د کلي ټولو ښځو زۀ ډېر نازولم۔ په هم دې ورځ چي موږ له هغې ښادۍ کورته راتلو۔ په عمر پخې بخت نامې مورکۍ ته د خپل زوی څو زړې جوړې ورکړې۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخت نامه: "زرګلي ! دا واخله خپل زوی ته به يې ور وا غوندې . زما پر زوی لندې (تنګي يا وړې)دي . " بل يې هغه د شپې له واره پاته سرې غوښې ور کړې . کله چې کورته ورسېدو. ما له خپلي موره پوښتنه وکړه

زۀ: "موري ! دا حرموني څۀ ته وايي؟ "

مورکۍ خپله دريا په دېوال ځړوله مخ يې پر شا را واړاوه

مورکۍ: "تۀ په حرموني چا خبر کړې؟ لس ورځي مې درته ويلي دي دا حرمونی ښکنځل دي .دا له خولې وباسه .نن يې معنا هم زده کوې. "

زۀ : "موري ! نن بخت نامې ترور هغه نابلدي ښځي ته ويل دا هغه د زرداد او زرګلي حرمونی دی. "

مورکۍ وش کړو. دېوال ته يې شا ووهله

مورکۍ: "بخت نامې دواړي دي خطا شه. کومه نابلده ښځه ته يې وويل؟ "

زۀ : "هغه تک سپين مخ، شنۀ خالونه، په زوره زوره چې يې خندل. تور پړونی، سور د خالو اوږد قميس چې يې په غاړه وو. "

مورکۍ: "زويه ! دا به يې ګپه سره کوله. وتا ته به يې ناحقه ښکنځل ولي کول. زويه ! دا څو ټکي زموږ په کورونو کښې سره ويل کېږي چې خبره يې ترله واوړي. هغه که د ورور او ورور وي که د خور او ورور، که له يو کليوال سره وي .دا کوجاوي يو بل ته وايي .حرمونې ،د رنډۍ زويه ،د مرداري زويه دا سي نوري ښکنځا. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "نۀ موري ! هغه ښا هسته ښځه بيا ډېره خفۀ شوه ـ"
مورکۍ: "حرمونی خو هغه ته وايي چي مور او پلار يې نۀ وي معلوم ـ ستا خو شکر دی هم مور شته هم پلار ـ"
زۀ: "موري ! چي زما مور او پلار معلوم دي بيا ولي بخت نامې ترور دا خبره په درد بدلي انداز وکړه ؟ زړۀ يې په ټوپونو ښکارېدو ـ خوره ! دا هغه د زرداد او زرګلي حرموني دی ـ"
مورکۍ: "زويه ! بد به دي کړي وي يا به بل څوک ياده وي بل تۀ په دې څۀ پوهېږې چي دې دا خبره په درد بدلي انداز وکړه؟ "
زۀ: "موري ! دا چي تۀ څۀ وخت له زردانې ترور سره تېر کړې ـ وتاته به هلته درک در کړي ـ تۀ خبره يې زردانه ترور چي تر خولۀ د غم توري راباسي ـ زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه د ډېرو غمجنو په منځ کښي چي ولاړه يم چي د خوشالۍ توري راباسي زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه زۀ چي د خوشالو خلګو په منځ کښي ولاړه يم ـ چارپېره اتڼونه راباندي کېږي ـ"
مورکۍ: "زويه ! ستا خو مور او پلار معلوم دي ـ"
لنډه دا چي نۀ مور کراره شوه نۀ ما خپله خبره پرېښوده ـ له هغې ورځي زما د حرموني له نامۀ کرکه وشوه ـ اوس چي به د کلي يو هلک د حرموني په نامۀ راته وويل ما د ستي جنګ ورسره کاوۀ ـ
د کلي د هلکانو را پام هم په دې شو چي ما د حرموني په نامۀ خوا بده وله ـ ځکه د حرموني له نامۀ دومره تنګ شوم چي اخير تر کور نۀ وتم ـ په کور کښي به ناست وم چي ډېر به ستړی شوم د مولوي صېب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته به ورغلم ـ هلته یو ماشوم طالب (نوم یې عبدالله خان وو) نری وچکی ،تور مخ ـ پر خرېیلي سر به یې سپنکی وړکی پټکی پېچلی وی ـ د مولوي صېب د خور زوی وو ـ
یوه وړوکي لور او یو زوی یې هم درلودو ـ هغه طالب سهار او ماځیګر له کورنو زیرې (ټوک)راټولولې ـدوه مولوي صېب او مورا ، یو هغه وړوکی طالب ،دوه خپل وړوکي لور او زوی ـ دومره زیرې یې له کلي هر وخت راټولولې چې د ښې برابرې ورا کېدې ـ
مطلب مې دا دی زیاته ډوډۍ یې ټولوله ـ ولمر ته یې ښوده ،وچوله یې بیا یې په سېرونو خرڅوله ـ
په کلي کښې چې به راووتم هلکانو که به یو نۀ بل راته ویل چې "تۀ حرمونی یې ـ ستا مور او پلار نۀ دي معلوم ـ تۀ زرداد او زرګُلي پیدا کړی یې ـ زموږ خو مور او پلار معلوم دي موږ حلالوني یو ـ"
دوه وخته مجبوره وم ـ یو سهار بل ماپښین ماجت ته تلۀ ـ په مولوي صېب مې سبق ویلو ـ د کلي ماجت وو ـ هلکان او نجوني ګډ راتلو ـ مولوي صېب چې به وچاته سبق ورکړی هغه به ولاړ شو لري به چارځانو کښېنستو ،خپله سپپاره به یې په لاس کښې ونیوه پر مخ شا به ځنګېدو ـ په زوره زوره به یې سبق ویلو ـ
په ماجت کښې زۀ او د میناري په نامۀ نجلۍ ښکاره وو ـ میناره هلکانو په دې نۀ پرېښوده چې میناري د (رحیم)؟ لفظ نۀ ویلو ـ داسې هم نۀ وو چې زده کېدو یې نۀ ـ (رحیم)یې یاداوو نۀ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زوره زوره سبق ویلو کښې به یوۀ ناره کړه ـ اکثرو هلکانو زۀ نۀ پرېښودم "(حرامي) څوک دی؟" یا به یې وویل "(رحیم)ـ" ما چې به له سبقه سر را پورته کړو ټولو هلکانو به سرونه کوز ځړولي وو ـ سبق ته به یې کتل خولې به یې له خندا ډکې وې ـ
ما به مولوي صېب ته وویل ـ مولوي صېب به له ورې خندا پس مولوي صېب: "هلکو ! کرار شئ ـ خپل سبقونه وایاست ـ شیطانۍ مۀ کوئ ـ "
زۀ به پر خپل ځای کښېنستم ـ ډېرې ورځې به مې د سبق په میان کښې وژړل ولاړ به شوم کورته به لاړم ـ بابا ته به مې وویل چې زۀ بله ورځ سبق ته نۀ ځم ـ
بابا به زۀ تر لاس ونیوم ما جت ته به یې راوستم ـ ټول هلکان به یې وغندلو ـ مولوي صېب ته به یې هم څۀ خبرې وکړې ـ دا سې د ژوند شپې او ورځې تېرېدې ـ ما د قران مجید پنځمه سپاره شروع کړه ـ
یوه ورځ چې زۀ په ژړا کورته ورغلم ـ بابا ته ډېر خښم ورغلی ـ زۀ یې تر لاس ونیوم ما جت ته یې راوستم ـ مولوي صېب ته یې لاس له خولې واخستو
"ستا خو هم سپین د پاچ پټکی پر سر دی ـ پراخه ږیره دې پرې ښې ده ، برېت دې پاک خرېیلي دي ـ پنډه مغځی ورته ناست یې ـ هلکان ټول سهار او ماښین په جنګ تېر کړي ـ دا غوښین بدن دې په خاورو کښې شه ـ دا سپین کالي او توره سدرۍ دې وبل ته پاته شه ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته په مولوي صېب مي خوا بده شوه .د مولوي صېب ښاهسته قد او قامت،نوراني څهره زما پر خاورو نۀ شوه پېرزو.په زړۀ کښې مي خدای ته زاری کولې "خدایه !تۀ د بابا خبره مۀ ورسره منه.مولوي صېب مۀ وژنه.مولوي صېب خو له ما سره بد نۀ دي کړي.دا هلکان تول مړۀ کړه.بد خو هلکان را سره کوي." چې ولمر ته تکه سپينه ښاهسته هواره شوې ډوډۍ را په ياد شوه !.

مولوي صېب له وړې خندا سره

مولوي صېب: "زرداد کاکو !بس له نن پس به زۀ سلطان له څنګه کښېنوم.يو هلک به يې هم له څنګه نۀ کښېني.اوس خو به خوشاله يې."

بابا: "څنګه سلطانه زويه؟"

زۀ: "هو بابا !بله ورځ د مولوي صېب له څنګه کښېنم."

بابا: "بس نن درځه سبا چې راغلې د مولوي صېب له څنګه کښېنه.زوی به يې کړم چې وتاته به يو هم رږغ کوي."

چې د مولوي صېب له څنګه مي ناسته شروع کړه.د هلکانو ښۀ راپام شو.په ماجت کښې خو يې د مولوي صېب تر مخ رږغ نۀ راته کاوو چې دباندې به راووتو.يوۀ به له يوۀ کونجه رانا ره کړه بل به له بله کونجه "حرموني !حرمونی خو يې.د حرموني نکاح نۀ کېږي.حرمونی که ملا شي لمونځ نۀ ورپسې کېږي." چا څۀ ويل چا څۀ.

هم داسې د ژوند شپې او ورځې تېرېدې.دا وخت به د لسو کالو وم چې له مور او پلار سره يوې ښادۍ ته لاړم.دورې مي هغه وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلګو په ښځو کښې سودا اړه(بنده) شوه چې ښځو اتڼ اچولی وو۔ مورکۍ یې په منځ کښې ناسته وه ۔د خپل تور وچکې لاس په وږدو ، نرۍ ګوتو یې دریا وهله ۔د خلګو ښاهستې ښځې،تکې سپینې څهرې،ښاهسته جامې د هري یوې خولۀ له خنداډکه وه ۔په اتڼ کښې اوښتې را اوښتې۔

خدای شته ډېره مې خوا بده شوه ۔په دې نۀ چې زما مور تکه توره ، وچکۍ ،ډنګرۍ خپل غټ غټ خاښونه پر بار دي۔

په دې مې خوا بده شوه چې د خلګو د ښځو ښاهستې جامې په غاړه دي۔د ټولو خولې له خندا ډکې دي۔هر څۀ یې پوره دي۔زما مور یوار دوی ته دریا وهي ۔دوی ټولې خوشاله ساتې بیا زموږ د پاره پر هغو ښځو ګرځې زړې جامې ټولوي۔

دباندې راووتم۔د یوۀ ماشوم په لاس کښې مې د ماتې هنداري ټوټه ولیده۔هغه ټوټه مې د هغه له لاسه راونیوه ۔خپل مخ مې په کښې وکتو۔که مې مخ څۀ هم په خاورو سپېرۀ چاودلی وو بیا هم تر دې نورو خلګو ځان ښاهسته راته ښکاره شو۔دلته زړۀ څۀ داسې راته وویل "کېدای شي ته د زرګُلې او زرداد زوی نۀ یې۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي تر ټولو په رنګ ښاهسته(په عمل خواره خسته)زردانه نرۍ ،وچکی، جګه ونه، سوربخون (سره ته ورته)وېښتان، ګردی مخ، جګه نرۍ پوزه، کاغذ غوندي نري شونډان همېشه په سرخي سرۀ ،توري غټې سترګي په رنجو توري چي هر چا به ولیده د پېغلي شک یې پر کېدو. که دي ورته ویلي وای چي د درو اولادو مور ده. دربانديې خندل یې. په درو کنډواله نما خونو کښي یې کور وو.
د خونو ومخ ته یې سر او کال یوه ساله ولاړه وه. په یوه وړه خونه کښي یې دوکان هم جوړ کړی وو. ټولو کلیوالو سودا د زردانې له دوکانه وړه . په رنګ دومره ښاهسته وه چي په ټول کلي کښي یې ثاني نۀوه خو عمل یې تورو خاورو خوړلی وو.د کلیوالو له خولې یعني عملي ښاهست یې ګوره په خپله که کلیوالو له خاورو سره خاوري کړی وو. په کلي کښي په مرداره ،رنډۍ مشهوره وه.
زۀ دې مرداري،رنډۍ زردانې تر خپله مور زرګله هم ډېر نازولم . ځکه خو پر ما تر خپله مور هم مرداره او رنډۍ زردانه ګرانه وه .په دې وجه خو زما له زردانې سره تر زرګلې زیاته مینه وه.
زردانه د داسي بېغیرته او سپي سړي ښځه وه چي د دنیا یو کار یې نۀ کاوۀ. ټوله ورځ به یې په کور کښي تېروله.کله به زردانې په زور تر کور ویستو.هغه د چا خبره(نۀ د تودې نۀ د سړې وو).
ساتلی هم زردانې . په کلي کښي که زردانه په مرداره یا رنډۍ مشهوره وه. د ژړګل که هر څومره ښۀ قد وقامت وو .که یې پر بدن نوري غوښي نۀ ځابدې بیا هم په سپي مشهوره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کښې چې به کله يو هلک وښو يا بوټو ته نۀ تلو- موربه ورته وېل "ورشه پرېوځه د زردانې ژړګُله-"
ما ټوله ورځ د زردانې او ژړګل په کور کښې تېروله- که به مور نۀ راپسې راغله شپه مې هم له زردانې سره د زردانې په کور کښې کوله-
زردانه داسې ښځه وه چې مور په دې کور کښې څۀ کول هغه مو کولای شو- که به مور په کور کښې هر څومره نقصان وکړو دې پروا نۀ په کوله- خو دې مرداري، رنډی زردانې مور درې سره يعنې يو زۀ دوه خپل زويان (زامن) په ورځ کښې دوه ساعته په خونه کښې بندولو- يو زۀ، دوه خپل زويان (زامن) تر دننه کولو له مخه به يې راته ووېل "که دباندې ځئ که او به ځيښئ ورشئ بيا به تر هغه نۀ را وځئ چې زۀ نۀ يم راغلې-"
دا به يو ګړی راسره دننه وه بيا به يې مور لرې لرې سره کښېنولو دا به را ووته- دروازه به يې بنده کړه چې دوه ساعته پس به يې ماته د دړو سورې سورې دروازه (د ختيځ په لور وتلې وه)خلاصه کړه - سر به يې ښۀ ږمنځلی وو- سترګې به يې توري کړې وې -نوري جامې به يې اغوستې وې- مور ته به يې په زيږو سترګو ووېل "ګورئ ګورئ چې د دې خوني کيسه وچاته ونۀ کړئ-"
چې را وبه وتوو- دروازه ته مخامخ به يې د لرګو په ساله کښې ډوډۍ تياره ينښې وه -ژړګُل به چارځانو ورته ناست وو- مور به په منډه منډه د لرګو د سالي تر مخ لاس ومينځلو- د سترخوان ته به ورغلو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يخ کښي به د شمال لور ته هم په دې خونه پوري خوني ته ورتلو۔ هم داسي به دسترخوان هوار وو ژړگُل به ورته ناست وو۔ تر هغه يې ډوډۍ ته د زرداني له وېري لاس نهٔ شو ور وړلای چي مور به نهٔ وو ورغلي۔
ژړگُل چي به ډوډۍ وخوړه، ولاړ به شو۔ هغې وړې چار دېوالۍ ته به ورغلی چي يوه لويه خونه پکښي جوړه وه ۔ څلور پنځه غټې غټې سوري۔ يوه لويه دروازه يې درلوده ۔ په هغه خونه کښي زرداني بې شمېره چرگي او چرگان ساتلي وو۔ چرگو ته به يې داني، اوبه واچولې۔ که به يې هگۍ اچولې وې هغه به يې راټولي کړې۔
مور تر هغه له زرداني نهٔ ولاړېدو تر څو چي به ژړگُل نهٔ وو راغلی۔ ژړگل چي به راغلی۔ را ټولي کړې هگۍ به يې راوړې۔ زرداني ته به يې هگۍ ورکړې ۔ زرداني به مور ته يوه يوه هگۍ راکړه ۔مور به په اوبو کښي جوش کړې چي پخې به شوې۔ را کوزي به مو کړې ۔ دومره وار به مو نهٔ ورته کېدو چي سړې شي ۔ هغسي تودې تودې به مو له يوهٔ و بل سره وجنگولې چي ماتې به شوې بيا به هر يوهٔ خپله هگۍ سپينه کړه ۔ وبه يې خوړه ۔
د مياشتي په اخير کښي به زرداني مور ته روپۍ را کړې ۔ مور به په کلي کښي هم هگۍ په واخيستې ۔دا هگۍ زرداني په زوره په ژړگُل ښار ته وړلې۔له هغه لوري به يې د خپل دوکان د پاره سودا را غوښته۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړګُل له ښاره ډېره وېره کېده. ډېر په وېره ښار ته تلو. ژړګُل چې به د ښار په لوري روان شو. څواره به ودرېدو پر شا به يې را وکتل. يوه ورځ چې ژړګُل ښار ته تلو زردانې ته يې وويل
ژړګُل: "زردانې! ډېر وېرېږم. داسي نۀ چې ستا له کورنۍ څوک راباندي پېښ شي."
زردانه: "پېښ دي شي. هغه په دې څۀ خبر دي چې رڼا له دۀ سره ده. هغه رڼا په ښارونو کښي غواړي."
ژړګُل: "ښځې! داسي نۀ وي د رڼا حال يو چا ور وړی وي."
زردانې خبره ورپرې کړه "رڼا، رڼا، رڼا څۀ ستا پر تندي ليکلې ده. ځه لاړ شه يوه بلا دي نۀ خوري."
زۀ: "تروري! دا رڼا يو دلته شته؟ ستا پلار که خبر شو له دې کلي رڼا وړي که څنګه؟"
زردانه ترور: "هو زويه! داسي نۀ وي تۀ په کلي کښي دا خبره يو چا ته وکړې. توره تياره به راباندي جوړه شي. تۀ ورشه دا جامې وکاږه. هغه د جمال خان جامې واغونده. زۀ به دا ستا جامې ومينځم بل به دا تنې پر کښېږدم. تا خو پر قميس تنۍ درولې دي. له دې واره چې ژړګُل له ښاره راځي تاسو ټولو ته به که خير وو نوې جامې هم راوړي
زۀ: "تروري! ستا مور، پلار او ورونه د ښار په تيارو کښي ژوند کوي که څنګه؟"
زردانه ترور: "هو زويه! پر خولۀ لاس ونيسه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ژړګُل به ښار ته لاړه کار یې موږ کاوهٔ ـ چرګو ته اوبه،داني اچول، هګۍ راټول ـ په هغه شپه که به مور نهٔ راپسې راغله ما شپه هم د زرداني ترور په کور کښې کوله ـ داسې هم نهٔ وو چې د زرداني په کور کښې یواځې وېره شوه لکه د ژړګُل چې کور به وو موږ به ټول په خونه کښې ورسره ویدهٔ وو ـ دهٔ به وځنځیر دروازه ته یو غټ تېر هم ودراوو۔

زموږ په کلي کښې یوهٔ زما مور چې له هر چا سره به پر هر ځای ناسته وه۔ کلیوالو پروا ځکه نهٔ په کوله چې ډمه وه۔

د کلي بله ښځه تر کور د باندې له خپل ورور،تربور،نژدې قریب سره لا هم نهٔ شوه درېدلای۔ یوه زردانه وه چې لېږخي به یې غږلې وې۔ د کلي له هر ځوان سره به په لاسونو ږغېده۔ په زوره زوره به یې ورسره خندل۔

په کلي کښې داسې خلګ هم ډېر وو چې له عزرائیله یې دومره نهٔ شوه وېره لکه له زرداني۔ زردانه په دې مرداره،رنډۍ وه چې پرده یې نهٔ کوله، نهٔ یې خوښوله۔

زهٔ چې ډېر کم وم۔ کلیوالو به ویل "د ډمې زوی سلطان یې ریباري کوي۔ " زردانه د کلیوالو په هره خبره خبرېدله پروا یې نهٔ په کوله۔

زهٔ په دې ورته حېران وم چې زموږ د کلي په یوهٔ نر کښې دومره غیرت نهٔ وو لکه په ښځه زردانه کښې۔

په دې بله ورځ ماخیګر چې ژړګُل له ښاره راغلی ـ د کور له سودا سره سره یې زموږ د پاره نوې جامې او نور شیان هم راوړو۔ په شیانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښيي د دې تر زويانو(زامنو)زما ونډه ډېره وه .زما جامې او نور شيان يې را کړو چي کور ته يې لېږلم پر تندي يې مچ کړم .له اوښکو ډکي سترګي يې ژر په بل لور واړولې.
زۀ چي کورته روان شوم لمن مي په شيانو ډکه وه.پر دې مي سوچ کاوۀ "دا زردانه ترور ته څۀ ورپېښه ده چي تا کور ته لېږي سترګي يې له اوښکو ډکي شي."کور ته چي ورغلم.بېخي لمر پر لوېدو وو.
موركۍ: "هله ماته په دې نوو جامو کښيي واګه راواچوه."
موركۍ: "زويه ! اوس واګه ښکاره نشته بل زۀ په کار اړه يم .سهار به وختي که خير وو سر و مينځې.نوې جوړه به واغوندې."
هغه ماښام دومره راباندي اوږد شو چي څۀ درته ووايم .که د ماشومتوب خوب نۀ واى شايد تر سهاره مي نفس ختلى واى .ويدۀ شوى وم.سهار لمر راختو چي موركۍ راپورته کړم.له پورته کېدو سره سم راغلم د ننه مي په خونه کښيي د جامو د مينځلو صابون تيوته پيدا کړه.بدنۍ مي له اوبو ډکه کړه دباندي لاړم.د جامو په صابون مي سر و مينځلو چي راغلم موركۍ چاى راوړلې.
موركۍ: "تۀ دا چاى څيښه .زۀ تر هغه پوري ستا په پرتوګ کښيي واګه اچوم."
ما ليده چي موركۍ د بابا له خيرو ،سپينو جامو څيره ويستله. ستن او سپڼسى يې پيدا کړو.هغه څيره يې کت کړه ،ټکونه يې تر وکښو.هغه واګه يې په پرتوګ کښيي را واچوله.ما د چاى له څيښلو پس په ژوند کښيي اول وار(ځل) وو چي نوې جامې مي واغوستې .څۀ درته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایم د هغې ورځي له خوشالۍ .شاید یو چا داسي ورځ او خوشالي په خپل ژوند کښي لیدلې هم وي.دا ورځ مي ټوله په کلي کښي تېره کړه .یوه او بل کورته ورتلم .په دې ورځ کـه هر څو د کلي هلکانو حرموني راته ویل یا یې ویلي وو ما پروا نۀ په کوله.
داسي قضا ما پښین بـه وو چي کورتـه راغلم.مورکۍ چای پخکړې وې .دباندي د دېوال سایې تـه ناسته وه .د چای پیالې ډکي وې . دباندي د نجونو په ګڼ شمېر ږغ کښي داسي سندره ویله کېده
"لاډو لاډ نګه څۀ غواړي. یو کړدی اوړۀ غواړي.پـه مالګې ښـۀ تروۀ غواړي
حوري حوراني.پردېسي سلطاني.سلطاني زوی دي ژاړي
ایه (دغه)ورا د چا کره ځي.ایه ورا د خدای کره ځي "
په دې وخت کښي ګڼ شمېر نجوني زموږ د خونو له شا څه د کور مخ ته را وګرځېدې .زما و د مورکۍ له څنګه د اوبو بدنۍ ډکه پروتـه وه ـ مورکۍ بـدنۍ تـه لاس کـړ چي دوی رارسېدې مـورکۍ اوبـه پـر وغورځولې .دوی سره منډي کړې .بېرتـه سره را یـو ځای شوې . مورکۍ ولاړه شوه.
زموږ په کورکښي خو څۀ وو نۀ .ګوره لـه خوني یـې څۀ ورتـه راوړو. اوس خو ډېر وخت تېر دی هېر مي دي بیا یـې نجونو تـه وویـل "اوس لاډو رانښکاره کړئ." نجونو لاډو ور ښکاره کړه.ټولي نجوني سره یو ځای وې.په دې نجونو کښـي یوه وړه ماشومه چي شین زړوکـی پړونی یې پر سر وو.دوه ځایه خو ببخي غټ سوري وو بانـدي .د سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښتان يې له لري تر ښکارېدو . سور د غټو سپينو ګلانو قميس، پر هغه هم داسي واړهٔ واړهٔ سوري وو لکه په ډبره چي يې وکوټې . په لڅو پښو . خدای شته خپله غريبي او نېستي مي هېره شوه .
چي نجوني لاړې ما له مورکۍ پوښتنه وکړه
زهٔ: "په کور کښي څهٔ هم وو چي دې نجونو ته دې ور کړل؟"
مورکۍ: "هو زويه ! يوه ورځ د بازګل ښځې پنځه روپۍ را کړې . هغه مي ورکړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د ژمي شپه که هر څو اوږده وه خو خوب مي نۀ پوره کېدو. سهار به موركۍ پـه زور پورتـه كـولم ـ موركۍ پـه زړۀ ډېره صفاوه .لـه خدايه ډېره وېرېده . سهار به يې ضرور لمانځۀ تـه هغـه وخت پورتـه كولم چي اذان به شروع وو يا به شوی وو. بابا خدای شته پـه لمانځۀ كښي څه سوست وو. زۀ موركۍ په دې پورته كـولم ـ ماجت تـه يې لېږلم چي بابا په لمانځۀ كښي سوست وو.

په دې شپه موركۍ څه اوګاره (ناكرار) وه. ماخوستن يې لا تبه وه. ټوله شپه يې په ټوخي تېره كړه . سهارګاه وه چي موركۍ ډېره ټوخي هلاكه كړه .زۀ هم له موركۍ سره سم راپورته شوم . دې يو ګړی سر په لاسونو كښي ټينګ نيولی وو. اخير يې اوربل كړ. اوبه يې تودې كړې. د اودس اوبه يې راكړې . دې چائينكه پر كښېښوده او زۀ راووتم.تكه توره تياره وه . اسمان له ستورو ډک وو.

اودس مي وكړ.بدنۍ مي دباندي په دروازه كښي كښېښوده . څادر مي پر ځان راتاؤ كړو ماجت ته ورغلم. مولوي صيب سنت كړي وو. تر مهراب دباندي ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پر سنتو ودرېدم .کيلوال يو يو راتلو.چا سنت کړي وو. څوک لا پر ولاړ وو. مولوي صېب ولاړ شو اقامت يې شروع کړو. جمع ودرېده چې سلام و ګرځېدو. خلګو ژر ژر خپله دعا وکړه ووتو. څوک د مولوي صېب دعا ته انتظار وو لکه زۀ.
دعا وشوه .کليوال ولاړ شو.ما ځان د مولوي صېب په خاطر شا ته کړ چې مولوي صېب له مخه شو زۀ ورپسې شوم.تر ماجت را ووتو. هر سړي دا هڅه کوله چې ځان ژر کور ته ورسوي .دلته رڼا سهار وو. د مخامخ کور د خوني وسر ته مي کتل چې لوګی را وتو.نري يخ شمال يوې او بلې خواته ځنګاوو. له شا را پسې يږغ شو "سلطانه وه سلطانه !."
ما مخ ور واړاوو.د نادرخان زوی بازخان وو.روغبړ يې راسره وکړ.
بازخان: "هغه د چا خبره (نۀ وړي نۀ راوړي) سلطانه ! يوه شپه مي دا ستا ياري زرداني ته درسره بوځه.سوال به درته وکړم."
زۀ: "څۀ څۀ؟ "
بازخان: " زرداني ته مي درسره بوځه." واړۀ يې وخندل.
زۀ: "تۀ څۀ وايې؟ زردانه که زما مور نۀ ده خو تر زرګُله مور رابانديٍ ګرانه ده .بله ورځ که دې داسي حرکت وکړ.زردانه در خبروم .په خدای پر توګ پر سر در وتړي. ښۀ سره معلوم يو.ټول کلی د دې يوې زرداني ځواب نۀ لري."
بازخان: "پر ځان يې بده مۀ لګوه.کلی ټول در خبر دی. تر اوسه دې رېباري کوله .اوس په خپله ورسره لګيا يې .د کلي نر او ښځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلی یې چي په سپینه ورځ یې په غېږ کښي ټینګ نیولی یې ـ مچي درڅخه اخلي ـ اوس مچه بازي درباندي کوي ـ "
زۀ: "بازخانه ! تۀ غلط یې ـ "
بازخان: "هو زۀ مرداره نۀ پېژنم؟ " ویې خندل ـ
زۀ: "بازخانه ! که ایمان تېرولای شې ـ په خپله ورشه ګني زۀ د مور رېباري نۀ شم درکولای ـ که هر څو مرداره یا رنډۍ ده ـ "
بازخان: "د ډمي زویه ! دا به تۀ کوې ـ که وخت لږ وو که ډېر ـ "
زۀ: "افسوس پر دې کوم چي د ډمي، حرموني زوی زۀ یم ـ د ډمانو او حرامیانو کارونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی ـ "
بازخان شرک پر مخ یوه څاپېړه راکړه روان شو ـ زما تر سترګو د اور بڅرکي وغورځېدو ـ سترګو مو اوښکي وکړې ـ کورته راغلم بابا هم را پورته شوی وو ـ چای مو سره وڅیښلې ـ دباندي راووتم ـ لري د کور له شا د (څا)د شمال لورته د میراث شوي کاکا کنډوالو ته لاړم ـ په کنډوالو کښي ناست وم ـ د بازخان پر څاپېړه مي سوچ شروع کړ "کله به مي بازخان کله به مي زردانه ملامته کړه ـ بازخان مي په دې ملامتاوۀ چي په حقیقت نۀ دی خبر ـ زردانه په دې چي تۀ ولي له ما څخه په سپینه ورځ مچي اخلې ؟دا خو یو حقیقت دی چي ټول کلیوال شکي دي ـ کلیوال څۀ کوې خو زۀ یې شکي کړی وم ـ
اوس لوی سړی یم ـ تۀ مي په غېږ کښي ټینګ ونیسې پر تندي مي مچ کړې ـ نۀ نۀ زردانه چي له ما سره څۀ کوي ـ د بازخان څۀ کار دی ـ اخیر مي دا فیصله وکړه چي ورځې به بازخان به پر مخ په څاپېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهې. که یې څۀ ویل کلیوالو ته به دا ټوله کیسه کوې بیا که خدای له دۀ شو که له تا."

مخه مې وکړه د بازخان کورته ورغلم. یوۀ ماشوم وویل "د شېرخان کاکا په خونه کښې له ځوانانو سره ناست دی."

د دوی د کور شا ته چې را و ګرځېدم. د شېرخان کاکا د مېلمنو د خونې دروازه خلاصه وه. د خونې په دروازه کښې مې ټوخه وکړه. په بسم الله سره ور د ننه شوم. په هغه ژوره خونه چې تقریباً یو ګز په مځکه کښې لاندې وه. تکه توره وړه خونه، اور په نغري کښې بل وو. دوی څلور ورته ناست وو. دوه د شېرخان زویان (زامن) یوې خواته بازخان او بلې خواته ښادک (د شېرخان ورور). د څپلۍ له کښلو سره سم مې له هغو درو سره په لاس روغبړ وکړ چې تر دۀ ور ورسېدم پر مخ مې داسې شرک څاپېړه ورکړه چې په ټول عمر به یې نۀ وه خوړلې. ښادک ونیوم.

ښادک: "لېونی یې؟"

زۀ: "نۀ نۀ تۀ مې ورپرېږده."

بازخان: "ښادکه! ویې باسه. دا د ډمې په زوی خو د سړي رنګ بدېږي."

زۀ: "د ډمانو او حرامیانو خویونه خو اوس تاسو دا حلالوني او خاندانه کوی."

ښادک زۀ دباندې را ویستم. دی ورغلی زما څپلۍ یې راوړې. ما دباندې څپلۍ په پښو کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښادک: "سلطانه ! څهٔ کیسه ده؟ "
ما د سهار وختي ټوله کیسه ورته وکړه.
ښادک: "پر خولهٔ لاس ونیسه. زهٔ یې پوهومه بله ورځ به داسي کار نهٔ کوي. "
زهٔ: "بله ورځ یې خولهٔ ورماتوم. نن خو مي د خبرو نهٔ، د ځاپېړي بدل ځیني واخیستو. د خبرو پر وخت نهٔ د ښادک نهٔ زما د دوی د کور ولاړو هلکانو ته پام وو. ښادک په خونه دننه شو. زهٔ را روان شوم چي تر شا مي ور وکتل ماشومان مي په نظر راغلو.
په دې خو دا خبره په کلي کښې خوره شوه چي سلطان بازخان پر مخ په ځاپېړه وهلی دی. سوکه سوکه تر بابا او مورکۍ هم دا خبره را ورسېده. بابا ډېر پوچ رد راته وویل. بابا خو چي به د بازخان نوم واخیستو ټول بدن به یې په رېږد شو.
بابا: "تا به بازخان څنګه په ځاپېړه واهو؟ د دغو زور مورِ لرو؟ "
زهٔ: "بابا ! دا یې بیا دا کلی نهٔ بل کلی. دا سرې ډوډۍ او زړې جامې به په یو بل کلي کښې هم پیدا کړو. خاوري دي یې شي انسانیت، پښتنواله او مسلماني. داسي کلی او خلګ بل ځای هم پیدا کېږي چي خیرات وکړي ټولو کورو ته سمي غوښي ورکړي. په تا پسې ماشوم راولېږي وایي "زرګُلي ترور ! مورکۍ ویل را دي شي. دا لرۍ یا سر به یو سي. " ته ور شې د لري لرشن هم په تا توی کړي. کومي ښځې ته چي د سر صفا کېده ګران وي هغه یې وتاته درکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يې له سمي غوښې برخه درکړې ده؟ خيرات پوخ کړي يوه ورځ يې بابا ور غوښتی دی؟ په هغه بل کلي کښې خيرات وشي . هغو خلګو ته برخي راوړي چي ښه ګزاره يې کېږي. پاځۀ خيرات ته هم له لري لري هغه خلګ راغواړي چي نوم يې په وځي . په موږ خيرات نشته؟ زکواة نشته؟ . مولوي که هر څو روپۍ لري دوی زکواة ودۀ ته ورکوي . نۀ مولوي دا وايي چي په ما زکواة نۀ کېږي، نۀ دوی په دې خپل زکواة پسې حال کوي چي زموږ زکواة ختلی دی که نۀ . په هديره او ښادۍ کښې روپۍ و ملايانو او هغو خلګو ته ورکوي چي نوم يې په وځي . وموږ ته هغه سړې ډوډۍ او پاته سړې غوښې را کوي . "

بابا: "هلکه سلطانه ! دا خبري خو ستا نۀ دي ! !. "

مورکۍ: "دا د هغې مرداري زرداني خبري دي . دا يې ټولي له هغې څخه زده کړې دي . هغه خپل حرموني يې هم ټوله ورځ هلکانو ته داسي خبري کوي چي ورته حېران به شې . "

بابا: "ښځې ! د زردانې دې خبرو ته څۀ پام دی . دا خو د ښځو د عقل خبري نۀ دي . "

مورکۍ: "دا د زردانې خبري دي . "

دلته وماته زردانه ترور را په ياد شوه . په دې سوچ کښې ولاړ شوم . "ښۀ چي له دې ځايه لاړ شو . زردانه ترور خو پاتېږي . نۀ نۀ که په هر څۀ بازخان جوړېدو جوړوم به يې . که نۀ جوړېدو ورسره سپينوم به يې . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ورځي بابا او مورکۍ په وېره کښې وو چي نن به بازخان وهلی وي ـ نن به يې وهلی وي ـ خدای شته وېره زما هم شوه ـ د زردانې ترور دا يوې خبري زما تسلي کوله چي دا سي خلګ سړی په خپله نۀ په بل سپکوي ـ دلته به مي له ځان سره وويل "بل که هر څوک وو ـ د زردانې ترور له وېري ږغ نۀ شي درته کولای ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

زۀ دزردانې له کوره بند شوم. په دې کښې مياشتې څۀ کال تېر شو.زردانې به کله يو زوی جمال (جماالدين) را لېږلی وو. کله به يې بل زوی سدوخان رالېږلی وو چې دۀ ته ووايه رادي شي.
زۀ د زردانې کور ته له وېرې نۀ ورتلم.زردانه وماته معلومه وه چې لستونې به يې را وغړل بيا يې وچاته اسره نۀ کوله . له هره چا سره يې سپينوله.بازخان څۀ د بازخان پلار نادرخان ته يې لا وار نۀ وو خطا.
بازخان هم پر زردانه نۀ شو ورتللای.زما د څاپېړې غېج يې له ژړګُله کښو.هر ځای چې به يې ژړګُل پيدا کړو تنګاوۀ به يې.د خلګو په مخ کښې به يې د زردانې پېغورونه ور کول. ژړګُل کله کله له کوره راوتو بيا يې له کوره راوتل هم پرېښودو.هر کار يې زويانو (زامنو) جمال او سدو کاوۀ.
يوه ورځ د يو چا په کور کښې ښادي وه.مورکۍ دورې تللې وه. بابا دباندي وتلی وو.زۀ د ماپښين له لمانځۀ راغلم .اور مي بل کړ.چائينکه مي پر کښېښوده.جمال راغلی چای پخې شوې.په دواړو مو سره وڅيښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "سلطانه ! ته موركۍ غوښتې."
زه: "څه يې كولم؟"
جمال: "څه خبر يم ويل يې كه نه راغلې له دې واره په خپله پسې ورځم."
زه: "بيا هم."
جمال: "نور نه يم خبر خو دا يې راته وويل."
زه: "سمه ده چې له موركۍ او بابا يو كور ته راشي درځم."
جمال: "نه سلطانه ! ته دا راته ووايه تا زموږ كور ولي پرېښودى؟"
زه: "جماله وروره ! اوس خو شكر دى لوى يم. په هر څه پوهېږم. كله به زه دا سپين سرې مور او سپين ږيرى پلار هوسا كوم؟ تر څو به مې دا سپين سرې مور د بل په خوشاليو كښې دريا وهي. د بل د كور سرې ډوډۍ او زړې جامې به ما او پلار ته راوړي. ما دا اراده كړې ده زه مزدوري كوم. خپله سپين سرې مور كور كښېنوم. بس نوري د بل د كور سړې ډوډۍ او جامې نه په راوړم بل ته دا سې وكړه چې پلار دي بل وار ښار ته تلو ته هم ورسره لاړ شه. ښار به ووينې. يو دوه واره چې ته ورسره لاړ شې. په ښار كښې به څه شناخت پيدا كړې. بل وار به زه هم درسره لاړ شم. دورې به يو كار پيدا كړم بل ته هم اوس لوى يې. پلار به له دې سترو خلاص كړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بله خبره د خوني هغه دوه ساعت وخت له ما خو پاته شو چي تهٔ او سدو یې نهٔ پرېږدئ۔"

جمال: "وروره ! په خدای چي ښه صلاح دي راکړه ۔تر څو به تا هم مور ساتي مورې هم۔"

زهٔ: "جماله وروره ! ستا د مور خو دي پر ډېرو نرانو بلا وګرځي۔ ستا د مور په سر خو د دې کلي ښهٔ مړونه نهٔ شي کېدلای۔"

جمال ولاړ شو د رخصت لاس یې را کاوهٔ دا یې راته وویل "وروره ! بېغمه شه ۔ورور به دي هم داسي کوي لکه تا چي ورته وویل۔"

جمال روان شو۔ما خونه جارو کړه ۔چائینکه او پیالې مې ومینځلې ۔راغلم کښېنستم ۔په دې سوچ کښي ناست وم چي "دې بلا ته اوس ورځې که نهٔ ۔که ور نهٔ شې دلته در پسې راځي۔که راغله یا ورغلې د نهٔ ورتګ وجه به ضرور ورته وایې۔ پوره کال دي دو که ورکړې ده۔"

زهٔ لا په دې سوچ کښي وم مورکۍ په خونه را دننه شوه ۔په یوهٔ لاس کښي یې دریا په هغه بل کښي د پاته سړو غوښو کاسه ۔هم یې په هغه بغل کښي سره نغښتې ډوډۍ نیولې وه۔

دریا او کاسه یې کښېښودې ۔ ډوډۍ یې په دسترخوان کښي ښوده۔

مورکۍ: "زویه ! تا ډوډۍ خوړلې ده که نهٔ۔"

زهٔ: "هو موري ! هم مي ډوډۍ خوړلې هم مي چای۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زویه ! که دي نه ده خوړلې ـ ډوډۍ او غوښې مې راوړې دي ـ"

زه: "نه موري ! هر څه مې کړي دي ـ ته ورشه لاس او مخ و مینځه راشه پر دې کالي پرېوځه ـ لږ ارام به وکړې ـ"

دې لاس او مخ نه و مینځلو راغله پر هغه بالښت یې سر ولګاوه ـ کوم ته چې ما ځنګ وهلی وو ـ دستي داسي ویده شوه لکه یو ستړی ماشوم چې سر تر بالښته وړي بیا ویده وي ـ خدای شته ډېر زور یې راکړ ـ سترګې مې له اوښکو ډکې شوې ـ

په دې وخت کښې زردانه په دروازه کښې ودریده ـ ما د لاس په اشاره پوه کړه چې دباندې در وځم ـ دا نیهامه شوه ـ زه سوکه ور ووتم ـ دباندې د ختیځ د دېوال سایې ته سره کښېنستو ـ

زردانه: "ښه ته داراته و وایه ولې نه راځې؟ "

زه: "ته دا زما ستړې مور او پلار نه وینې ـ "

زردانه: "ښه یې وینم هم په خبره یم ـ "

زه: "چې وینې یې نو دا خو هو سا کېده غواړي ـ "

زردانه: "هو خود یې غواړي ـ "

زه: "نو بیا څه پوښتنې کوې؟ "

زردانه: "داسي نه ده ،داسي نه ده ،داسي نه ده ـ صفا صفا و وایه ـ کیسه څه ده؟ دا عبث خبري پرېږده ـ "

زه: "نه دي عبث ـ "

زردانه: "دي ـ که مه وایه نه مې درته ویل ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ښۀ نۀ مي پرېږدې۔ "
زرد انه: "هو هو۔ "
زۀ: "په دې نۀ درځم۔زۀ اوس ځوان يم۔تۀ ما پـه غـېږ کښـي ټينـګ ونيسې او مچي راخخه اخلې۔ په دې کښي دي کوم چم دی؟ "
زردانـه: "نـۀ داسي نـۀ ده ۔ پـه غـېږ کښـي خـو دي زۀ لـه هغـه وختـه ټينګـوم ،مچي درڅخـه اخلـم چـي تـۀ ماشـوم وې ۔دا هـم نـۀ دی عذر۔ "
زۀ: "تۀ په دې خبره يې چي دا کليوال پر ما او تا کوم شک کوي۔ "
زردانه: "تۀ پرېږده دا بربند کليـوالان ۔ټولـه شـپه پـه ډېوالـو اوړي را اوړي ۔سـهار لـه هـم پـه هغـو کورونـو کښـي عزتمنـي ښـځي غواړي۔
دا خـو تـۀ هـم ټـول ښـۀ پېژنـې چـي تـر مـا ينې محـدوده دي ۔د وربنداري پړونی تر ماينې ځغلوي۔ "
ماتـه عزيـز ټېکـدار را پـه يـاد شـو چـي زۀ يـې د مـوټر څنـګ تـه ولاړوم۔د موټر په شا کښي يې بېشمېره غوټې پروتې وې۔
زۀ: "عزيز ټېکداره !دا دومره غوټې۔ "
عزيزټېکدار: "چي شپږ يې د بل مـاينې نۀ سـاتلې د هغـه ټېکـدار ببخي ماينه......۔ "
زردانـه: "پښـتانۀ وايـي(د ښـار دروازې تـړل کېـږي نـۀ د خلګـو خولې)۔تۀ په دې خبر يې۔زۀ چي تـا نـۀ وويـنم بـدن مـي اور اخلـي اور۔تۀ په دې څۀ خبر يـې چـي مـا دا دومـره وخـت پـه رڼو اوښـکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړی دی -خو زما زړۀ اوس هم دا نۀ مني -
ریښتیا ،ریښتیا راته ووایه۔"
زۀ: "ښۀ چي نۀ مي پرېږدې بیا به وعده راسره کوې چي ما څۀ
ویل هغسي به کوې هم۔"
زردانه: "ستا په سر مي دې قسم وي چي څۀ تا ویل هغسي به
کوم۔"
زۀ: "ښۀ اوس چي زۀ څوک در یادوم هغه څۀ کوې -په دې ټول کلي
کښي به وچا ته رېغ نۀ کوې -یو ما وجمال ته څو خبري کړي دي
هغه به هم هغسي کوي۔"
د نۀ ورتګ مي د بازخان کیسه له سره تر پایه ورته وکړه -د
زرداني سترګي له اوښکو ډکي شوې -وار یې نۀ شو وه -پر را
وغورځېده -په غبږ کښي یې ټینګ ونیوم -مچي یې راڅخه
اخیستې -زما په زړۀ یو خدای ښۀ خبر وو چي څومره دربی یې
کاوه -ما ویل داسي نۀ مورکۍ یا بابا را باندي راشي۔
چي زردانه ترور روانه شوه -د خوني د ختیځ په کونج وګرځېده
- د لوېدیځ په کونج ببو جانه انا راجاروته - ببو انا ببخي ډېره
سپین سرې، پر ملا کږه، تک سپین و ښتان یې په سرو نکریځو
سورکړي وو۔
ببو انا له عمرو په دې کلي کښي د تبابت کار کاوو-ښځو په
خپلو ناروغیو کښي له ببو انا څه مشورې او دواګاني اخیستې
-ببو انا چي تر ما را ورسېده۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "هله زویه ! که دي یو غړپ اوبه راکړې. له تندې مرم."
زهٔ: "څهٔ سختره ده کور کښېنه." پر و مې خندل.
ببو انا: "ستا د پلار ږېره وشکوم. تهٔ بیا و ماته شوکړي کوې."
ما منډه کړه. بدنې مې راو اخیسته. دوې سې (هغه ځای چې کډې پرېږدي)ته ورغلم. بدنې مې له ګوډي را ډکه کړه. د ببو انا شر او شور مورکۍ هم راوېښه کړه.
مورکۍ: "ببو انا ! خدای دي راوله. چیري ورکه یې؟"
ببو انا: "ستاسو مور په دا در څهٔ او څهٔ کړم له نمکه او اتامه په چپ. د اوبو غوړپ نهٔ دربانديي پیدا کېږي. خلګو ته لاري ښیاست. " یو څه پوچ یې لا وماته وویل بیا په خپلو کښي په ګپه شوې.
مورکۍ: "په پلانکۍ دي حال شته. په پلانکۍ دي حال شته ...؟"
ببو انا: "ښې دي ببخي ښې دي. د بخت راجا لا یو څهٔ وخت مخکي یو مانده اولاد پیدا شوی وو. ډاکټرانو ورته ویلي وو. په ښیښه کښي به یې ږدئ. څو روپۍ یې د ورځي او شپې ځیني غوښتې. زهٔ چي ورغلم ټول مي له هسپتاله را په مخه کړو چي کور ته مي را وستو. هغه د خپلو اناګانو چل مي ورسره وکړ. کډې مي وکښ، پروړ مي پکښي هوار کړو. پر پراړهٔ برسېره مي وړۍ هواري کړې. لندي مي پر کښېښنوده.
مورکۍ: "اوس څنګه دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "اوس سم غټ هلک دی . د بخت راجا خسرګنۍ ودې کار ته حېرانه ده .وایي زمونږ یقیقن نۀ پر راتلو چي داسي هم کېدای شي."
مورکۍ: "بخت راجا څو زویان او لوڼې لري."
ببو انا: "درې زویان، یوه لور لري .لور یې تر ټولو کشره ده .د بخت راجا بیا دا مشر زوی داسي خاوري خوري چي تمامه ورځ یې لاسونه له لوټو ډک وي."
مورکۍ: "خو ورته ویل به دي چي په سورلاستي (ګړه) یا (خوږې) ورته دم کړه."
زۀ په دې سوچ کښې شوم چي دا سورلاستی وڅۀ ته وایي؟
ببو انا: "ودوی ته نژدې به سورلاستی نۀ وي. که به وي."
مورکۍ له ډېره سوچه پس وویل "شته ولي هغه منګل."
زۀ دلته پوه شوم چي سورلاستی قاتل ته وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

اوس مجبوره وم ـ بله چاره نۀ وه ـ که نۀ ورتلم زردانه راتله ـ د بابا او مورکی، تر مخ یې په غېږ کښې ټینګ نیوم ـ مچې یې راځخه اخیستې ـ
سهار چې راپورته شوم ـ ماجت ته لاړم ـ لمونځ مې وکړ ـ کورته راغلم ـ ژر ژر مې چای وڅیښلې ـ مخه مې وکړه د زردانې کورته ورغلم ـ زردانې او ژړګُل دواړو پروړ راوړی وی ـ په صندوخ کښې یې هګۍ په ترتیب ښودې ـ زردانې چې زۀ ولیدم را ولاړه شوه ـ د ژړګُل تر مخ یې په غېږ کښې ټینګ ونیوم ـ څو کلکې کلکې مچې یې راځخه واخیستې ـ
زردانه: "ژړګُله ! تۀ دا هګۍ سمې کړه زۀ سلطان ته چای راوړم ـ "
ژړګُل: "سمه ده ـ "
زۀ : "ژړګُل کاکو ! له دې واره دې ښې ډېرې هګۍ برابرې کړې دي ـ "
ژړګُل: "هو سلطانه ! خو اوس ګرمي ده ـ که په ژمې په لس روپۍ خرڅېدې ـ اوس په پنځۀ خرڅېږي ـ بس ګزاره به په کوو ـ د بل روزګار خو زۀ نۀ یم ـ "
زۀ : "تۀ خو هم اوس هګۍ په یوه نیمه، دوې رانیسې ـ په پنځۀ او شپږ خرڅېږي ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګُل: "هو شکر دی۔"
جمال له دباندي دننه راغلی ـ ځان یې ښهٔ جوړ کړی وو۔ سر غوړ، سترګي توري، صفا جامې "اسلام علیکم !۔"
زهٔ: "وعلیکم سلام۔ جوړ پخیر۔" روغبړ وشو۔
زهٔ: "جماله ! خیر خو دی څنګ دي ځان جوړ کړی دی ـ یو چا وادهٔ ته غوښتی یې که څنګه؟"
جمال: "سلطانه وروره ! له بابا سره ښار ته ځم۔"
زهٔ: "دا خو ډېر ښهٔ کار دی ـ په ښار کښې به لږ بلد شې ـ نور څهٔ که دي نهٔ کړو تر لاسه ـ د خپل کور ناروغه خو به تر هسپتاله پوري ورلای شې ـ موږ خو ټول کلی لکه ړاندهٔ چي په کور کښي مو ناروغه پیدا شي ـ مولوي خوار ته ولاړ یو۔ هلته تهٔ راسره لاړ شه وماته هسپتال نهٔ دی معلوم ـ که معلوم دی له ډاکټرانو سره په ژبه نهٔ پوهېږم۔"
زردانې ترور چای راوړې۔ موږ چای وڅیښلې ـ ژړګُل کاکو او جمال روان شو۔ ژړګُل کاکو د دړو صندوخ په شا کړ۔ جمال د هګۍ ټوکرۍ (کارۍ، بچۍ) پسې اخیستې وه ـ زهٔ، زردانه او سدو په کور کښي پاته شو۔
زردانه ترور: "سلطانه ! اوس لاړ شه ـ هر کار چي کوې ماښام ضرور راشه۔ زهٔ او سدو یوازي یو۔ وېره مو لا نهٔ شي۔ د سدو یوائې دی۔"
زهٔ: "سمه ده۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم ـ له مورکۍ سره مي د کور کار بېغمه کړ ـ لاړم یو ځوړې بوټي مي راوړو ـ ماپښین شو ـ په کلي کښي د ځوانانو غېږ وه ـ تر ماځیګره وغېږ ته ناست وم ـ ماښام شو ـ له لمانځهٔ پس د زردانې ترور کورته وراغلم ـ دباندي یې د خونو تر مخ کالی هوار کړی وو ـ ډوډۍ تیاره وه ـ د ډوډۍ له خوړلو پس زردانه په کار اړه وه بیا یې لمونځ وکړ ـ زموږ د درو سره بشترې یې پر یو ځای په خونه کښي هوارې کړې وې ـ دې ته خو مي له شرمه ږغ نهٔ شو کولای ـ د میان پر بشتره په خپله زردانه ترور پرېوته ـ زهٔ او سدو هم په کیسیو سره ستړي شو ـ سدو ولاړ شو پر خپله بشتره واوښتو ـ

ما لمونځ وکړ ـ راغلم چي راغلم پر بشتره پرېوتم ـ زردانې سر را پورته کړ ـ د تېلو وړوکی څراغ یې پوهه کړ ـ زهٔ د زردانې له ښي لوره پر بشتره پروت وم ـ په زړهٔ مي یو خدای ښهٔ خبر وو ـ هم په دې وېره کښي ویدهٔ شوی وم ـ یو وخت چي راویښ شوم ـ زردانې لاس را باندي اچولی وو ـ زهٔ په خولو داسي خیښت وم لکه یو سړی چي له جامو سره په والهٔ کښي ډوب کړې بیا یې راوخېژوي ـ

وېري اخیستی وم ـ په خولو کښي غرق وم ـ خوب مي وتښتېدو ـ ویښ پروت وم ـ یو حرکت مي نهٔ کاوو ـ یو وخت زردانه ترور پر هغه بل اړخ واوښته ـ له ما څخه لرې وځکېده ـ ما داسي محسوسه کړه چي سدو ته یې ځان ور نژدې کړ ـ لاس یې پر واچاوو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وېره وېره کښې ويدۀ شوی وم ـ يو وخت چې زردانې ترور لاس راباندې واچاوو بيارا ويښ شوم ـ په ځان کښې مې پټ پټ توکل چې ولې راتلې ـ بېرته به هغه د ماپښين د دېوال خبرې را په ياد شوې چې زردانې ترور ويل "که نۀ راغلې زۀ درځم "زۀ په دې سوچ کښې وم چې مولوي صېب اذان شروع کړ ـ
ما د زردانې ترور لاس سوکه له ځانه واړاوو ـ راپورته شوم ـ زردانه ترور ګوره ويښۀ وه که راويښۀ شوه ـ دا هم راپورته شوه ـ څراغ يې بل کړ ـ ماته يې د اودس اوبه راکړې چې زۀ تر خونه راوتم ـ د زردانې ترور له شا ږغ شو "سلطانه ! ماجت ته لاړ شه ـ داسي نۀ وي بيا چای ته نۀ شې را ـ "
زۀ: "تروري ! راځم ـ "
دباندې مې اودس وکړ ـ راغلم سنت مې دلې وکړ بيا ماجت ته لاړم ـ دا ورځ د جمعې مبارکې وه ـ مولوي صېب نصيحت شروع کړ ـ
مولوي صېب: "کليوالو ! نن به د اسلام پر پنځو بنيادو خبري نۀ کوو ـ پر دې په څو څو واره ږغېدلي يو ـ فرض ،فرض دي ـ تاسو څۀ ستاسو ماشومانو ته مې هم ښودلي دي ـ نن به له دې دوو يوه کوو يا به تاسو سر خلاصوئ يا به زۀ کډه کوم ـ تاسو به بل ملا پيدا کړی ـ زۀ به يو بل ځای خپله روزي پيدا کړم ـ
په تاسو کښې دا دوه خويونه دي ـ يو دا چې هر يو دا هڅه کوی که مې د چا د مځکې ټوټه لاندې کړه ـ ټوټه څۀ داسي خلګ لا ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاسو کښې ليدلي دي چې يوه ببلچه خاوره د بل له مځکې خپله ته را واړوي.
دويمه دا چې د انسان زړۀ ازارول داسې دي لکه اوي(71) واره چې کعبه ونړوې. دا خبره په غور واورئ.د انسان زړۀ، د انسان زړۀ.د انسان زړۀ."
لۀ دې خبرې سره يې سترګې له اوښکو ډکې شوې .دا يې غوښت چې کليوال په دې نۀ شي پوه چې مولوي وژړل.د دواړو سترګو تر منځ يې د پوزې دا نرم ځاى په ګوتو کښې ونيوو .يو څۀ وخت چپ ناست وو بيا يې لاس را لرې کړو سترګې يې رڼې کړې "شته په تاسو کښې داسې سړى چې دا لوړه (قسم)وکړي چې په يوه ورځ کښې يې درې څلور کسه نۀ وي ظهير کړي."
په اخير کښې يې لاس پورته کړ.دعا يې شروع کړه .لمر ښۀ پورته راغلى وو چې له ماجته راووتو .د زردانې کورته راغلم.
زردانې ترور او سدو چاى څيښلې وې.
زردانه ترور: "سلطانه ! څۀ شوې چې ورک شوې . ما خو ويل کورته تللى دى."
زۀ: "نن جمعه مبارکه وه.مولوي صېب نصيحت کاوو."
زردانه ترور: "ښۀ." ولاړه شوه چاى يې تودې کړې رايې وړې.ما چاى په تازيله څيښلې.
زردانه: "چاى په سوکه وڅيښه.څۀ تازيله دي ده."
زۀ: "ځم له قمرالدين سره مې د مزدورۍ قول کړى دى."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردانه ترور: "خود لاړ شه ماښام چي راشې. جمال او پلار ګوره راشي که نهٔ."
زهٔ: "سمه ده."
را روان شوم. تر غرمې مي د قمرالدين د کور خونه لوڅه کړه. غرمه مو ډوډۍ خوړلو ته لاس مينځلو. ډېرې بدې تنها کي يې کړې وې. د ډوډۍ د خوړلو پر وخت د قمرالدين زما ولاس ته پام شو.
قمرالدين: "سلطانه! کار کوه. دا لاسونه به دي پاخهٔ شي. تر اخيره خو به د زرداني ياري، د زرګُلي سرې ډوډۍ او زرې جامې نهٔ وي. په کار کولو سړی نهٔ کم اصلېږي."
د قمرالدين خبرو ډېر بد اثر راباندي وکړو. د لاسو خوږ مي له خوا خاطرو ووتو بيا قمرالدين خاوره په بېلچه ماتوله. ما اوبه ورته راوړې. تر ماخيګره مو د خوني شا وخوا خاوري خيشتې کړې. ماخيګر مي قمرالدين ته وويل "زما مزدوري راکړه. زهٔ سبا نهٔ راځم. د کار د پاره بل سړی پيدا کړه."
قمرالدين: "هو خود يې درکوم. سبا دا ختې پورته کول غواړي. که تا نهٔ وای ويلي ما درته ويل. نن خو هم په در کښېوتی وم. پر نيمه ورځ مي نهٔ شوې شړلای."
چي قمرالدين روپۍ را کولې ژړګُل وجمال مي ليدو چي له ښاره د کور په لور راروان وو. دا تسلي مي هم وشوه کورته لاړم. ماښام مورکۍ دباندي کالی هوار کړی وو. ماجت ته نهٔ لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ مي پر هغه کالي وکړ. مورکۍ ته مي ورزغ کړ "ډوډۍ راوړه داسي خوب راځي. "

مورکۍ: "خود يې در ووړم سترې به يې. ډوډۍ وخوره ويده شه. زۀ او بابا يې وروسته خورو. "

مورکۍ شلومبې او ډوډۍ راوړې. ژر ژر مي يو څو ګولې وکړې. ډوډۍ مي واړوله. بالښت مي سم کړ. د تېري شپې ګرمي را په زړۀ شوه چي زرداني په تکه سره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړم. څۀ مطلب به يې وو چي يو وار يې په دومره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړې بيا به يې لاس لا هم درباندي واچاوو. په دې کښي يې څۀ مقصد وو. که دې دا چمونه نۀ کولای. خلګو په خدای که دا تهمت درباندي ويلی وای. په دې سوچ کښي ويدۀ شوی وم. د شپې يو وار را ويښ شوم. ولاړ شوم. د ماخوستن لمونځ را ياد شو. په وس مي نۀ وو. بېرته راغلم پرېوتم بيا په ځان نۀ يم خبر شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

هغه وخت را ویښ شوم چې جمال راغلی نارې یې کړې - زۀ چې
راپورته شوم ـ لمر ښۀ لوړ راغلی وو- زۀ او جمال دننه لاړو-
جمال کښېنستو- مورکۍ چای پر کښېښودې - ما او به
واخیستې دباندې مې مخ ومینځلو ـ راغلم مورکۍ چای راوړې
ـ موږ ته یې پیالې را ډکې کړې -
مورکۍ: "سلطانه زویه ! داسې خوب ـ د ماخوستن او سهار
لمنځونه دې دواړه قضا کړو- د سهار لمانځۀ ته مې پورته
کولای نۀ شوې ـ تا خو یو لمونځ هم نۀ قضا کاوو- له برایه دې
دوه لمنځونه قضا کړو- "
زۀ: "هو موري ! نور څۀ کولای شم ـ له خدایه به معفي غواړم-
قضایي به یې را وګرځوم- "
مورکۍ: "تۀ او جمال خپله ګپه وکړئ ـ زۀ ډوډۍ پخوم بیا ګرمي
کېږي- "
مورکۍ ولاړه شوه ـ زۀ پر بالښت پرېوتم پښې مې وغځولې-
زۀ: "یاره جماله ! بدن مې داسې ټوک ټوک دی - په خدای که یو
حرکت کوي ـ زۀ به پښې درته وغځوم- "
جمال وخندل ـ خالي پیالې او چائینکه یې اړول-

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "د پښو د غځولو اجازه به دي اول غوښته. ریښتیا په ځان حال نۀ لري چې د پښو له غځولو پس اجازه غواړې."

زۀ: "ښۀ تۀ حال راکړه. ښار ته لاړې څنګه وو؟ خوند یې کاوو؟"

جمال: "خوند څۀ خوندونه. یو ښاهسته هسک کورونه، تر ورځ یې د شپې ډېر خوند وو. یو رڼاګانې، ښاهسته خلک. نر او ښځې ګډ ګرځېدو. دا مخپټې چا پېژندلی هم نۀ. ښځې د ورځې څۀ د شپې یو اځې ګرځېدې. سوداګانې یې کولې یاره ناشوده (ناشونې) خو بله وه ښځو موټر چلول. یو ځالاکه ماشومان، په منډه تر سړک یوې او بلې خواته اوښتو را اوښتو. په موټرونو کښې یې چورت نۀ واهو."

زۀ: "ښۀ بیا خو ژړګُل کاکو ډېر ګرځولی یې."

جمال: "نۀ منا د هغه سړي زوی وګرځولم. د هګیو دکان چې یې دی. بابا خو چې ښار ته لاړ شي د هغه سړي له دوکانه دباندې نۀ وځي. تر ماښامه په دوکان کښې وي. ماښام له هغه سړي سره کور ته لاړ شي. سهار چې را وځي وختي سودا واخلي کورته راځي. له دې واره یې یوه بله ناشونې وکړه. د یو څو کسانو ګنې (څهرې) یې راوښودې. که چیرې داسې خلک درباندې پېښ شو دا پوښتنه یې در څخه وکړه چې د چا زوی یې؟. زما نوم بدل ور اخله. پېژني دې ستا ګنه (څهره) ببخي ډېره مورته ورته ده."

زۀ: "څۀ مطلب؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نهٔ پوهېږم. ګنه مي مورته ورته ده. نوم به د دهٔ بدل ور اخلم."
زهٔ: "دا چي پټ پټ کېږي له کوره نه را وځي. زردانه ترور يې له کوره په زوره راباسي. ښار ته چي لاړ شي په منډه کورته راځي. ضرور يو چل شته."
جمال: "برايه چي کورته راغلو-دی او مورکۍ مي ډېر پر دې خبره ستړي کړو. تر اخيره يوهٔ هم دا نهٔ وويل چي دا سي کيسه ده. نهٔ سلطانه ! ! زهٔ په دې کښې ورک يم. هر بد کار که کړی وي خو بابا کړی دی. دا مورکۍ يې ولي له ځانه سره وتړله."
زهٔ: "خير دا به معلوم کړو چي ژړګُل کاکو څهٔ کړې دي. تهٔ دا راته وو ايه. په ښار کښې ښهٔ وګرځېدې."
جمال: "هو ما خوستن مو بېخي ناوختـه ډوډۍ وخوړه. د ډوډۍ له خوړلو پس خيرجان کاکا (د هګيو دوکاندار) خپل زوی علي جان ته وويل "زويه ! دا د ژړګُل زوی سرکس ته بوځه." علي جان موټرسائيکل را ويستو. زهٔ له شا ورسره کښېنستم. د شپې يې د ښار په دې ګنه ګوڼه کښې سم کړ. زما پر موټرسائيکل اول وار وو چي سپور شوم لاس مي ټينګ په علي جان پوري نيولې وو. له وېري رېږدېدم."
علي جان راته وويل "ياره جماله ! ځوان سړی يې ستا پر موټرسائيکل ويره شي. بېغمه کښېنه. تهٔ هغه د خلګو ښځو ته خو وګوره. پر موټرسائيکل څنګه ناستي دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مي پر موټرسائيکلو سپرو ښځو ته پام شو. ښځې به له شا ناستي وې. دواړې پښې به يې يوه پر بله اړولې وې. ماشوم به يې لا هم په غېږ کښې وو. دلته علي جان موټرسائيکل دومره تېز چلاوو. زما دومره وېره شوه چي ورته ومي ويل "دا موټرسائيکل سوکه چلوه. داسي نۀ چي خوږ مو کړي."

علي جان وخندل "جماله! وېرېږه مۀ. نن يې لا ستا په خاطر سوکه چلوم." يو ځاى يې له ډېرو بائيسکلونو ،موټرسائيکلونو او موټرونو سره موټرسائيکل ودرا وو. يو سړى راغلى. پر موټرسائيکل يې سپين نمبر وليکل. دۀ ته يې يو ګردى شى ور کړ. دۀ په جېب کښې وا چاوو.

پر مخ روان شو. يو ځاى يې روپۍ ورکړې دوه واړه ټيکټونه يې را واخيستو بل ځاى يې په دروازه کښې ولاړو پوليسو ته ونيول. هغو سوري کړو. بېرته يې دۀ ته ور کړو. دننه يې پرېښودو. دننه چي ورغلم مسلمانه!! يو خلګ وو. نر او ښځې ګډ. زاړۀ، ځوانان او هلکان، زړې، پېغلې، وړې دومره ډېر وو چي شمار يې نۀ کېدو.

يو ځاى بيا علي جان دوه ټيکټه په روپو را واخيستو. د يو ډېر هسک ځا ته په زينو وختو چي په دړو جوړ وو. د هغه پر غاړه واړه ولاړ وو. په ځا کښې سندري ږغېدې. دوې ښځې په کښې ګرځېدې. دوو کسانو يوۀ بل ته ويل "ياره دا ښځې نۀ دي. دا کدراګان دي." ما علي جان ته وويل "دا کدړا څۀ بلا ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي جان راته وویل "نربښځېان ." ما ورته وویل "علي جانه وروره ! اوس هم نۀ شوم پوه ."
علي جان ډېر په قهر راته وکتل "تا ولاکه زما پلار هم پوه کړي . «شي مېل» اوس پوه شوې که نۀ ."
ما وخندل چي ومي خندل "خو دغسي ووایه . "علي جان داسي حېران غونډي را وکتل "تۀ په انګلسي پوهېږې؟ " ما ورته وویل "هو."
علي جان راته وویل "په دې خپله مورنۍ ژبه ولي نۀ پوهېږې؟ "ما ورته وویل "مورنۍ ژبه مي زده ده، نۀ په لوست او لیک بل نۀ هغه لفظونه چي ډېر په احتیاط پټ په کار کېږي ."
علي جان وویل "څنګه څنګه نۀ شوم پوه؟ "
زما په دې کښي سودا اړه شوه چي هغه نربښځېان څۀ شی دي . چیري او څنګه ژوند کوي .زموږ د خاورو په خړو کلیو او کوڅو کښي چي پیدا کیږي؟
هغه دوه زاړۀ موټرسائیکلان ولاړ وو. یو وخت دوه کسه دننه څخه راغلو. موټرسائیکلونه یې ستارټ کړو. په څا کښي یې دومره تېز چلول په خدا ی که علي جان پر مځکه چلولی دی . سوکه سوکه په څرخ کښي د څا غاړي ته را ورسېدو. شا و خوا د څا پر غاړه ګرځېدو. خلګو روپۍ ورته نیولې .په یوۀ لاس یې روپۍ ټولولې په بل یې موټرسائیکل نیولی وو. خوند خو یې ډېر وکړو. یو چي څا د دړي نۀ وای. ښورېدو زما وېره کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای یې بیا په وړو موټرونو کښې سپور کړم. وماته ځان داسې ښکارېدو لکه د ماشومانو کار چې کوم. ټول په ږیره خلگ په کښې سپارۀ وو. هغه واړۀ موټران مو سره جنگول.

دوه ځایه ځرخونه وو. یو پورته کښته گرځېدو بل شا و خوا. علي جان ویل "په دې کښې دې بیا سر گرځي". نور حیوانان، مرغان مو هم ولیدل ناوخته را ووتو. سړي ته یې هغه د دۀ راکړی شی څو روپۍ ور کړې. موټرسائیکل یې را روان کړ. کورته راغلو ویدۀ شو. سهار چې را پورته شو. چای مو وڅیښلې. د علی جان پلار بابا ته وویل "شکر دی اوس دې دا زوی ځوان دی. په دې مې ښخي زړۀ ښۀ شو چې تعلیم یافته دی. دا ښۀ دی چې په کلي کښې مو سکول شته. ډېر بختور خلگ یاست. زموږ د قام خو دا بد بختي په برخه ده. یو ځای ملایان ورته ولاړ دي سکولونه نۀ پرېږدي بل ځای بیا استاذان نۀ ورځي. ټول پر کورونو ناست دي حرامي تنخواگاني خوري.

یوه ورځ د یو استاذ مور مړه وه. زۀ هدیرې ته ورغلی وم. په مور پسې یې له هغو مردارو روپو اسخات گرځاوو. زۀ په کښې ناست وم. دا ملنډې مو په له ووهلې. د سمال به مو راونیوو زما قبول دی بېرته به مو ولاړ سړي ته ور کړ. ما در بخښلې دي.

زۀ په دې سوچ کښې ورک وم "تۀ دا ملایان گوره. په دې ورځ هم خلگو ته سر نۀ ور خلاصوي. که نن یو ملا د دې سړي دا روپۍ وغورځووي چې په دې اسخات، زکواة او خیرات نۀ شته نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي بیا به وګورو چي خلک داسي کوي او که نهٔ. د خلګو د ماشومانو ژوند ور بربادوي او که نهٔ.

د دې خلګو ایمان و ماته معلوم دی. دوو شیانو ته ښځي ژر وار خطا کېږي. یو داسي بدرنګي بل د خان نوم ته.

زهٔ د غټو خلګو هدیرو ته هم ورځم. د ثواب په نیت نهٔ له شرمه. سبا په مخه سره ورځو. زهٔ د هغو په هدیرو کښې هم دا خلک وینم په مړي پسې روپۍ ډېري وېشي. زهٔ هلته هم دا سوچ کوم "تهٔ دې خلګو ته وګوره. ټول عمر یې د خلګو حق خوړلی دی. د خلګو جائیدادونه یې لاندي کړي دي. پر خلګو یې ظلمونه کړي دي. نن د هغو خلګو حق را اخلي بېرته یې و هغو خلګو ته په اسخات او خیرات کښې ورکوي. دلته هم د مولوي صېب ایمان...." ملایان صاحبانو ته څهٔ ډېري ورکوي.

دا خبري مي په دې درته وکړې. تعلیم یافته خلک نور که نهٔ وي په دې ښهٔ پوهېږي چي حرامیان څوک دي؟ حرامیتوب څوک کوي؟ "باباوا ړه وخندل. زهٔ پوه شوم چي بابا ته ستا دا خبره ور په یاد شوه چي (حرامي او د ډمي زوی زهٔ یم. د ډمانو او حرامیانو خویونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی). کاکا خپله خبره جاري وساتله.

"ژړګله! باید پر دې لوستو او تعلیم یافته خلګو ونهٔ خاندو. د دوی پر حال باید افسوس وکړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پوه شوم چې د کاکا ذهن د انصاف کچاریو ته لاړ. د بابا خندا بې ځایه ورته ښکاره شوه. د دۀ دا خیال نۀوو چې بابا پر دې وخندل چې زموږ په کلي کښې سکول نشته. د ملا سبق یې ویلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کلونه پس مورکۍ دباندي په هغه نغري کښي چای پر يښې وې چي چارپېره يې دوه ګزه دېوال پر راګرځولی وو. نور يې سر د سالي غوندي په بوټو پوښلی وو. سهار وختي او ماځيګر ښه ګزاره په کښي کېدله. غرمه او ماپښين ډېره تکليف جنه وه. او س بوټي ډېرو بادونو او بارانو له ځانه سره وړي وو. پر سر يې اوس لوی لوی سوري وو. په دې تک سرۀ لمر به د نغري وڅنګ ته مورکۍ ناسته وه.

زۀ د لمانځۀ پر ځای ناست وم. دعا مي کړې وه. پخپله وړه خونه کښي مي شا و خوا کتل. چت څۀ دېوالونه يې لا په لوګي تور وو. د شمال لور ته يوه وړه دړه پر دېوال ټک وهلې وه. يوه زړه کاسه، درې زاړۀ غابونه پر پراتۀ وو. يو د غوړو دونيم سېره ژېړ ټيم (ډوبی) پر پروت وو. د خورما درخته پر جوړه وه چي موږ به بوره که به بوره نه وه ګړه مو په کښي ښودله

د ختيځ لور ته يو لوړ ځای چي موږ يې سر په لرګيو پوښلی وو. برسېره مو دوې زړې بشترې ټولي پر ښودې چي هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلتک(برستن) ،هره نالي ته مورکۍ رنګ په رنګ پیني یښي وې .لاندې یو سپین غټ صندوخ چې مورکۍ به زمونږ مینځلې جامې پکښې ښودې.
د سهېل له لور بې وتهولو شوو بشترو ته نژدې دروازه وه .لرې را دې خواته یو غټ سوری چې د کړکۍ کار موئیني اخیستو. په ګرمي کښې به خلاص وو. په ژمي کښې به نیم په ختهو بند وو. نیم به مو په ګدړو بنداوو.
د لوېدیځ لور ته په میان کښې نغری، په چت کښې پر هغه برابر دوه کښې (د لوګي د پاره سوری) ،یو جار (د بوټو ځای)جوړ وو. په ژمي به د نغري له یوې غاړې (لوري)مورکۍ له هغې بلې غاړې بابا کښېنستو.داسې نۀ چې یو زمونږ کور داسې وو. تقریباً د ټول کلي که یوه خونه وه که دوې، ټولې داسې وې.
په ټول کلي کښې دوه صفا ښاهسته کورونه وو لکه د نادرخان او ملک منګل .د دغو کور ته رنګارنګ مېلمانۀ هم راتلو.ودې ته مې فکر هغه د جمال د ښار خبرو واړاوو.
دا ښۀ شو چې مورکۍ دننه راغله .چائینکه او پیالې یې کښېښودې. پیالې یې ډکې کړې ولاړه شوه. د دړې له سره یې هغه د بورې ټیم (ډوبی) راخیستو.ما مصله را ټوله کړه.راغلم د مورکۍ له څنګه کښېنستم.پیاله مې راپورته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زويه ! دا روزانې پرېږده.دا ستا په وس نۀ کېږي.له خدايه به بله روزي غواړو. د غم روپۍ را وګټې خو نيم نۀ شوې پاته."
زۀ: "موري ! دا يو څو ورځې دي ورسره اموخته به شم.تر ما واړۀ هلکان د بل مزدورۍ کوي. تو له ورځ بېلچې وهي."
مورکۍ: "هغه له وړوکوالي په بېلچو وهلو اموخته دي."
زۀ: "زۀ به هم ځان په اموخته کوم. مور ته يې څوک تياره راوړي."
زما و د مورکۍ تر ميان لا دا خبري روانې وې چي چای خلاصي شوې.مورکۍ په خوا بدي ولاړه شوه. چائينکه او پيالې يې ټولي کړې.ما د ېوال ته شا ووهله.د ښار سوچ مي پر سپور کړو. بېرته را غبرګ شوم دې خپلو ناپوهانو خلګو او خړو کورونو ،سپېرو دښتو ،خړو پوټيانو او ښګو ته.
زړۀ به مي د شا له پښتي ونښتو "نۀ نۀ ځم نۀ ځم.دا خپل خلګ او خړ کورونه د دې خپلو دښتو سپېرې دوړي.پر دې سرکسونو او پارکونو نۀ ور کوم." ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وي.په دروازه کښې د خاټو(غاټو) کاکو زوی ودرېدو.
هلک: "سلطانه ! بابا ويل مانښام دي ډوډۍ ته راشي."
زۀ: "خيرات مو کړی وو؟"
هلک: "نۀ مېلمانۀ دي."
زۀ: "مېلمانۀ څوک دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کیسه راته وکړه چې هلک روان شو۔ ماته دا سوچ را ولوېدو چې "دا څنګه دوړی ده چې ته یې هم غوښتی یې۔ په داسي دوړی کښې خو بابا هم تر ننه چا نهٔ دی غوښتی۔ تهٔ یې څنګه وغوښتې؟"

تر ماښامه مې دا خبره له ذهنه نهٔ ووته۔ ماښام داسي وخت ور روان شوم چې شه ترغونې وه۔ د اسرې (لنډي برات) د څلورمې ورځې میاشت تر رنړه سترګه (ځلان سوری) لاندي تر غرهٔ ښه لوړه ولاړه وه۔ تر میاشت لاندي بیا د غرهٔ تر سره د اسمان کیناره داسي تکه توره وه چې سړي نهٔ ده اوورو ګمان پر کولای شو، نهٔ د ګرځ چې ور ورسېدم۔ دوی دباندي کالی هوار کړی وو۔ چارپېره پنځهٔ شپږ بالښته پراتهٔ وو۔ نور یې تلتکان کت کړي وو۔ د بالښتونو پر ځای یې یښې وو۔

له سلامه پس مې څپلی د هوار شوي کالي څنګ ته کښې چې خاتول کاکو او زویان تهول مخته راغلو۔ روغبړ یې راسره وکړو کښېنستم۔ زما له کښېنستو سره سم د دوی ږغ شو۔ موږ بېرته ولاړ شو د کالي څنډې ته ورغلو۔

سید ګل کاکو له درو زویانو سره را ورسېدو۔ له سلامه پس روغبړ وشو چې دوی کښېنستو۔ خاتول کاکو زوی ته وویل "ورشه اوبه راوړه۔" هغه اوبه راوړې۔ سید ګل کاکو ته یې ونیوې۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید ګل کاکو: "خاتوله ! مور شو میا (ناوه) نیولې ده . تر هغه مور ستا په شي څکه نهٔ کوو تر څو چي دي بخښلي نهٔ یو."
خاتول کاکو: "سید ګله ! خدای به ټولي خیر کړي . تهٔ دا او به وڅیښه."
سید ګل کاکا: "خاتوله ! په اخلاص در ته راغلی یم . نن زما غاړي ستا چاړه ده . نن مي د هر څهٔ اختیار ستا دی . ما تهٔ شین زړی کړی، ستړی کړی یې . ناحقه مي پر خلګو ګرځولی یې."
خاتول کاکو: "سید ګله ! ما هم داسي په اخلاص بخښلی یې لکه تهٔ چي راغلی یې . زما ستا له او و مه سپېنسي قسم دی." سید ګل کاکو هڅه وکړه چي ور ولاړ شي.
خاتول کاکو: "سید ګله ! له دې ګایه (خبري) مي قسم دی . تر هغه چي او به دي نهٔ وي څښلې."
سید ګل کاکو او به ښودې . خاتول کاکو یې په ناستي په غاړه کښېي لاس ور واچول . یو ار بیا ټولو په غېږ روغبړ وکړو.
ډوډۍ راغله . ښه ښوروا او توري، سپیني غوښي وې . ښهٔ تر بسو مو وخوړه . دسترخوان ټول شو . خاتول کاکو خپل زوی ته وویل ورشه ترخې چای پخې کړه.
سید ګل کاکو: "سلطانه زویه ! ډېر خوشاله شوم . چي خاتول ډوډۍ ته راغوښتی یې بل دي په ډېر کم عمر کي د یو ډېر لوي سړي کار کړی وو."
زهٔ پوه شوم چي په دې یې ډوډۍ ته راغوښتی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "سيد ګل کاکو ! کوم کار؟ "
سيد ګل کاکو: "هغه بازخان چي دي په څاپېړه وهلی وو۔ "
زۀ: "سيد ګل کاکو ! مجبوره يې کړم۔ " ټوله کيسه مي ورته وکړه
سيد ګل کاکو: "زويه ! دا نوی نسل تر موږ ښۀ دی ۔د خبري څۀ د څاپېړي ځواب نۀ ور پرېږدي ۔موږ لېوني يو چي پر ځوانانو لګېږو۔ "
خاټول کاکو ته يې مخ وروا ړاوو "خاټوله ! په ما و تا خو يې دري مياشتي ملنډي ووهلې ۔په دې هلکانو يې پخدای که دري ورځي ووهي۔ "
زۀ: "سيد ګل کاکو ! هغه څنګه؟ "
سيد ګل کاکو: "زويه ! په دې خو خبر يې چي زما او د خاټول پر لښتي سره داوه وه۔ "
زۀ : "هو خود خبر يم۔تۀ په خاټول کاکو ملامت هم وې۔ "
سيد ګل کاکو: "هو زويه ! په پوهېدم ۔خبره مي تر خولۀ وتلې وه بيا مي دا تربور ګلوي و سترګو ته ولاړه وه۔ "
زۀ: "سيد ګل کاکو ! هغه ورځ چي مولوي صېب نصيحت کاوو۔ زۀ پوهېدم چي تا يادوي چي تر ماجت را ووتو۔يوار مي لا دا خيال شو چي سيد ګل کاکو ته ووايه پر تربورو باچاهي مۀ کوه۔ په تربورو باچاهي وکړه بيا له دې خپله کم عمر او ستا له سپيني ږيري شرمېدم ۔اوس دا راته ووايه ولي پښېمانه شوې ۔بې دريمه د خاټول کاکو کورته راغلې؟۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید گل کاکو: "زویه ! کیسه خو ډېره اوږده ده ـ لنډه به یې درته وکړم ـ ما چي په خاتول دعوه وکړه ـ خاتول په خان ننوتو ـ خان زۀ ورو غوښتم ـ موږ دواړو خپلي ورشي ورته وکړې ـ خان وویل "سمه ده بله ورځ به دواړه خپل ګواهان راولئ ـ" زما ګواهان خو نۀوو ـ خاتول هغې ورځي ته خپل ګواهان راوستو ـ په هغه ورځ خان نۀوو بلي خواته تللی وو ـ هم داسي په دې کښي درې میاشتي تېري شوې ـ کله به خان نۀ وو ، کله به موږ کښي یو مانده ، کله موږ دواړه راغلي خان به نۀ وو ـ
یوه ورځ مو خان پیدا کړی ـ دواړو ورته وویل "دا زموږ فیصله را وکړه ـ اوس خو دي کولمې راکښي پرې کړې ـ"
خان یوه ورقه راکړه ـ دا هغه پلاني سړي ته وروړئ ـ هغه به ستاسو خلاصه در وکړي ـ" موږ هغه ورقه راواخیسته هغه سړي ته راغلو چي یو عام کاروبار یې د کرایې په دوکان کښي کاوو ـ دۀ په دوکان کښي دېوال ته شا وهلې وه ـ موږ هغه د خان ورقه ورته ونیوه ـ دی هغسې دېوال ته پروت وو ـ یو بل ځوان چي په دوکان کښي ورسره ناست وو هغه ته یې وویل "تۀ هغه کتابچه راواخله ویې ګوره ـ زۀ په کومه ورځ خلاص یم ـ"
چي دا خبره یې وکړه ـ ما بېرته هغه ورقه ځیني راونیوه ـ خاتول ته مي وویل "راځه ـ" چي را ووتو ـ ځو ښکنځل مي ځان ته وکړو ، ځو خاتول ته ـ له هغه پس مي ورته وویل "ماښام ډوډۍ وکړه ـ زۀ له زویانو سره کورته درځم ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږ سپین ږیرو کښې که دا ستاسو عقل وای. ولې به مو دو مره ځله خوارول. "

په دې وخت کښې د ختیځ له لورې توره وریځ راروانه وه. تنا او برېښنا نۀ سره پرېکېده.

د چای له څیښلو سره سم د خاتول کاکو له کوره را رخصت شو چې زۀ کور ته راورسېدم. د باران څاڅکي هم شروع شو. کالي دباندې هوار وو. ما خپل کالی له واره سره ونغښت د ننه مې یو وړو. مورکۍ خپل او د بابا کالی دننه راوړو. یوه د اوبو بدنۍ دباندې پاته وه. زۀ په هغه زورور باران کښې ور ووتم. بدنۍ مې رادننه کړه. یو ځای باران زورور وو بل ځای هوا. زما په خیال داسې زړۀ به نۀ وو په ټول کلي کښې چې په کوګل کښې به پر کرار وو.

خونه څڅېدله چې په کور کښې څۀ لوښې وو هغه مو په خونه کښې اوبو ته کښېښودل. د دروازې خواته خونه څڅېدله. موږ پروا نۀ په کوله. د مورکۍ څراغ په لاس کښې وو. وار به نۀ وو هغه دېوال ته به ورغله په کوم دېوال چې به دریا ځړېده بیا به مې ور ناره کړه "موري ! تۀ دا څراغ راوړه. دا ډک لوښې به وباسم." چې ما به لا ټول لوښې نۀ وو کتلي. مورکۍ به بیا تر دریا را رسېدلې وه. د باران تر درېدو پورې موږ په ولاړې ولاړ وو. د سهارګاه وخواته مو بشترې هوارې کړې بیا زۀ ویدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه غرمکۍ وه چې را ویښ شوم . د مخ د مینځلو اوبه مې را واخیستې راووتم .د خونو شاته وګرځېدم .کیلوال مې لیدو چې د خونو پر چتونو ولاړ وو. خود به د هر چا خونه لکه زموږ دا تویېده .خاوري یا به یې ګل پر اچاوۀ. هوا ښه ولاړه وه. ډنه مېغ (تبش)وو کله ږي د باران له اوبو ډک ولاړ وو نېز(سېلاب)راغلی وو.

زموږ د کلي پر ماندۀ اوبه لوړي را اوښتې وې .ټوله هغه مځکه چې په سترګو ښکارېده ختې او اوبه اوبه وه .څو ځوانان چې کاڼي او لرګي یې په لاس کښې وو.له هغه بله لوري یو اځي لاجور شېخ لاسونه سره غورځول.ما بدنۍ کښېښوده مخه مې ور وکړه. په دې چټک ور روان وم چې لاجور شېخ خوږ نۀ کړي چې ور نژدې شوم .لاجور شېخ د یوې وړې ماشومې سور نری پړونی تر سر تړلی وو. شین اوږد قمیس یې په غاړه، پرتوګ یې دومره غړلی وو. خلګو به داسې محسوسوله چې ښځې یې پرتوګ شته نۀ . تکه سپینه د ماشومانو سدرۍ(چې تل به خپلې مور په کور کښې ورجوړوله)په غاړه وه .توري زړي، پرې څپلۍ یې په پښو کښې کشولې.

یو لوی مار چې نیازۀ (سېلاب) راوړی وو.غولۍ غولۍ پروت وو.ښځې د حرکت نۀ وو. ځوانانو وژلی .لاجور شېخ نۀ ور پرېښودی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیل یې داوو "دا ماران هغه ماران نهٔ دي کوم چي تاسو په پخوانیو نکلونو کښي اوریدلي دي ـ دا ماران تاسو تجربه کړئ ـ دا چي د انسان ږغ واوري تښتي ـ تر هغه انسان نهٔ خوري چي پښه یې لوړه نهٔ وي پر یښي ـ

هغه ماران او دیوان اوس هم هغسي مست ګرځي ـ اوس هم هغسي سپین دیو د تور تابع دی ـ اوس هم هغه ښاماران هغسي پر خزانو پراتهٔ دي خلک چیچي ـ د زهرو اثر یې بیا د چیچلي سړي په لمسیانو او کړوسیانو کښي لا وي ـ څړیکي او دردونه ګالي ـ"

په دې وخت کښي غمخوار کاکا وویل "شیخ صحي وایي ـ دا ماران سړی نهٔ چیچي ـ که یې چیچلای اوس به زما له دوولس تنه کالهٔ څه یو نهٔ وو ـ زما د غرهٔ په باره کښي له کلونو څلور پنځهٔ ماران اوسي چي مور په کډه راشو ـ زهٔ مېښي ته ورشم ـ دوی ووینم په خونه کښي د ننه پر غولي ګرځي چي کله مور په کډه ور شو بیا دوي د خوني په شاتیرو کښي ګرځي ـ"

دلته په ځوانانو کښي د یوهٔ ږغ شو "غمخوار کاکا ! لږ ښهٔ پکښي وکړه ـ" کټ کټ ټولو وخندل ـ

غمخوار کاکا په تونده لهجه ورته وویل "ناپوهي دي ښهٔ درسره وکړي ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

هم داسي وخت تېرېدو۔ ما خپله مزدوري کوله۔ کلیوال هم په پېغورنو سترې شو۔ نوریې حرمونی، ډم او د زردانې یار راته ویل نهٔ وو په وس۔ یوه زردانه وه۔ هغه د چا پر چم ځان مي نهٔ شو ځینې خلاصولای۔ اوس مي د مزدورۍ له روپیو ښې ډېري روپۍ هم له مورکۍ او بابا پټې کړې وې۔
اوس کلونه تېر وو۔ جمال څهٔ کوې سدو لا څو واره ښار ته تللی وو۔ یوه ورځ مي جمال کښېناوو۔
زهٔ: "یاره! که له دې واره ښار ته تللې زهٔ هم درسره ځم۔ دورې به یو کار پیدا کړو۔"
جمال: "دریمه ورځ زهٔ ځم۔ هګۍ مي ببخي ډېري پروتي دي۔ په دوکان کښې ببخي شی نشته۔ په دې مي وځنډولې چي لږ نور یخ شي بیا ښې ګراني خرڅېږي۔"
د جمال طبیعت ډېر خراب راښکارېدو۔ له جماله مي پوښتنه وکړه۔
زهٔ: "دا طبیعت دي دومره ولي او په څهٔ خراب دی؟"
جمال: "سلطانه وروره! مور دي خدای له موره خلاص کړي۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي؟"

جمال: "موږ چي يې په ښۀ او بد نۀ واى پوه کړي. ښاهسته به د دې نورو خلګو په شان ګرځېدو. نۀ به مو د چا په ژوند کار وو. نۀ به مو د چا په درد، غم، لوږه او تنده کار وو."

زۀ: "جماله! دا څوک دى چي ستا دومره زړۀ په شين دى. زموږ په کلي کښي يو څو کوره دي چي ښه ګزاره يې کېږي. نور خو ټول دا زموږ په شان وږي، تږي او لوڅ دي."

جمال: "ياره! هغه بله شپه مورکۍ د لنډي صادق د کور کيسه راته وکړه. ياره! خوب څۀ قسم پخداى او ښکي مي په سترګو کښي نۀ درېدې.

هغه بله شپه بابا او سدو ويدۀ شو. زۀ هم په بستره کښي پروت وم. مورکۍ بشترې ته راغله په بستره کښي ناسته وه. سر يې ټينګ په يوۀ لاس نيولى وو. ما پر ږغ کړو "مورکۍ! خير دى ولــي دي ســر پــه لاس کښــي نيــولى دى .ســر دي خوږېږي؟ "مورکۍ راته وويل "نۀ زويه!" ما ورته وويل "بيا ولي په بستره کښي ناسته يې؟ سر دي په لاسونو کښي ټينګ نيولى دى. دومره وش دي وکړو. يو کيسه خو شته؟"

مورکۍ وويل "نن د زرغونې ترور پوښتني ته ورغلم. دومره مي زړۀ پر خوږ شو چي راياده شي سر مي پرله وګرځي. يوار خو يې نږور کله ښه وي کله لېونۍ وي. ټينګه يې په کور کښي تړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي- مېرۀ خو يې تر نړور له مخه لا ناروغه وو- په ځولۍ کښې يې هم د باندي هم د ننه وړو-

يوه دا وه په کلي کښې به ګرځېده . له چا ګرېوان وړی په مزدوري ور کړی- چاته وړی په مزدوری ور وربښلي- کله چا زوړ قميس، چا من غنم په زکواة کښې ور کړي-

يو زوی يې درلود چې مزدوري، پور او دار يې کول، کور يې چلاوو- اوس دا هم ناروغه پر بشتره پروته وه- په رښو اوښکو يې ژړل .ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تا خو په دې نېستي، ناروغي کښې بېخي چورت نۀ وهلو- په هغه سره نېستي او ناروغي کښې به دي تل خولۀ له خندا ډکه وه- "

دې يو ار د را پورته کېدو هڅه وکړه- بېرته يې سر پر بالښت ولګاوو- دومره د زړۀ له زوره يې وژړل .زۀ د هغې غيرتمندي زرغونې وژړاته حېرانه وم- سپين او تور قمر وېښتان يې داسي سره نښتي وو لکه کرا ستته- هغه غوښن سپين مخ يې نن پر هډونو خالي پوست پاته وو-شنۀ خالونه يې په ژړ مخ کښې تور ښکارېدو- يو څۀ وخت پس يې ما په خپل پړوني اوښکي ور پاکي کړې-

زرغونې ترور راته وويل "زردانې لوري ! يو خو به ته وماته حق رابخښې تا له ما سره بېخي ډېري نېکۍ کړې دي- "ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تۀ ومو ږ ته حق رابخښه-زموږ څۀ حق دی- "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترور راته وويل "زرداني لوري ! ستا د احسان بدل خو له ما سره نشته خدای به يې در کوي . ستا به دا خيال وي چې د زرغونې په خپله ناروغي او نېستي خوا بده ده . نه لوري ! دا درې مياشتې کېږي يوه لور مې په کده راغلې ده .د مېړه يې د مېرګي غوندې ناروغي ده . د دې يو ځای تې .بې ده بل ځای يې په نس (د اولاد په ځای)کېنې دانه ده . درې ورې لورکی، يو ورکی زوی لري .په خدای چې راغلې دي که يې تبخی پر اړولی دی ګنې دی خو څه کوې.

د دې لورکی اولاد مې تر زړه لو ېږي ."

بيا لکه له اوبو ډک لوشی ويشې ده . سترګې يې له اوښکو ډکې شوې .له دې واره زما هم تر وس ووتو ومې ژړل .را ولاړه شوم. زرغونه ترور مې هغسې پر بالښت پروته پرې ښوده ."

په دې وخت کېنې زما هم سترګې را ډکې شوې. مورکی ته مې وويل "بس."

زه: "زه اوس څه ورسره کولای شم .له ما سره خو پنځلس سوه (1500) روپی دي .دا خو مې له بابا او مورکی په دې پټې کړې وې چې ښار ته په لاړ شم."

جمال: "پنځه سوه (500) به مورکی ته ورکړو.مورکی به يې ور ورې . زه او ته چې ښار ته لاړ شو.هګی به خرڅې کړو بيا خو روپی په لاس راځي."

زه: "سمه ده ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه سوه روپۍ مې جمال ته ورکړې.
زه: "جماله ! داسې نه وي ته زر دانه ترور یا بابا او مورکۍ ته ووایې چې سلطان له ما سره ښار ته ځي."
جمال: "سلطانه ! لېونی خو نه یم."
درېیمه ورځ سهار وختي د پاخه سړک په لور روان شوم. له ډېره انتظاره وروسته جمال هم را ورسېدو. له لږ انتظاره وروسته زړوکی بس راورسېدو. د جمال هګۍ یې د بس سر ته وخېژولې. موږ دننه د بس د میان په خالي چوکیو کښې کښېنستو. نوري د شا چوکۍ ټولې خالي وې.
ښه ډېر لاړو. یو وخت د استاذ له څنګه ناست سړی را روان شو. پر یوه او بله چوکۍ یې لاس ښودل تر موږه راورسېدو. جمال پر ما رېغ وکړو "پنځه سوه (500) روپۍ ورکړه." ما پنځه سوه روپۍ ورکړې.
هغه سړی: "سل روپۍ نوري را کړه."
جمال: "یاره ! هګۍ دي څه او سپنې خو نه دي چې ته یې دوه سوه (200) غواړې."
سړی: "څه پنځوست (50) راکړه. اوس خو به خوشاله یې."
جمال: "اوس دي هم ډېر تاوني کړو." پنځوس ده له خپله جېبه ورکړې.
یو بل په عمر پوخ سړی چې زموږ په څنګ کښې د هغې بلې خوا په خالي چوکیو کښې یواځې ناست وو. ویې خندل او ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل "زمونږ پخوا کښې د یو سپین ږیري دا ګپه ډېره مشهوره ده . وایې هغه د خپل بس مونشي ته ویل ورارۀ کرایه خو معلومه ده . په بشتره کښې یې سره رسوه . " پر دې ګپه مو ښېخې ډېر وخندل .

یو وخت مې جمال ته وویل "زما خوا ګرځي . " جمال ښیښه خلاصه کړه . زۀ یې د ښیښې خوا ته واړولم . هغه سپین ږیري سړي له دې واره ښېخې ډېر په زوره وخندل .

جمال: "کاکا ! بیا یوه ګپه در په یاد شوه که څۀ ؟ "

سپین ږیری: "هو زویه ! تر دې ځوانه پوري یوه خبره راپه یاد شوه . یوه ورځ یو سړي ښځه بس ته راوخېژوله . ښځې ورته ویل "تۀ ورشه یوه د پلاستیک خالي لوته را واخله . زما په لاره خوا ګرځي . " هغه سړي وخندل "ستا عورته زمونږ بخته ...... د خلګو ښځې نارینه ته وایې ورشه یو څۀ پروټ راواخله په لاره کښې به مو سات پر تېر وي . زمونږ دا وایې ورشه خالي لوته راوړه زۀ خوړلي پرې باسم (باقي). "

د سپین ږیري پر دې ګپه مو ښېخې ډېر وخندل . داسې په تلو تلو کښې ماپښین قضا ښار ته ورسېدو . هګۍ مو ډېرې په احتیاط را کوزي کړې . رکشه ته مو وخېژولې . د هګیو دوکان ته راغلو . هګۍ مو له رکشې راکوزي کړې . په دوکان کښې ناست سپین ږیري وویل "د چای یې ږغ هوټلي ته ور وکړئ . "

جمال: " کاکا ! د ماځیګر اذان شوی دی که نۀ ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! دا ښار دی څهٔ کلی خو نهٔ دی چي د ماځیګر لمونځ خلګ ناوخته کوي. موږ جمع لا وکړه."
جمال: "کاکا !موږ به لمنځونه وکړو. لږ به مو له دوړو (ګرځو) مخ صفا شي خو داسي شوي یو لکه د خاورو شیطانان."
کاکا: "سمه ده. ورشئ لمنځونه وکړئ. له هغې خوا چي راځئ د چای ورته ووایاست."
جمال: "سمه ده."
لمنځونه مو په مخامخ ماجت کښي وکړو. له هغې خوا مو هوټلي ته د چای وویل. چای راغلې.
کاکا: "جماله ! دا ورور تر تا مشر نهٔ ښکاري؟"
جمال: "نهٔ کاکا ! دا مي ورور نهٔ دی. کلیوال مي دی."
کاکا: "په ګنه کښي تا ته ډېر ورته دی. یقین مي نهٔ راځي چي کلیوال دي دی."
جمال: "نهٔ کاکا ! رېښتیا درته وایم."
کاکا: "سمه ده. زویه ! د سړي په پېژندنه کښي زهٔ اکثره نهٔ غلطېدم. نن ګوره څنګه غلط شوم."
جمال: "کاکا ! موږ ځو په ښار کښي ګرځو."
کاکا: "خود لاړ شی. ماښام بیا کور ته راشئ. داسي نهٔ وي تاسو په هوټل کښي شپه وکړئ."
جمال: "نهٔ کاکا ! لیوني خو نهٔ یو چي په هوټل کښي به شپه کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ووتو. په ښار کښې جمال له مخه زۀ ور پسې وم .هغه د جمال خبره وه په کلي کښې چې يې راته کړې وه . يو ښاهسته ځايونه، ښاهسته خلک، نر او ښځې ګډ ګرځېدو. نۀ مخ پټې وو. يو ځاى خړ شيان پخېدل .جمال ور وګرځېدو. له هغو شيانو يې دوې دانې را واخيستې چې د ستې هغه سړي له جوش غوړويو راوکښو. له هغو دوو دانو يې يوه په لاس کښې ور واخيسته هغه بله يې و ماته په کاغذ کښې ونيوه .دۀ خپله خوړه. جمال: "سلطانه ! دا ګرمه و خوره .دا ګرمه ښۀ خوند کوي ."

زۀ: "د دې شي نوم څۀ دى؟ "

جمال: "سمبوسه."

ما يې هغه نرمه خوا په لاس کښې و نيوه .په هغه پنډ ځاى مې يې خولۀ ډکه کړه .توبه توبه يو ګرمه وه بل ترخه. خولۀ يې راپخه کړه. ما اوف اوف کول جمال راباندې خندل. يو وخت پر داسې ځاى برابر شو چې په کتار کښې موڅيان ناست وو. څوک تر سرۀ، څوک تر ژړ او څوک تر زرغونۀ سايوان لاندې ناست وو. چا سلايي، چا پالش کاوۀ . يوۀ خو بېخي تعويذ په پاخۀ کښې ګنډلو.

هم داسې يو دوه ماشومان چې وړوکى څادر يې هوار کړى وو. درې څلور د عطرو غټې شيښې پر پروتې وې. يو لوى د مصالې سرنج (بمبه) چې په هغه يې وړې ښيښې ډکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د پلاستيک لوتي له پټاټو ډکي يښې ويې -ناري يې
وهلې "دړی په سل دړی په سل - " يو سړی چي يو شی د سړک په
څنګ کښې دورلی وو - يو لوی څرخ يې په پښه اړاوو- لوړه
توره ډبره ډېره تېزه څرخېدله- کاکا بياتيانې، چاړې په تېرولې
چي بياتي يا چاړه به يې ور نژدې کړه ترغځي (بڅرکي) تر
غورځېدو -خلګ په کتار کښې ورته ولاړ وو-هر چا پر خپل وار
بياتي او چاړه اخيسته روپۍ يې ورکولې-
زۀ: "ياره جماله ! تۀ چي اول وار ښار ته راغلې-د يوار په سرکس
کتو دي دا زموږ په رنګه خوار هېر شو-د ښار ښاهست دي ټکي
په ټکي راته وويلو خو نۀ د خوارو خلګو-"
جمال داسي ځان واچاوو لکه زما خبره چي يې ببخي اورېدلې
نۀ وي -دوباره مي په يوۀ لاس دی تر لاس ونيوو- هغه بل د هغو
خوارو مزدورو په لور
زۀ: "ځان به نۀ اچوې- د دې خوارو دي ولي نۀ راته وويل؟"
جمال: "بخښنه غواړم-ملامت يم چي د ښار د رڼاګانو ، هسکو
محلونو ، مستو خلګو مي درته وويل-د ځان په شان خوار مي
هېر وو- "
داسي تر ماښامه په ښار کښې وګرځېدو- د ماښام لمنځونه مو
په يو دومره ښاهسته ماجت کښې وکړو- پخداى که مي زړۀ
ځيني تلو-له ماجته را ووتو د کاکا د کور په لور روان وو-
جمالو خندل-

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جمالو ! پر څۀ دي وخندل؟ "

جمال: "سلطانه ! زۀ چي اول وار له بابا سره راغلم ـ مابنام په دې ځاى کښي را روان وو۔ ما چي د خلګو دا ګڼه ګوڼه وليده ۔بابا ته مي وويل "بابا ! دا خلګ مابنام ډوډۍ چيري خوري او ويد ېږي چيري؟ ياره ما هغه ورځ د بابا په زوره خندا وليده بل وخت زما د بابا داسي خندا نۀ ده په ياد۔" د کاکا کور ته ډېر ناوخته ورسېدو۔

دې ته مي سترګي وختي چي کله به ډوډۍ راوړي ۔ يو وخت ماشوم د لاس او به راوړې ۔جمال له ماشومه پوښتنه وکړه "بابا او علي چيري دي۔" ماشوم وويل "دلته يو همسايه ډوډۍ کړې وه بابا هغه ته ولاړ۔علي جان دلې نۀ وي۔ کله کله راځي۔هغه په پلاني ښار کښي کالج وايي۔"

ډوډۍ راغله ۔له ډوډۍ خوړلو پس دواړو لمنځونه وکړو۔ بشترې مو هواري کړې۔ويدۀ شو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

سهار چي را پورته شوو.د اودسو او لمونځو پس مي جمال ته وويل
زۀ: "جماله وروره ! ژوند دې ته وايي لکه د دې خلګو.زموږ ژوند خو د انسانانو نۀ دی.د حيوانانو دی."
جمال هغه انګلسي ناول په لاس کښې پرله اړاوو چي پروند موږ په ښار کښې له يوې رېړۍ والا څخه رانيوو.جمال وخندل.
جمال: "هو تۀ د دې خلګو وښۀ ژوند ته حېران يې.زۀ دې بېشرمه ليکوال ته .دومره بربنډې خبري .دا خبري زموږ ليکوالان دغسي نۀ شي کولای. په کتاب کښې خو يې هوس وچ کړې ".
زۀ: "زموږ ليکوالان هسي کمزوري دي ګني دا لار د ډېره پخوا خوشحال خټک ور خلاصه کړې ده."
کاکا پتنوس په لاس کښې دننه راغلی. له اسلام عليکم،زموږ له وعليکم سلامه پس يې پتنوس کښېښودو. پيالو ته يې لاس وراچاوو. جمال قسم وکړ .جمال چای واچولې.د بسکټو يو غاب يې د کاکا خواته بل يې زموږ د دوو په ميان کښېښودو.
کاکا: "پر څۀ مو بحث وو؟ "
جمال: "کاکا ! پر دې ليکوال." کتاب يې ورښکاره کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! زهٔ خو په دې انګلسي لږ هم نهٔ پوهېږم . په دې اوردو کښې لا ګزاره کولای شم. دا اوس په تا سو دوو کښې کوم یو ویلای شي؟ "
جمال: "کاکا ! دواړه یې هم لوستلی شو هم یې لیکلی شو."
کاکا: "ستاسو په کلي کښې خو سکول نشته جماله ستا کیسه بابا راته کړې وه. دا سلطان خو تهٔ وایې چې زموږ کلیوال دی."
جمال: "کاکا دا خبره رېښتیا ده چې دی زموږ کلیوال دی مګر زموږ مور تر موږ ورونو هم دهٔ ته ډېره توجه او مینه ور کوي."
کاکا وخندل.
کاکا: "ما درته وویل چې زهٔ د انسانانو په پېژندنه کښې کله هم نهٔ یم خطا شوی. یو رښته یې درسره شته. هره رښته چې یې ده."
جمال: "نهٔ کاکا ! په خپلي لا نهٔ یو سره ګډ."
کاکا: "زویه ! ما داسې ورونه لا لیدلي دي. یو پلاني خېل بل پلاني خېل وي بل داسي ورونه چې یو له یوهٔ بل له بل مذهب سر تعلق لري. هم داسي ورورنه چې یو له یوې بل له بلې ژبې سره تعلق لري بل خپلي نهٔ ده ضروري. دوستی به مو سره کړې وي. یو څهٔ به ضرور وي. خیر دا راته ووایه شپه را سره کوی که کورته ځی. دوکان بند دی ځو ناوخته دی."
جمال: "کاکا ! زهٔ کورته ځم. سلطان دلې یو کار پیدا کوي."
په دې وخت کښې ټول په یوار را ولاړ شوو. تر خونه راووتو. دباندې په کوڅه کښې راروان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "دلته یو سړی دی راځي له ما څخه هګۍ وړي. هغه راته وویل یو سړی را پیدا کړه. یوه بنګله مي اخیستې ده خوشې ولاړه ده. هغه به ګوري. په ورځ که یې بل کار کاوو هم دې کوي. بدبخته چې ویې وینې دده مزدورپه کاروي. هغه ورځ یې ویل بلې خواته ځم کېدای شي ډېر وخت نه شم را "

د کاکا تر دوکانه په ګپه ګپه کښې راورسېدو. جمال ته مو رخصت ور کړو. جمال روان شو. کاکا دوکان خلاص کړو صفایي وکړه. موږ په دوکان کښې ناست وو. کاکا د کلي حال راڅخه کاوۀ. په دې وخت کښې کاکا هوټلي ته ورږغ کړو چای راوړه.

هوټلي: "کاکا! چای به وځنډېږي. باروالا نشته."

کاکا: "باروالا غواړې چې په لاس یې در کړم؟"

هوټلي: "هو خود یې غواړم."

کاکا ماته مخ را واړاوو

کاکا: "د هوټل مزدوري کوې یا دي خوښه ده؟"

زۀ: "خود کاکا! په مزدوري کښې شرم نشته خودیې کوم."

دواړه هوټل ته ورغلو. کاکا دا ټوله کیسه ورته وکړه.

زه: "په کار څۀ نابلده یم. خوشکه به نۀ کوې. تنخوا تر هغه بل باروالا څۀ کمه راکړه. داسي نۀ وي تۀ پوچه خبره وکړې دستي دي کار پرېږدم."

هوټلي: "سمه ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مي شروع کړو. هوټل تیاره ماښام بندېدو. د پردېسۍ دي ځان په خوله شي. د شپې چې به پر بشتره پرېوتم د ستي به مورکۍ، بابا ،زردانه ترور او د خړ کلي کوڅې،د کور او کلي تر میان سپین ډګرۍ چې هر ماځیګر به ببتي ،بدۍ او خوسۍ پر کېدو. ټول به مي وسترګو ته جګ ودرېدو. په دې سوچ ،سوچ کښي به کوتره ترور را په یاد شوه چې یکي یو زوی سرفراز یې درلود. هغه هم پربدي جنګ ته د جهاد په نیت تللی وو. ناوکۍ یې د پلار پر کور ناسته وه.

اخیر د سرفراز خسر د سرفراز پلار ته وویل "دا خپله نږور له ما یوسه ." د سرفراز پلار ورته وویل "زۀ ښځه څۀ کوم.تر ما له تا سره ښه ده چې ناسته وي."

د سرفراز پلار یې پر دې مجبوره کړی چې خپله نږور یې کورته راوسته .کلونه تېر شو. د سرفراز د مور هیله نۀ ختـه .هـر ماخوستن یې په دې نیت بشتره هواروله . تر سر یې د اوبو بدنۍ ډکه ښوده چې نن به زما د زړۀ ټوټه راشي. نن به زما د زړۀ ټوټه راشي.

ټوله شپه به وخالي بشتره ته ناسته وه .اوښکي به یې له سترګو بهېدې . ښېراوي به یې کولې "سپین پوښو !!!!!دواړي مو خطا شه. یوه مو هم مۀ سمبېږه . څۀ مو راباندي وو چې زما د زړۀ ټوټه مو ولېږله.څۀ وکړم؟ څۀ وکړم؟ نور څۀ کولای شم؟.دغسي مو ناوکۍ په سرو لاسو خالي بشتره ته کښېنه . زما د زړۀ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوټې به د چا په وينو لاس سرۀ وي - د چا بـه د دۀ پـه وينـو لاس لړلي وي- "

پر دې ځای به ودرېده "داسي نۀ وي د بل په وينو د دۀ لاس سرۀ وي- " ولاړه به شوه "داسي نۀ شي کېدلای.زما د زړۀ ټوټه کـه نـن نۀ راغله سبا ضرور راځي- "

بل يې څه کولی شو- مېږۀ او نږور به يې هم په بشترو کښې پراتـۀ وو اوښکي به يې تويولې- دوې درې مياشتي چي بـه د شـپې پـه بشتره کښې پرېوتم يوې او بلې خواته به اوښتم را اوښتم.

په دومره وخت کښې زما له رکښې والا(د هوټل د مالـک د خـور زوی وو)سره شناخت شو.له دۀ سره مي په دې خالي کوڅو کښې رکشه چلولـه .رکشـه مـي زده کـړه . هـم داسي پـه مياشـت دوې کښې جمال راتلو د کور کلي حوال يې راوړو- کال پوره شو-

لـه يو سوزوکي والا سره مـي شـناخت جـوړ شو- يـاره شـوق څۀ عجبه شی دی چي د چرګانو پـر قصابو ګرځېدو- هـر ماښـام يـې هغـه پاتـه ګندګي ټولولـه - ټاکلي ځای تـه يـې وړه - مـا پـه هغـه بدبويي کښې له دۀ سره شـپه تـر نيمـايي د سـوزوکي د زده کـېدو په خاطر تېرولـه چي دا مـي يقيـن شـو چـي اوس دي مـوټر هـم زده دی.د رکشې استاذ ته مي وويل

زۀ: "لېسنس به څنګه جوړوو ؟ "

اســـتاذ: "دوه عکســـونه،دوه زره روپـــۍ راکـــړه -پـــه هفتـــه (اونۍ)کښې لېسنس جوړ وغواړه- "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي استاذه ! د ډاکټر سرټيفيکېټ نۀ غواړي؟ "
استاذ: "نۀ."
زۀ: "دوی څۀ خبر دي چې زما لاس، پښې، سترګې ټولې ثابته دي؟ "
استاذ: "دوه زره روپۍ ګواهي ورکوي."
زۀ: "دوی په دې څۀ خبر دي چې زما موټر زده دی. امتحان خو به را څخه اخلي؟ "
استاذ وخندل او ماته يې وويل
استاذ: "امتحان هم دا دوه زره روپۍ ورکوي. "
هغسي وشو. په هفته کښې استاذ جوړ لېسنس په لاس را کړ. په دې کښې کلونه تېر شو. يو سهار کاکا را ناره کړه. زۀ ورغلم. يو سړی په موټر کښې ناست وو . دوه هلکان هم په موټر کښې ورسره وو. له موټره يې را ږغ کړو "کاکا ! دوه دړژنه(درزنه) هګۍ راواخله." دوباره يې بيا تر موټر سر را ويستو "کاکا ! چې ماشيني هګۍ را نۀ کړې. "کاکا هګۍ شمار کړې. پر ما يې را ږغ کړو
کاکا: "راشه دد دې سړي. مزدور پکار دی."
زۀ: "کاکا ! اوس يې درته وويل که هغه کلونه مخکې چې يې درته ويلي وو؟ "
کاکا وخندل
کاکا: "درځه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا هګکې ورکولې هغه سړي ته يې وويل
کاکا: "تا هغه ورځ وويل زما مزدور پکار دی."
سړی: "هو.تا پيدا کړی که څنګه؟"
کاکا:هو.دغه ځوان دی."
سړي ماته سترګي را واړولې .ښځه په غور يې راته کتل بيا يې
وويل سړی: "ما او تا بل وخت سره ليدلي دي؟"
زۀ: "نۀ اول وار دی."
سړی: "که اول وار دی که دويم خو وماته ډېر شناخته ښکاريږې
."
زه: "څۀ ووايم."
سړی: "دا خندا خو دي ببخي ډېره شناخته راته ښکاره شوه."
کاکا: "د يو بل چا شک به دي ورباندي راځي.دا سي ډېر خلک
شته چي يو و بل ته په ګنه کښي ډېر ورته وي."
سړی: "څۀ ووايم.څوک يې،د چا زوی يې او هغه څۀ کار کوې؟"
ما د خپلي کورنۍ ټوله کيسه ورته وکړه.
سړی: "څۀ ووايم؟ څو تنخوا غواړې؟"
زه: "پروند يو سپين ږيری سړی راغلی و ماته يې و ويل له موږ
سره خيراتي ايمبولنس چلوه .په ځای کښي ناست او سه هر کله
چي لاوارثه مړی پيدا شي يا ډېر غريب ناروغه . موږ به حکم
درکوو او تۀ به يې رسوې .ښه تنخوا هم درکوو .ما ويل څۀ
ووايم بل وخت مي دا مزدوري نۀ ده کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "بس بس موټر چلولای شې؟ هغه هم زما سړی درته راغلی دی. هغه سپین ږیري دا دا نښانې یې دې. لس زره روپۍ در کوم ـ له پېرې کولو پس ښه خرچه هم درکوم بل ځای در کوم. د ورځې که دې بله مزدوري کوله کوه یې. زۀ دې له بلې مزدورۍ نۀ راګرځوم خو تیاره ماښام به بنګلې ته ځان رسوې ـ په بنګله کښې یوه خونه درکوم. په هغه کښې به اوسې."

زۀ: "صېبه! بل کار خو نۀ ورسره کېږي چې په پېره درسره لاړ شم ـ د هوټل له مزورۍ خو ووتم بیا به درې څلور ورځې بېکاره تېروم. له هغه پس به بل کار پیدا کوم."

کاکا: "سمه تنخوا ورکړه. دا هوټل به پرېږدي. بنګله دې چیرې ده؟"

سړی: "سمه ده. چوکیداري به هم ورکړم. ماځیګر زۀ درته راځم. سره لاړ به شو. دلته نژدې په پلانکي روډ کښې ده. اوس ناوخته دی هلکان سکول ته رسوم بل کیلۍ هم راسره نشته."

کاکا: "څنګه دا خو نژدې هم ده؟"

زۀ: "خوښه مې ده."

زۀ چې له کاکا او سړي څخه د هوټل مالک ته ورغلم. هغه له ما ډېر خوشاله وو. د هغه سړي کیسه مې ټوله ورته وکړه.

هوټل والا: "تنخوا به درزیاته کړم. کار مۀ راپرېږده."

زۀ: "استاذه! نور د هوټل کار نشم کولای. ډېر راته ګران دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مائیگر مي ټول هغه د بنګلې مالک ته په انتظار تېر کړو۔ سړی نهٔ راغلی۔ په دې بل ماپښین وختي سړی راغلی۔
د هوټل له مالکه مي د تلو اجازه وغوښته۔ هغه اجازه راکړه۔ له سړي سره په موټر کښې کښېنستم ۔ خدای شته د موټر ناستي ډېر خوند راکړی ۔ سوکه سوکه بنګلې ته ورسېدو۔ په ګېټ کښې يې موټر ودراوو۔ ګېټ يې خلاص کړ په بنګله ور دننه شو۔ وګېټ ته نژدې وړه خونه يې را خلاصه کړه۔ ماته يې وويل
سړی: "په دې کښې به تهٔ اوسې ۔دا دوې کیلۍ واخله ۔يوه د ګېټ ده دا بله د دې خوني ده ۔دومره خيال به يې ساتې لکه خپله بنګله چي دي وي۔"
زهٔ: "خود به يې ساتم ۔روپۍ راکوې د خدای پر پار خويې نهٔ در ګورم۔
سړی: "په جمعه دوې کښې زهٔ او کور والا راځو دلته شپه کوو بل ځوک بېخي نهٔ درته راځي۔وخت ناوخته هغه ځو کسان خود درته راځي چي له بنګلې څه سامان وړي يا يې راوړي۔ هغه ټول درپېژنم۔" بېرته راووتو۔ په موټر کښې د هوټل په لوري سره را روان وو۔ بېخي ډېر يې زما په لور کتل۔
سړی: "عجبه خبره ده ۔زما د بېخي ډېر شناخته شک درباندي راځي۔ تهٔ وايې موږ بېخي سره ليدلي نهٔ دي۔"
زهٔ: "څهٔ ووايم۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کښې هوټل ته راورسېدو.زۀ يې کوز کړم دی روان شو.
ماښام مي په هوټل کښې ډوډۍ وخوړه.د هغه چا بنګلې ته لاړم
چي خلګو فريد صيب ورته ويل. دا يوۀ چاته نۀ وو معلوم چي
څۀ کار کوي .دلته ژوند پر کړو لارو سم کړم.
هغه د دۀ خبره وه .په جمعه دوې کښې چي به دی راغلی،درې
څلور پنځۀ کسه به نور هم ورسره وو.ډوډۍ او کبابونه به يې را
اخيستي وو ،سره له څو بوتلو(ما شربت ګڼلی وو)چي ډوډۍ به
يې وخوړه خالي بوتلونه به يې د بنګلې د خونو سر ته وغورځول
چي کله به ورسره راغلي مېلمانۀ ووتو. يوه ښاهسته ښځه به
راغله. ګېټ به يې وټکاوو. ما به ګېټ ورخلاص کړو. دا به دننه
ورغله.
يوه ورځ هغه ښځه راغله . مېلمانۀ لا دلې وو.ما دروازه
ورخلاصه کړه.دې رانه وپوښتل
ښځه: "مېلمانۀ تللي دي."
زۀ: "نۀ دلې دي."
دا راغله زما په خونه کښې راسره کښېنسته. ما دروازه بنده
کړه چي کښېنسته پړونی يې لرې له ځانه واړاوو.دومره نرۍ
جامې يې اغوستې وې چي ټوله ځيګر يې تر ښکارېدو.زۀ
وشرمېدم .سترګې مي واړولې بيا مي تر هغه د دې په لور
سترګې نۀ دي اړولې چي مېلمانۀ ووتو.دا هم له خوني ور ووته.
فريدصيب تر لاس ونيوه. سره روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښځه خو مي له اولي ورځي د رنډی شک وو ،نهٔ د فريدصيب د ښځې. يو خو فريدصيب سپين ږيری دی. تک سپين سر يې په نکريځو تورولی . ږيره او بريت يې پاک خريبيل. په وچ زور يې ځان ځوان کړی وو. ښځه يې ځوانه وه بل که د دهٔ ښځه وای خو ما شومان به ورسره وو. کله به ډېرته پښېمانه شوم چې سپين ږيری سړی دی داسې به ځنګه کوي.
بوتلونه مي هغه ورځ وپيژندل چې له بارانه سره ډېره تېزه هوا ملګرې وه، بوتلونه يې د خوني له سره کښته را وغورځول. له دې واره جمال دونيمې مياشتې پس راغلی.
زهٔ: "ولي وروره ! دومره وځنډې دې؟ "
جمال: "له دې واره خو يخ وو. هګی نهٔ خرابېدې . په دې وځنډېدم." چای مو سره وڅښلې. جمال د کلي سرسري حال احوال را کړی. ما د دې خپلې مسافرۍ او مزدورۍ حال احوال ورکړی.
زهٔ: "وروره ! تهٔ اوس په ښار کښې وګرځه. زهٔ به کار وکړم."
جمال: "وروره ! زهٔ په ښار کښې ګرځېدلی يم. سودا مي کړې ده. پروندی راغلی يم. که کورته حال احوال يا شی لېږې."
زهٔ "نهٔ تهٔ دا راته ووايه چيرې وې؟ شپه دې چيرې وکړه؟ "
جمال: "له علي جان سره."
زهٔ: "بس ټولو ته سلامونه ورکوه. په يو څو شپو کښې که خير وو زهٔ هم کلي ته درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال رخصت شو. زۀ په خپل کار اخته شوم. ماښام مي د هوټل مالک ته وویل "زۀ سبا او بل سبا کښي کورته ځم .خپل حساب وکړه .د حساب وکړو.د هوټل د ډوډۍ حساب مي ورکړ. په دې سهار په ښار کښي وګرځېدم.د بابا ،مورکۍ او زردانې ترور د پاره ښۀ ښۀ کالي رانیوو.ځان ته هر شی نوی نوی. هوټل ته راغلم. ډوډۍ مي وخوړه.ماخوستن بنګلې ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

سهار چي راپورته شوم بېخي ډېر باران اوربدلی وو۔ سپين کالي مي واغوستلو۔ توره او خړه قمره اوږده سدرۍ، ژېړه زري لونګۍ مي ټينګه په هنداره کښي ښه په خيال وتړله ۔ نوې سرې ښکاري څپلۍ هزاره جوړ مي په پښو کړې چي ځان مي تيار کړ۔ غوټه مي را په شا کړه را ووتم ۔په رکشه کښي کښېنستم ۔ رکشه روانه شوه۔ هر وخت چي به موټر يا بل شی تېر شو۔ پر رکشه به اوبه وغورځېدې۔

د رکشې والا وويل "اهي ستا۔" يو څواره چي مي د دهٔ له خولې دا واورېدو چي دهٔ بيا وويل "اهي ستا۔"ما ورته وويل "نوريې وماته را پرېږده۔"

د رکشې والا پر شا را وکتل له خنداشين (ټيکی)شو۔ دا وخت د سړک په منځ کښي ډنډ اوبه ولاړې وې چي رکشه لړ په کښي لاړه بيا بنده شوه۔ دهٔ پر شا را وکتل ماته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

رکشې والا: "دا ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
زۀ: "ستا د لاسه."
رکشې والا: "ستا د لاسه."
چې دی کوز شو. پر توګ یې را پورته کړو. له رکشې سره یې د رکشې د کښلو په خاطر زور شروع کړ. ما هم پرتوګ را پورته کړ. راکوز شوم. خپله غوټه مې را په شا کړه چې تر اوبو را ووتم. د دۀ په سترګو شوم. را ناره یې کړه
رکشې والا: "اې دله! دا زما روپۍ راوړه."
ما له هغه ځایه خپلې نوې څپلۍ ورښکاره کړې.
زۀ: "دله! تۀ دا زما د نوو څپليو روپۍ راوړه." زما له دې خبرې سره دۀ په اوبو کښې را منډه کړه چې تر ما را رسېدو. ما وخندل.
رکشې والا: "تا څۀ....."
زۀ: "زۀ یې نۀ خورم. که دی ښۀ شی دی تۀ یې وخوره."
زۀ او دی چې لاس او ګرېوان کېدو. خلګ میان ته راغلو.
رکشې والا: "شرم نۀ لري. زما روپۍ یې نۀ کړې را رهي شو."
زۀ: "وروره! په رکشه کښې ستړی شوم. دلته ورته ناست یم چې رکښه سمه شي. زۀ ورسره ځم."
دی په ګونجې تندي، تونده لهجه ږغېدو. زۀ په ورین تندي، وړه وړه خندا ورته ږغېدم. خلګ چې څۀ راتلو هغو د رکشې والا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامتاوو۔ اخیر مجبوره شو په اوبو کډ شو چي څو قدمه د رکشې په لوري لاړ ببړته یې شاته را وکتل

رکشې والا: "اې دله ! داسې نهٔ وي زهٔ په رکشه اخته شم. تهٔ لاړ شې۔"

زهٔ: "نهٔ ځم ورورہ ! څهٔ خر سړی یې۔"

رکشې والا: "خر به دي لا پلار وي۔"ببړته را غبرګ شو۔

زهٔ: "ورورہ ! لاړ شه۔ څهٔ تورزړی انسان یې۔ په لوړه دي لا هم باور نهٔ کېږي؟"

رکشې والا: "ولي مې نهٔ کېږي۔"

زهٔ: "خو ورشه ناوخته دي کړم۔"

رکشې والا: "دله ! داسي نهٔ وي رانه لاړ شې۔زما روپۍ به یوسې۔"

زهٔ: "نهٔ ځم، نهٔ ځم، نهٔ ځم۔"

د ی خوار په اوبو کډ شو۔ وار به نهٔ وو شاته به یې راوکتل۔ زهٔ د سړک پر څنډه ورته ناست وم۔ دهٔ چي به زما پر خوا را وکتل۔ زهٔ به یې ناست ولیدم خولهٔ به یې وښوربده۔ ما به له دې ځایه ور ناره کړه

زهٔ: "لس واره۔"

دی به بیا زما پر خوا په اوبو کښې را رهي شو۔ ما به ببړته ور ناره کړه

زهٔ: "هله ژر شه۔ ببخيږ بر ناوخته شوم۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی به بېرته د رکشې په لور ورغلی . یو وخت د دهٔ له رکشې سره زور ونه وو. ما بله رکشه ته لاس ورکړ چې رکشه ودرېده . غوټه مې پکښې کښېښوده . رکشه روانه شوه. ما سر تر رکشه ورا ویستلی چې ورناره مې کړه.
زهٔ: "رکشې والا ! خپل جوار ګوره.د شکانه په قسمونو باور مهٔ کوه. "
د دهٔ خوار خو بل شی په وس کښې نهٔ وو لکه یو ماشوم لاس یې د ښکنځلو په شان پورته کښېته کاوو.
اډې ته راغلم.په اډه کښې په بس کښې د درو کسانو په چوکۍ کښې له ناستو دوو کسانو سره دریم زهٔ کښېنستم. بس روان شو.زما ښخي ترډېره وخت دې ته فکر نهٔ وو چې له تا سره په څنګ کښې دوه کسه نور هم ناست دي.
یو وخت چې مې په څنګ کښې ناست سړي په کټ کټ وخندل. ما سترګې ورواړولې.زما په څنګ کښې ناست سپین ږیری سړی تک سور مخ،د مخ په لوړو دوو غاښونو کښې یو وتلی. تور، خیرن پټکی. یو بل ښاهسته ځوان ته ږغېدو چې تازه راغلې څو تاره ږیره،تک تورکالي،اوږده وېښتان،تکه سره بلوڅي خولۍ یې پر سر وه.کیسه یې څهٔ داسې ورته وکوله سپین ږیری: "سوجا ملک پښ داسې کتار کاوهٔ په درست دیار کښې داسې د موري زوی نهٔ وو چې له دهٔ یې کتار ګټلو.سوجا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک چې به کتار ته کښېنستو ښېځې د ېر نندارچيان به پر چارپېره وو.
يوه ورځ ماځيګر د خوشکاوې د خان نوکر راغلی. پر سوجا ملک يې رږغ کړو "هلکه سوجا ! را ووځه."
له سوجا سره يو بل سړی ولاړ وو. په آره کښې يې غاښونه ورته کښل. چې د سړي آره يې په لاس ورکړه. راووتو د باندې په دروازه کې ښځه وغځېدو چې ستوماني يې ووته. د خان پر نوکر يې رږغ کړ "څه دي ويل؟ د بل د در سپيه !!! ." نوکر ورته وويل "دا څه .... خورې؟ "سوجا ورته وويل "که ښځه کار دی خو ته يې وخوره."
ټولو ولاړو خلګو په يو وار په کټ کټ وخندل. دا سې ښکاره شوه چې دا ولاړ خلک ټول د سوجا همدرده دي. د خان نوکر زورونه وهل. پوچ رد يې ويل. خلګو نيولی وو. سوجا له خپله دوکانه د لوېديځ په لور تر سړک را پوري وتو. د شاه جهان ميدېکل مخته په برنډه (برآمده) کښې پر يو اوږدۀ بېنچ(په سپين رنګ رنګېدلی وو) کښېنستو.
د خان نوکر د سړک له هغه بلې غاړې ورغښتو. خلګو ټينګ نيولی وو. سوجا يو ګړی ناست وو بيا ولاړ شو. له ميډېکله يې يوه ښه هواره تخته راويسته چې په برنډه کښې يې کښېښوده. په شنۀ رنګ، په خړه تخته کښې د اتلسو کاڼو (ګاټو) کتار جوړ وو. يو د مسالې دبلې يې خلاص کړ. دوه رنګه ګاټي يې راتوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو. ګاټې ټول له چادره (ټيم) څخه جوړ وو . يو درې کونجه بل څلورکونجه .ژر ژر يې درې کونجه يوې خوا ته کښېښودو. څلورکونجه بلې خواته . را ولاړ شو. خلګو ته يې ورناره کړه "دا سړی را پرېږدئ. کتار تيار دی."

خلګو نۀ ور پرېښودی. اخير د سړک هغه بلې غاړې ته ورغلی. د خان پر نوکر يې غږ وکړ ځوله "راځه د سړک هغه بلې غاړې ته راکښېنې کړو چې تر سړک واوښتو. د ميډيکل په څنګ کښې هوټل ته يې ور ږغ کړ "ښې يخې اوبه او دوې چائينکې چای راوړه." د خان نوکر يې پر هغه اوږد سپين بېنچ کښېناوو. دی مخامخ پر مځکه ورته ناست وو.

هوټلي چای اوبه راوړې .سوجا د اوبو ګلاس ډک کړ. د خان نوکر ته يې نيولی وو چې د خان نوکر خولۀ بيا چپه وخوځوله. سوجا ولاړ شو او ورته ويې ويل "بس بس!!! نوري دي نۀ اورم. دا اوبه ونيسه .نور به ما اورې .تۀ په دې خبر يې چې پښ ،پېښور، ډېم ته دلته هغه خلګ لا هم د سپي په نظر ګوري چې په کور کښې د ماښام اوږۀ نۀ لري. دا خلګ زما په خيال ډېر غلط دي. کوم چاته چې د سپي په نظر ګوري هغه نه دي سپي. زما په خيال سپي هغه دي چې په کور کښې اوږۀ نۀ لري يا هغه دي چې د بل د در په ډوډۍ مست دي."

تياره ماښام بس ودرېدو. زۀ راکوز شوم. غوټه په شا په لاره را روان وم. دا سوچ مي کاوۀ "بابا! چې دا تور پټکی وتړي. سپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالي، توره سدرۍ واغوندي. د زرتارو کپۍ (مچڼي) په پښو کړي .سم دم ملک به ښکاري - مورکۍ چي دا جامې واغوندي، پړونی پر سر کړي. د ملک ښځه به ښکاري." کورته راورسېدم.
مورکۍ او بابا دواړو پر خپل وار په غاړه کښي لاس را واچاول. د روغبړ پر وخت يې له ډېري خوشالۍ ژړل .هم داسي په ګپه ګپه کښي ډوډۍ وخوړه شوه.
سهار چي ماجت ته لاړم .له لمانځۀ راووتو-ټولو راغلو کليوالو ،له مولوي صېب سره مي پر خپل وار روغبړ وکړ.
مولوي صېب: "ماشاء الله سلطانه ! ډېر په ښۀ رنګ شوی يې . پښتنو څومره ښۀ ويلي دي (د مريي غوندي يې وګټه د باچا غوندي يې وخوره)."
له ماجته د زرداني ترور کورته ورغلم. په دروازه کښي مي ټوخه وکړه. په خونه وردننه شوم. دوی چي زۀ وليدم ټول را ولاړ شو.
زرداني ترور لا هغه خپل عدت نۀ وو پرې ايښی. په غېږ کښي يې ټينګ نيولی وم. اوښکي يې څڅولې.
زۀ: "بس دی اوس مي پرېږده .هغه نور خواران دي په ولاړه مړۀ کړو."
چي دې مي له غاړې لاس وکښو. له هغه پس مي له ټولو سره پر خپل وار روغبړ وکړ. په ګپه ګپه کښي چای راغلې، په اوبو کښي جوش هګۍ، ورسره بسکټ . چای مي وڅښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جماله ! کورته ځم . غرمه به کور تېره کړم . که یو کوشنی کوشنی کار وو. هغه به ما پېښېن وکړم. سبا که خیر وو بېرته ځم.
زردانه ترور: "په خدای که قدم واخلې. د غرمې ډوډی به خورې "
د زردانې ځواب چا کولو. د غرمې له ډوډی پس چې را روانېدم . زردانې ترور بېخي ډېري زاری راته وکړې چې ماښام ډوډی ته راشه. که ډوډی ته نۀ راځې . ډوډی وخوره راشه چې رخصت مې را واخیستو راووتم . زردانه ترور او جمال دواړه تر خونه دباندي راسره راووتو . جمال په دروازه کښې پاته شو. زردانه ترور یو څو قدمه راسره لاړه چې مخ مې ور واړاوو. د زردانې ترور سترګي له اوښکو ډکي وې. دا وخت یې خندا او ژړا دواړه پر شونډو ښکارېده . ما مخ پر بله خوا واړاوو. راروان شوم بیا مي پر شا نۀ دي ور کتلي.
کورته راغلم . بابا او مورکی د کور د خوني ومخ ته بابا پروت وو. سر یې پر جګ شنۀ بالښت ېښی وو. مورکی یې وڅنګ ته ناسته وه . یو څنګون یې لوړ پر بدنی ېښی وو چې زۀ کښېنستم . بابا را پورته شو. مورکی تر څنګانۀ لاندي بدنی واخیسته ولاړه شوه . بابا بېخي تر ډېره حېران حېران راته کتل . مورکی بېرته راغله. د اوبو ډکه بدنی یې راته ونیوه .
مورکی: "سلطانه زویه ! ډوډی به درته را واخلم. "
زۀ: "نۀ موري ! ډوډی مي له جماله سره وخوړه. "
مورکی کراره کښېنسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا: "زویه ! دومره خوشاله یم . دومره خوشاله یم چي له خوشالۍ مي پښې مځکي ته نۀ رسي. په دا سي جامه کښې مي په خدای که دا خیال وو چي یو بل څوک دي زما کورته راشي ګني چیري زما خپل زوی !."
مورکۍ: "سلطانه زویه ! دا بالښت در کش کړه. سر پر ولګوه. ما پښین به که خیر وو ګپي کوو. "
ما بالښت راکش کړ. سر مي پر ولګاوو. ویدۀ شوی وم. ما پښین را ووتم. په کلي کښې و ګرځېدم. هغه خلګ (دټولو چي له ما نفرت کېدو)له دې واره هر یو په راپسې وو چي له ما سره به ډوډۍ خوري بل به ویل له ما سره به ډوډۍ خورې. هم مي دا لس شپې په کلي کښې وکړې. ډوډۍ مي یوه شپه هم په خپل کور کښې نۀ و خوړه. په سهار مي له مورکۍ، بابا ،زردانې او له نورو رخصت را واخیستو. یو ولسمه شپه مي بیرته ښار ته را ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د ژوند شپې ورځې خو تېرېدې - ډېر ناکراره غوندې وم -
فرید صېب رکشه را واخیسته - په ورځ مې په ښار کښې رکښه چلوله - ماښام بنګلې ته راتلم - په میاشت دوې کښې به په ورځ یا شپه مړی پیدا شو- مور به خپلو څلورو پنځو ملګرو تر ځایه رساوو - د مړي وارث به را سره نهٔ وو-
کله کله به دا سودا راولوېده - دا څنګه چې مور هر مړی وړو د هغه وارث نهٔ وي بل زمور ملګري ښې سپیني جامې واغوندي، سپیني خولۍ پر سر کړي، لویې اوږدې تسپې یې په لاس کښې وي.. ..... یو ځای به یې زهٔ پر هوټل، دښت یا غرهٔ کښې کوز کړم -
ماته به یې ویل "تهٔ د مړي د خپلوانو چغې نهٔ شې برداشتولای - تهٔ دلته پاته شه - " دوی به مړی خپلوانو ته سپارلی وو چې له هغه لوري به راغلو- ایمبولنس به یې وماته په لاس را کړ- دوی به ویدهٔ شول- د مړو سلسله هم داسې روانه وه-
په ښار کښې د رکښې روزګار ډېر ښهٔ وو- بښخې ډېرې روپۍ مې ګټلې - کله به فرید صېب یا به د دهٔ په څلورو پنځو ملګرو کښې یوهٔ راته وویل "پر هغه پلانکي چوک به پولیس درته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي۔ له هغه سره به لاړ شي۔ يو څۀ سامان به در کړي۔ را به يې وړي۔"

په دې ډول کلونه تېر شو۔ بېخي ډېري روپۍ مي پيدا کړې۔ په ښار کښي مي يو سرای رانيوو چي په مخ کښي يې دوه کچه په ختو جوړ دکانونه هم درلود۔ هغه کچه دوکانونه مي پاخۀ جوړ کړو۔ ښه کرايه د سرای د دوکانو هم راتله ۔ اوس کلونه تېر وو۔ دا مي غوښت چي مياشت ژر پوره شي ۔ جمال به راشي ۔ د کور، کلي، زړداني ترور احوال به راوړي۔ دا به ورته وايې چي دواړه کورونه به په کډه راولو چي څنګه مياشت پوره شوه ۔ جمال نۀ راغلو۔ اوس مي هره ورځ انتظار وو۔ نن به جمال راشي۔ نن به جمال راشي۔

دوې مياشتي تيري شوې خو جمال نۀ راغلی ۔ دريمه مياشت نيمه تېره وه چي جمال راغلی۔ په منډه منډه يې دوکاندار ته هګۍ ور کړې۔ په ولاړې يې چای راسره وڅښلې۔ دا خبره يې راته وکړه "مورکۍ ناروغه ده ۔" ما په رکشه کښي اډې ته راوړی ۔ په بس کښي کښېنستو ۔ بس روان شو۔ ما ورځ په ښار کښي تېره کړه۔ دې خواته رکشه بوځه سواري يو سه۔ دې خواته لاړ شه را شه۔

تياره ماښام مي د سلامي رکشه وليده چي له شا پرې ليکلي وو (ملنګي به منې) رکشه مي ور تېزه کړه ۔ څو واره مي بتۍ ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چي ورسره پر ځنګ شوم "سلاميه ! څنګه يې؟ ورک يې سړيه !- "
زۀ چي پر تېرېدو شوم- پر سلامي مي ږغ کړو "سواري ورسوه- نمکين هوټل ته راشه- د نمکين هوټل پر تړه نمکين روشونه خورو- "
سلامي راته وويل "سمه ده- "
زۀ راغلم د رنګين هوټل پر تړه د سلامي د راتلو په انتظار ناست وم- سلامی ببخي ډېر ناوخته شو- دلته پر لوړه تړه يو سړی وېدۀ وو- سپين نری څادر يې د غوماڅو (مچهرو) په وجه اغوستی وو- يو سپين غټ کتاب يې تر سر څلور کونجه بالښت لاندي ښکارېدو- ما دهوټل له مالکانو څخه وګڼلی-
زۀ يوائي د دۀ له سره سره د سلامي په انتظار ناست وم- ويدۀ سړی له خوبه داسي ږغېدو- پخدای که ما د وينښ سړي له خولې داسي خبري اورېدلې دي- ويدۀ سړي په خوب کښي څۀ داسي ويل "وش ! څۀ وکړم- خدايه ! تۀ خو زموږ ملګري وينې څۀ يې ويل اوس څۀ کوي چي خوږ ځای ته يې ګوته ور وړې د ستي لکه سپين پوښي فتوا دربانديِ لګوي- " يو څۀ وخت يې ږغ ورک شو بيا يې وويل "نۀ نۀ څۀ ملايان خو نۀ دي چي تورلاسونه در پوري مښي- " بيا يې ږغ ورک شو- يو څۀ وخت پس يې په زوره وويل "نۀ نۀ کوم پرتوګ چي د قام د پار وخېژي- هغه بربنډ تر ډېرو پټو وماته معتبره دی بل هغه لاس د خندا وړ دی نۀ هغه مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د مظلوم د پاره ځاپېږه پر ولګېږي. دريم هغه مشر د ښرلو ورېدی چي کور، کلی او قام نۀ په جوړېږي."
په دې وخت کښي يو بل ځوان راغلی ويدۀ سړی يې را پورته کړو. هغه ځوان چي احمد جان ته نژدې ولاړ وو. ماته يې را وکتل له ورې خندا سره يې راته وويل "د دۀ عدت دی. له خوبه نۀ پاڅېږي"
زما د هوټل بنديدو ته ور پام شو. چا دېګونه او غابونه مينځلو، چا د باندي شيان دننه کول. هغه احمد جان ته راغلي سړي ته مي وويل "ملګري ته په انتظار وم نۀ راغلی. که د يو روش را ولېږلی مننه به دي وي. ناوخته دی داسي نۀ وي چي هوټل بند شي." هغه سړي په تلو تلو کښي ويل "که ختم شوي نۀ وو."
روش او اوبه يې راوړې. ما په هغو اوبو لاس ومينځلو. ډوډۍ مي و خوړه سلامی نۀ راغلی. را ولاړ شوم. بنګلې ته راغلم.
داسي د ژوند ورځي او شپې تېرېدې. يوه شپه ګېټ وټکېدو.
زۀ ورغلم ګېټ مي ورخلاص کړو. هغه بربنډه ښځه ولاړه وه.
زۀ: "فريد صيب نن نۀ دی راغلی."
بربنډه: "اوس راځي. زۀ يې دلته نژدې کوزه کړم. له دۀ سره يو مېلمۀ وو. هغه يې کورته رساوو. راپسې دی."
زۀ: "بله ورځ چي فريد صيب نۀ وي. تۀ به دننه نۀ راځې ګني نن به زما له مخه ورته وايې چي تۀ نۀ يې سلطان ما نۀ پرېږدي. اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو راغلې يې.تر هغه زما په خونه کښې کښېنه. فريد صېب ماته ويلي دي چې زۀ نۀ وم.زما پلار درغلی دننه به يې مۀ در پرېږدې."

بربنډه: "راځي راپسې دی."

زۀ: "ښۀ دی چې راځي.زما په خونه کښې انتظار ورته وکړه.د بنګلې په خوا به نۀ تېرېږي."

بربنډه: "سمه ده. ستا خونې ته مې درپرېږده."

دا دننه لاړه ما ګېټ بند کړ. پر بنګله چارپېره راوګرځېدم. ډېر ستړی وم. دباندي مې ډېر انتظار وکړ. دومره بد خوب راتلو دننه ورغلم. بربنډه زما په بستره کښې پروته وه. ډېري زاری مې ورته وکړې چې "خدای ته وګوره کور ته لاړه شه.فريد صېب چې تر اوسه نۀ راغلو خدای خبر چې بيا راشي." دې سر نۀ خلاصاوو. يو څۀ وخت پس يې وويل

بربنډه: "راشه زما له څنګه پرېوځه. زۀ پخدای که په دې توره شپه کورته لاړم. نن شپه به زۀ او تۀ په دې خونه او بستره کښې دوه په دوه تېروو."

زۀ ډېر ووېرېدم. ټول بدن مې رېږدېدو.

زۀ: "په سوکه ووځه ګني په زوره دي باسم."

بربنډه: "زۀ نارې وهم چې وماته يې لاس را واچاوو يا دا نارې چې زۀ يې راوستم اوس روپۍ نۀ راکوي."

زۀ: "پوليس راغواړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بربنډه: "ورشه را ویې غواړه ـ ستا څۀ خیال دی ـ زما د پولیس ځواب نۀ دی زده ـ"
زۀ: "څۀ دي راباندي دي؟"
بربنډه: "د اوو میاشتو اولاد مي په نس کښي دی ـ دا ومنه چي زما دی ـ"
د بدن هر اندام مي ربړدېدو ـ هر وېښته مي جګ جګ ولاړ وو ـ
زۀ: "څنګه د فرید صیب اولاد زۀ قبول کړم؟ تۀ لېونۍ یې که دي سر سپیو وړی دی ـ"
بربنډه: "که د ځان خیر غواړې ـ دروازه هسي وګرځوه بندوه یې مۀ چي څوک یې پوري وهي د ستي خلاصه شي ـ په دې کښي هم ستا خیر دی هم زما ـ"
ما په خونه کښي شاوخوا کتل بل هیڅ په نظر نۀ راغلو ـ یوه وړه کړکۍ چي په سپین رنګ رنګېدلې وه، ښیښې یې ماتي وې ـ ما یې د هري ماتي ښیښې په ځای کښي خړ غوندي کلک کاغذ ور کړی وو ـ یو هغه پخوانی ساده عکس چي خونه مي را پاکوله تر ډبر ګند لاندي مي پیدا کړ ـ له خاورو مي صفا کړ ـ په فرېم کښي مي بند کړو ـ له هغه وخته تر دې وخته په دېوال ځړېدو ـ هغه عکس ما په دې ځړولی وو چي وماته یې سترګي او پوزه د ببخي ډېر شناخته سړي ښکارېدې ـ نور یې ږیره خرېیلې وه، توره لنګوټه یې پېچلې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه د غسل خانې دروازه وه . يوار مې لا دا خيال شو چې "په دې غسل خانه دننه شه. دروازه بنده کړه . مۀ يې خلاصه وه. هغه وړه چوکۍ تر سر لاندې کړه. کراره ويدۀ شه بيا مې دا خبره ذهن ته راغله. داسې نۀ وي دروازه له دباندې در پسې بنده کړي. دا بربنډه له بنګلې څخه يو شی يوسي. "

د بربنډې دا زاري وې "تۀ راشه له ما سره په بشتره کښې پرېوځه. فريد راځي. هغه ما ځيګر لا بنګلې ته راغلی دی. نوره کيسه چې فريد راشي بېرته لاړ شي زۀ يې درته کوم. راشه راشه که د ځان يا زما خير غواړې. "

دلته نور وېرې واخيستم. څو واره مې دا خيال شو چې "راشه منډه کړه. بېرته به پر منډه پښېمانه شوم چې څنګه د فريدصېب سره خيانت کوې؟ " مجبوره شوم ورغلم په بشتره کښې ورسره پرېوتم. يو څۀ وخت پس مې د سړي ټوخه تر غوږ شوه.

بربنډه: "ځان ويدۀ واچووه. "

دروازه چې را خلاصه شوه . فريد صېب يوې بلې خواته ځنګېدو خوني ته دننه راغلی. په ګانګوړه (د نشې په حالت کښې په اړه ژبه) راته ورغېدو

فريد صېب: "هلکه سلطانه ! تۀ په دې نۀ يې خبر چې دا شبنم زما ښځه ده؟ "

زۀ: "صېبه ! خبر يم. "

فريد صېب: "بيا دې ولې له ځان سره ويده کړې ده؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "ورته وایه له خلګو پر وېرېدم. خلګ ورپسې وو."
زۀ: "صېبه ! له خلګو پر وېرېدم."
فرید صېب: "دغسي د نر بچیه !."
فرید صېب غوځار شو. ګوته یې اول لا د ځرخي توپنچې په ماشه کښې وه. تک شو. زۀ وروغوځېدم د توپنچې لاس مي ټینګ کړو. زما او د دۀ په زورونو کښې دوه ټکه نور هم وشو چي توپنچه یې له لاسه ووته بیا یې په پوچ ویلو شروع وکړه.
فرید صېب: "سلطانه ! تۀ ما ور پرېږده چي ورسره معلومه یې کړم. دا دي څوک چي یو یوار یې زما شبنم وېرولې ده بیا پر ماټکان کوي. دوی زما له نامۀ څخه نۀ دي خبر. افرین سلطانه ! چي زما د شبنم دي دومره خیال ساتلی دی."
زۀ: "صېبه ! اخیر د فرید صېب غوندي سړي مزدور یم."
شبنم: "که اوس دی نۀ وای. خلګو ګوره له ما سره څۀ څۀ کړي وای."
ما چي سترګي د شبنم په لور وراړولې. شبنم موبائیل زموږ په لور نیولی وو.
زۀ: "شبنم ! دا څۀ کوې؟"
شبنم لاس پر خولۀ ونیوو.
فرید صېب: "څوک وو هغه خلګ؟ تۀ اوس ور ناره کړه چي را شي. دوی د فرید له زوره نۀ دي خبر چي د فرید شبنم ته لاس ور اچوي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "را ولاړه شوه. ته اوس درځه چې ځای ته لاړ شو."
فرید صیب: "شبنمه! ته څه وایې؟ دا خلک معاف کړم."
شبنم: "نه چې ته یې معاف کړې خو زه یې نه معافه وم. خو دا د دې ځای خبري نه دي. ستا مزدور سلطان ولاړ دی. د هغه تر مخ ځنګه دا خبري درته وکړم."
شبنم تر یوه ما تر بل لاس ونیوو روان مو کړ چې خوني ته ورغلو. څو بوتلونه، مېوې، د کباب غابونه پراته وو. دی مو پر پلنګ پرې یستو.
شبنم: "زه دروازه بندوم ته لږ ارام وکړه. سلطانه! موبائیل در ونیسه. ویډیو جوړوه."
زه: "شبنم! یو خو زه په دې نه پوهېږم بل له فرید صیب سره خیانت نه کوم."
شبنم: "که د ځان خیر غواړې دغه موقع ده بیا داسي موقع پخدای که یا تا پیدا کړه یا ما. له موقعې فایده واخله. ویډیو روانه ده. دومره کوه چې زموږ د دوو مخونه ښه ښکارېدو. هلته یې ښه تر ډېره او په غور نیسه. نوري خبري به بیا وروسته کوو."
ما موبائیل ونیوو. دا ورغله له فرید صیب سره پر پلنګ پرېوته. ماته یې اشاره وکړه چې موبائل واړوه. دې په خپل لاس د فرید صیب لاس پر ځان وا ړاوو. ماته یې اشاره وکړه چې رانژدې شه. زه ور نژدې شوم. دې دا اشاره وکړه چې زموږ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو ودرېږه .زۀ د دوي دوو سر ته ولاړ وم. شبنم د لاس په اشاره موبائيل زمونږ خولو ته رانژدې کړه . ما موبائيل نيولی وو چي دې ويل هغسي مي کول. په زړۀ مي يو خدای ښۀ خبر وو.

فريد صيب: "شبنمه ! ځوک وو چي تا ته يې په بد نظر وکتل."

شبنم: "ستا د مور مېړونه."

فريدصيب: "چي پيدا يې کړم. په ګوليو به يې در غلبېل کړم."

شبنم: "له مخه سره يې لږ پام کوه .دا سي نۀ وي بيا يې خپلي کورنۍ نۀ پېژني."

فريد صيب: "شبنم ! دا دي ښۀ وويل. زما د مور به څو مېړونه وي؟"

شبنم: "څۀ خبره يم.وتا ته به معلوم وي."

فريد صيب: "څه هر څو چي دي."

شبنم: "يو خو دوی ستا له زوره او غيرته نۀ دي خبر بل د دوی دا خيال دی چي دی په شبنم هم لکه خپله مور خوا نۀ بدوي."

فريد صيب: "نۀ نۀ پر تا خو به ټول په ګوليو سوري سوري کړم."

شبنم: "تۀ دا سي وکړه پټ شه. کېدا ی شي ببرته راشي."

فريد صيب : "هو دا دي ښۀ وويل."

شبنم شړۍ پر هواره کړه. وماته يې اشاره وکړه چي در ووځه.زۀ را ووتم .شبنم هم راپسې راغله .موبائيل يې زما له لاسه واخيستو. ببرته دننه ورغله.زۀ راغلم په خونه کښي ناست وم. وهغه فرېم ته مي کتل چي ګولۍ پکښي ولګېده .ښيښه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته شوه .هم يې عکس سوری شو .ښځه بېر وخت پس شبنم راغله. وماته يې وويل

شبنم: "زه کورته ځم.نوري خبري به بله ورځ کوو."

زه: "شبنم !تا به چيري پيدا کوم؟"

شبنم: "زه په خپله درته راځم.ته مه راپسې ګرځه.فريد صيب که سهار پوښتنه در څخه وکړه .ورته ووايه ستا کور والا شبنم سهار د وخته لاړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

سهار مي لمونځ وکړ. مسله مي ټولوله چي فريد صېب په خوني
را دننه شو. ما ته يې په عاجزي وويل.
فريد صېب: "سلطانه! برايه د شپې چي څۀ وشو پر هغو زۀ
بخښنه غواړم. بل وخت به داسي حرکت نۀ کوم.
زۀ: "نۀ صېبه! زۀ ستا مزدور يم. تۀ په ما هر امتحان کولای شې."
فريد صېب حېريان غوندي شو.
فريد صېب: "دا تۀ امتحان بولې؟"
زۀ: "نور يې څه وګڼم؟ شايد تا په ما امتحان کولو چي وختي
بنګلې ته راغلی وې. دا به دي کتل چي دی څۀ وخت بنګلې ته
راځي."
فريد صېب دا غوښت چي سلطان د شپې ټوله کيسه په خپله
راته وکړي چي ځان يې ښۀ په دلي دوري خبرو ستړی کړ. ما سر
نۀ خلاصاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "صیبه ! ځو بېخي ډېر ناوخته یو."
فرید صیب: "دا یوه کیسه درته کوم بیا به لاړ شي. ښادي خان یو زورور سړی وو. لکه دا ماته چي ګوري. مړی یې وکړو.
د ښار هر سړی په خبر وو خو چا خوله نۀ سره پورته کوله. یو چا به خود ورته ویلي وو چي "دا ټوله خلک وایي مړی دۀ کړی دی. تۀ په دې خبر یې که نۀ؟"
هغه زورور سړي ورته وویل "نۀ زۀ خو چي له چا پوښتنه وکړم. دا پلانکی چا مړ کړ. هغه راته ووایي خدای به په خبر وي." هغه سړي ورته وویل "داسي وکړه وګرځه. په ښار کښي ړوند سړی پیدا کړه. له هغه څخه پوښتنه وکړه."
زورور په ښار کښي ډېري ورځي وګرځېدو. یو ړوند سړی یې پیدا کړ. ورغلی وځنګ ته یې کښېنستو. له روغبړه پس یې ړاندۀ ته څو روپۍ هم ورکړې. د کور حال احوال یې ځیني وکړو. ړاندۀ ورته وویل "د دې ښار او سېدونکی یم." بیا یې له زوروره پوښتنه وکړه "ستا نوم څۀ دی، څوک یې او کور د چیري دی؟"
زورور ورته وویل "نوم مي خوشال دی. د پلاني زوی یم. کور مي په پلاني ولات کښي دی." په دې وخت کښي زورور ړاندۀ ته د رخصت لاس په لاس کښي ورکړی "ښۀ حافظه ! د خدای په امان." زورور چي د ړاندۀ لاس پرېښودو. دلته د دوو کسانو تر منځ بحث وو. یوۀ ویل طوطي پلانکي مړ کړی بل ویل طوطي پلانکی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړاندۀ وخندل "دواړه د کمزوري ايمان خاوندان دي. ريښتيا نۀ شي ويلای. په دې خو د دې ښار واړۀ او ښځې لا خبري دي چي طوطي ښادي خان حرامي مړ کړی. "ښادي ورته وويل "دا ښادي خان څوک دی؟ " ړاندۀ چي په شنۀ دسمال يې خولۀ پاکوله "دا د پلانيزيو پېښور دي چي ښار ته راغلو. په ښار کښي يې غلاوي کولې. د خلګو مځکي يې لاندي کولې. اوس سم دم خانان دي. " ښادي خان ړاندۀ ته وويل "حافظه! تۀ څوک يې؟ "ړاندۀ ورته وويل "زۀ پلانيزی يم. "

ما خبر ور پرېکړه.

زۀ: "صېبه! ډېر ناوخته شوم. څو يوه بله خبره چي زۀ په دوې ورځي کښي کورته ځم. له کلي مي سړی راغلی وو ويل يې چي مور دي نۀ وه ښه. "

فريد صېب سر راپورته کړو. زما په لور يې را وکتل.

فريد صېب: " تۀ دوې ورځي وار وکړه چي زۀ يو بل مزدور پيدا کړم بيا به لاړ شې. "

زۀ: "خود. ښۀ دی تر هغه به ستا بنګله ګوري چي زۀ بېرته راځم. ډېر وخت وشو مور او پلار مي نۀ دي ليدلي. يوه مي ترور ده. تر مور او پلار يې لا حق پر ځان زيات ګڼم. ناروغه ده حال احوال به پر وکړم. "

فريد صېب تندی په دوو ګوتو کښي نيولی وو. ماته په قهر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرید صېب: "اول دي ویل مور مې ناروغه ده. اوس ترور شوه. ته په کور کښې بل مشر ورور نه لرې؟ "
زه: "نه صېبه ! مشر کشر ورور څه کوې. کشره خور لا نه لرم. زه د مور او پلار دا یو زوی یم بل هغه ترور پر ما تر سکنۍ مور ګرانه ده. "
فرید صېب: "پلار دي ځوان دی. یو کار کولای شي که نه؟ "
زه: "نه صېبه ! پخوا لا څه ښه وو. په ودونو کښې یې ډول وهلو. اوس له هغه هم لوېدلی دی. یوه سپین سرې مور مې وه. هغې د خلکو په ښادیو کښې دریا وهله بیا چې به په کور کښې شی ختم شو. پر هغو کورونو به وګرځېده. اوس ډېر وخت تېر شو چې حال مې په نشته چې دوی په کوم حال کښې دي؟ "
فرید صېب: "ښه ! ! ته ډم یې؟ "
زه: "هو صېبه !. "
فرید صېب: "ډم او دومره ایمانداره. "
زه: "ښه پوهېدم چې په دې خبره لږ نه ډېر خوږېږې. صېبه ! دا ډمان او حرامیان ځکه ایمانداره شو. د دوی خویونه اوس حلالونو او خاندانو خپل کړل. "
دې خبرې پر فرید صېب ښه اغیزه وکړه.
فرید صېب: "ښه دا خو به ستا روپۍ هم پکار وي؟ "
زه: "صېبه ! که نه وي خیر دی. زه به یې له یو بل چا څخه پیدا کړم. "
فرید صېب: "لږ انتظار وکړه. د ننه ځم بېرته ژر راځم. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغې خوا چې راغلی پوره شل زره روپۍ یې په شمار را کړې.
زهٔ: "صیبه ! زما خو دومره روپۍ نهٔ جوړېږي."
فرید صیب: "که بېرته راغلې روپۍ به را کړې. که نهٔ راغلې در بخښلې مې دي او بل زما له خوا که اوس اوس تللای شې درته اجازه ده."
له صیبه را رخصت شوم. رکشه مې راروانه کړه. سړک داسې خالي وو زړهٔ راته وویل "دا رکشه وځغلوه." چې رکشه مې تېزه کړه. د ټریکټر ډرائیور غلام را په یاد شو. غلام سهار وختي د ښار په میان کښې پر خالي سړک چې ټریکټر څومره تېزېدو هغومره یې تېز کړی وو. د ښار تر میانه چې رسېدو د خان وړوکي نازولي زوی خان جهان لاس ور کړو. د غلام سر خلاص شو چې وهي دي. د ټریکټر پر بریک یې پښه دومره په زور کښېښوده چې ببخي تر ډېره د ټریکټر د شا پایې پسې کش شوې. خان چې ور رسېدو. خان پر غلام یې لاس پورته کړو "د خرهٔ بچیه ! ! ! د سپي بچیه ! ! ! ټریکټر خلک داسې چلوي."
غلام عاجزه غوندې ورته وویل "صیبه ! مور مې وفات شوې ده. کفن وړم." د خان لاس په پورته نیولو وچ شو. یو څهٔ وخت خان غلام ته کتل غلام خان ته. خان جېب ته لاس کړ یو څهٔ روپۍ یې ورته ونیوې "ورځه غائب شه. څهٔ کوې چې زما ومخ ته ګورې."
غلام لا ولاړ وو خان روان شو. یو بل سړی چې غلام یې پېژندلی "غلامه ! خدای دي خوار کړه. دې خبره ته دي څهٔ پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو." غلام وخندل "ورورہ ! تر ځاپېږو خوړلو د مور مرګ ښۀ دی. پخدای که زموږ د خوار فاتحې ته راغلی. نۀ یې دعا ته لاس پورته کړو.

دا یوه خبره یاده لره. له دې خلګو سره هغه د چا خبره. که لنډ ګنډ کښېوتلې. مور یا پلار وژنه بس هر مشکل اسانه کیږي."

په ښار کښې را روان وم. د خیاط پر دوکان ودرېدم. خپلې ور کړې جوړې مې راواخیستې. په ښار کښې ښۀ په مزه مزه ګرځېدم. سواري مې نۀ پورته کاوۀ. د کور د پاره مې سودا راواخیسته.

ماښام بنګلې ته راغلم شپه مې نیمه د تېري شپې په سوچ، نیمه په خوب تېره کړه. سهار مې وختي غوټه را واخیسته. په رکشه کښې کښېنستم. اډې ته راغلم. زموږ د خوا بس سوکه سوکه روان وو. کلینډر د سواریانو په خاطر ناري وهلې چې زۀ یې په نظر شوم. را ناره یې کړه "ځې؟ " ما د تلو اشاره په لاس ورکړه.

بس ته وختم. بس په تلو تلو کښې خراب شو. دا ښۀ وو چې یخې اوبه او وړوکی د انګورو باغ نژدې وو. مور سواریان تر انګورو لاندې ناست وو. په بیاله کښې مو پښې اچولې وې. چا او چا لا د انګورو وښکې هم شکولې وو، چا به اوبه څښلې، چا به انګور خوړل، چا به سګرېټ څکولو.

یو وخت د باغ مالک له لرې را روان وو. په خندا خندا کښې "اخیر د خدای بنده ګانو ! دا زما انګور." خدای شته موږ څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشرمېدو- د باغ مالک چي راو رسېدو له سلامه پس يې وويل "ګډيه (ټولو) ستړي مۀ شئ .انګور مو دارو شه .ښۀ کار مو کړی دی چي خوړلي مو دي - اوس که بس نۀ دی جوړ شوی - زۀ به کورته لاړ شم .ښې يخي شلومبې او ډوډۍ به درته راوړم - "
موږ د کاکا شکريه ادا کړه -
بس جوړ شو- کلېنډر پانې او جېک ټول کړو- بس را روان شو- بېخي ډېر ناوخته د شپې پر سړک کښته شوم - پړنګه هو (د ختيځ شمال له لوري ډېره تېزه هوا) چلېده .بېخي له دوړو سترګي نۀ رڼېدې -په ډېر زحمت مي کورته ځان را ورساوو-
په دروازه کښي ودرېدم -ټوخه مي وکړه - د مورکۍ له دننه را ږغ کړو-
مورکۍ: "سلطانه زويه ! تا دي خدای را ولي - "
څراغ يې بل کړو چي زۀ دننه ورغلم غوټه مي ښوده دا مخته راغله-
مورکۍ: "تۀ مور وخورې خو هوا به په سترګو ړوند کړی يې - "
بېرته په دې وخت کښي وګرځېده .زۀ ورغلم د دې پر کالي کښېنستم -دا راغله د اوبو بدنۍ يې کښېښوده بيا يې فکر شو چي روغبړ دي نۀ کړو ورسره وه - راغله په ناستې يې په غېږ کښي ټينګ ونيوم -پر تندي يې څو واره مچ کړم-
مورکۍ: "د بلا هېر شې-زما خو د اوبو په وجه روغبړ هېر شو- "
بابا: "ښځې ! څوک دی، له چا سره ناسته يې او چاته ږغېږې؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركۍ: "سړيه ! سلطان راغلی ـ"
بابا: "سلطانه ! پر دې نيمه شپه په دې څول کښې ـ"
موركۍ: "تهٔ دا مغځي ماتی ګوره ـ تر اوسه پړنګه هو او څول نهٔ شي سره بېلولای ـ"
بابا لا له بشترې نهٔ وو را ولاړ شوی ـ زهٔ ورغلم په ناستي مي روغبړ ورسره وكړ ـ
موركۍ: "سلطانه زويه ! تا به ډوډۍ هم نهٔ وي خوړلې؟"
زهٔ: "هو موركۍ ! نهٔ مي ده خوړلې ـ"
موركۍ: "زويه ! بل شی خو نشته ـ چای به پخې كړم ـ له چای سره به ډډۍ وخورې ـ"
زهٔ: "موركۍ ! تهٔ چای پخې كړه ـ ډوډۍ مهٔ را اخله ـ ما بسكټ راوړي دي هغه به څو دانې ورسره وخورم ـ"
موركۍ: "هو زويه ! تهٔ خو اوس بازاري شوی يې ـ په مسكوټو هم شپه تېرولای شې ـ"
زهٔ او بابا سره ږغېدو ـ موركۍ چای پخې كړې ـ غوټه يې سره وشنله ـ بسكټ يې راوړو ـ څو دانې مي له تودو چايو سره وخوړل ـ
زهٔ: "زما كالی دباندي هوار كړه ـ اوس خو هوا ډېره سوكه شوې ده ـ تاسو هم دباندي درو وځئ ـ"
موركۍ: "هو زويه ! موږ هم پړنګه هو دننه راوستو ـ"
زما بشتره يې دباندي را هواره كړه ـ غوماسي وو خو بيا هم ويدهٔ شوی وم ـ سهار راپورته شوم ـ د زردانې كورته ورغلم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګل ،جمال او سدو دباندي ناست وو۔زردانه ترور په کالي کښي پروته وه ۔ داسي وړه ښکاريده لکه يوماشوم ۔ له حال احواله پس جمال ولاړ شو۔هغه پروته چائينکه او پيالۍ يې واخيستې۔ما ورته کتل چي دۀ مينځلې۔
زۀ: "ژړګل کاکا ! په زردانه ترور څۀ کيږي؟ "
ژړګل کاکا: "هغه خپله ناروغي يې څۀ زياته شوه۔ "
زۀ: "د دې کله ناروغي وه؟ "
ژړګل کاکا: "هغه خپله زنانه ناروغي۔ "
زۀ: "د خدای بنده ګانو ! ! خو ډاکټر ته به مو راوړه۔ که روپۍ نۀ وای خو له ما سره وې۔" ژړګل خبره وژووله "څۀ خبر يم۔"
جمال چای راوړې ۔ پيالې يې ډکولې چي زردانه ترور پر حال راغله يا را ويښه شوه۔ نری کالی يې له مخه واړاوو چي زۀ يې وليدم د راپورته کيدو هڅه يې کوله۔زۀ ور ولاړ شوم۔هغسي په پروتې مي لاس ورکړ۔تندی مي ور نژدې کړو ۔ څو مچې يې راڅخه واخيستې۔ جمال زما دويمه پياله ډکوله۔
زۀ: "ناروغي دي څنګه ده؟ "
زردانې ترور وخندل ۔د ژړګل کاکا په لور يې لاس ونيوو۔دا غاړه يې وويله

"د ماښام اوړۀ د نۀ وي
ادې سم مه د مېړۀ وي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـي دی ژونـدی وي پخـدای کـه بلـه یـوه بلاهـم راغلـه بـې لـه عزرائیلـه .اوس خـو یـې تـور او سـپین دېبـان هـم لـوی شـو." هـم داسي دې خپلي ګپي کولې مور ټولو پر خندل.
له دې واره د زرداني ترور سترګي د یوې لحظې د پاره لـه مـا نـه اوښتې. نن هغه کیسه نۀ وه چي د دې لـه کـوره خپـل کـورتـه روان شوم.دا تر هغه ولاړه وه له شا یې راپسې کتل چي زۀ نیهامېدم. ورځ مي په کلي کښي تېره کړه. شپه په کور کښي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

زۀ ورغلم ببو انا ناسته وه. ژړګُل کاکا ته يې لاس له خولې اخيستی وو "مغځی دي مات شه. مغځي ماتې. پر تا به هم مور سر ترلی وو. پلار به ټکان کول چي زوی مي پيدا شوی دی. دوی خواران په دې څۀ خبر وو چي دا ښځولک (ښځې ته ورته) زنګي (زنه) دي وترل شه. او به دي تودې شه. وپتاری ته دي کښېنم. اول مي درته وويل دا ښځه ډاکټر ته يوسه. تا ځان يو په بله کاوو."

په دې دعوه، دعوه کښي د بورګي ماما د زوی نارې شوې "ژړګُل کاکا ! راځئ." مورږ نالي او بالښت را ويستو. په رېړۍ کښي مو ښه بشتره هواره کړه.

جمال زردانه ترور په غېږ کښي پورته کړه. زردانه ترور په رېړۍ کښي پروته وه. سدو ولاړ وو ژړل يې. ژړګل کاکا ناکراره غوندي شا و خوا ګرځېدو. جمال چي دوباره رېړۍ ته وختو. زردانه ترور يې را پورته کړه. په غېږ کښي يې نيولې وه.

زردانه ترور ببو جانې انا ته داسي ږغېده. پخدای که هغه وخت د چا دا يقين راتلو چي ناروغه ده. زردانې ترور ببو جاني انا ته ويل "حق رابخښه. تۀ په ما ډېره سترې شوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جاني انا ورته وويل "لوري ! زما له حقه خلاصه يې ـ حق به ته رابخښي ـ زما څۀ حق دی ـ "
زردانه ترور داسي رېږدېده لکه لړزې نيولې ـ سترګي يې له اوښکو ډکي وې ـ زردانې ترور ورته وويل "انا ! زما به له دې واره خوند نۀ وي ـ "
ببو جانه انا د زردانې ترور وڅنګ ته له رېړۍ سره ودرېده ـ
ببو جاني انا زردانې ترور ته وويل "لوري ! په مخه دې ښه ـ له خدايه هيله کښل نۀ دې پکار ـ خدای مهربانه دی ـ خدای به دې خوږ مسافر کړي ـ وخدای ته هر څۀ اسانه دي ـ "
دا خبره يې کولې مخ يې واړاوو ـ د کور په لور روانه شوه ـ موږ د سړک په لور په رېړۍ کښي زردانه ترور را واخيسته را روان شو ـ سړک ته را ورسېدو ـ زردانه ترور مو په غېږ کښي را کوزه کړه ـ موږ د بس په انتظار ناست وو ـ زردانه ترور به يو يوار ما په غېږ کښي نيولې وه بيا جمال ـ
په دې وخت کښي زۀ پر سړک د بس په انتظار کښي ولاړ وم ـ يو تک سپين نوی ډاټسن راغلی ـ ما لاس ور کړو ـ ډاټسن تېر شو ـ بېرته پر شا راغلی ـ ښيښه يې خلاصه کړه ـ يو ښاهسته ځوان په لوڅ سر، سپيني وړې چشمې يې په سترګو وې ډاډه سن يې چلاوو ځوان: "تۀ نۀ پوهېدې چي دا شخصي موټر دی ؟ "
زۀ: "پوهېدم ـ "
سړی: "بيا دي ولي لاس را کړ ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "په دې چې سړي سر موټر نۀ را رسي- "

سړی: "له هغه بله لوره راشه- "

زۀ: "له ما سره خو ناروغه مور او ورور دي- "

سړی حیران غوندي شو- د حېرانتیا په انداز یې راته وویل

سړی: "کوم دي؟ "

زۀ: "هغه په ژوره کښې چې ناست دي- "

سړی: "مور دي د ناستې ده؟ "

زۀ: "نۀ- "

سړی: "دباندي خو به یې دا تېزه هوا مړه کړي- "

زۀ: "مور کالي ډېر ورسره را اخیستي دي- "

سړي موټر نور هم شاته را وستو- زۀ کوز شوم- ما زردانه ترور په غېږ کښې را واخیسته- جمال هغه زیات کالي- سړی هم له موټره راکوز شو- د ډاټسن پټه (ډاله) یې را خلاصه کړه- مور زردانه ترور ور وخېژوله- ښه پر پنډ کالي مو کښېښودو- بالښت مو تر سر ور کړی- سړي ډاله بنده کړه- زۀ او جمال هم په شا کښې دواړه ناست وو-

سړی: "یو را شئ سیټ ته- "

جمال د سړي د خبري له ختمېدو سره سم قسم وکړ چې تۀ به ورځې- زۀ سیټ ته ورغلم- له هغه بل ځوان سره مې هم روغبړ وکړ- هغه سړي د نامۀ پوښتنه را څخه وکړه- کوم چې موټر چلاوو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: " نوم دي څهٔ دی؟ "
زهٔ: "سلطان مي نوم دی.د پلانکي کلي او سېدونکی یم. ستا نوم او د دې بل ملګري نوم؟ "
زما وڅنګ ته ناست تور ځوان سم له واره راته وویل
تور ځوان: "زما نوم هم جمال دی . په پلاني کالج کښې لکچرر یم . دی عثمان زموږ د کالج پرنسپل دی. "
عثمان: "بخښنه غواړم .ما یو تهٔ ولیدې چې ګپه مې دربندي وکړه. مورکۍ مي نهٔ لیده.دا بل وروردر سره دی؟ "
زهٔ: " نهٔ مي سکنۍ مورده نهٔ مي سکنی ورور دی خو تر سکنیو ډېر راباندي ګران دي.
" عثمان: "عجبه نهٔ ده .خلګ نن سبا له سکني پلاره او موره تنګ دي. پر تا مېرهٔ دومره ګرانه ده. "
زهٔ: "نهٔ مېرهٔ مي هم نهٔ ده. " ټوله کیسه مي ورته وکړه.
په یو ړوکي ښارګوټي کښې عثمان یو دوکان ته نژدې موټر ودراوو.
عثمان کوز شو.
عثمان: "مورکۍ یو شی خوړلای شي؟ "
زهٔ: "هو نوره ښه ده. د ولاړېدلو نهٔ ده. "
له عثمان سره زهٔ هم پر هغه بله دروازه کوز شوم. جمال ته مي وویل "اوس تهٔ سیټ ته راشه .زهٔ به له زرداني ترور سره کښېنم . " جمال ولوړل که زهٔ سیټ ته ورشم. په دې وخت کښې عثمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی ۔ډبی سګرېټ، څلور د چيپس پوړۍ يو جوس يې له ځانه سره را اخيستي وو۔ هغه جوس او يوه پوړۍ چيپس يې جمال ته ونيوو۔ موږ بېرته موټر ته را وختو چي روان شو۔
دعثمان ملګري جمال زما په خوا راوکتل ۔ دژړګل اوزامنو په کيسه مي سرنه شو خلاص.
عثمان د خبري وار له مخه کړ۔ دا به داسي سپي وي لکه زموږ تور جان کاکا۔ يو ورځ يې چا پرزوی ګپه کوله۔ پخدای که په هغه ورځ خلګو اوښکي تويي کړې يا يې تندي د دۀ د کټ له بازو ووهل مات شو چي تورجان غوندي سړی مړ دی قام به څۀ شي۔ په خندا خندا کښي پرېدي څۀ کوې۔ پخدای که يې خپلي ښځې ستا مور د زړۀ له تله ور پسې وژړل ۔په سترګو پوري به لاړي مښي يا به د پيازو او به پکښي څڅوي ۔د زړۀ له تله يې پخدای که اوښکي توي کړې۔"
عثمان: "موږ ګپي کوو۔د سلطان به خوا بده شي۔"
زۀ: "نۀ نۀ صېبه ! ګپي به خود کوو۔ په ګپو خو څوک نۀ مري،نۀ پا تېږي۔" بس له دې ځای څخه ګپي شروع شوې۔
جمال: "عثمانه ! هغه زموږ ملګری رضا خو به دي په ياد وي؟"
عثمان: "هو۔"
عثمان: "يوه ورځ له کوره ټيليفون ورته راغلی چي انا دي مړه ده ۔کور ته راشه ۔ اډې ته تللی وو۔ د ماځيګر ټيکټ يې کړی وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيرته راغلې .مور پوښتنه ځيني وکړه "رضا ! ولې بېرته راغلې ." رضا ويل "ياره ! اوس موټر نهٔ وو.د ماځيګر ټيکټ مي وکړو " د خپل کټ په لوري تېر شو.لېپټاپ يې راواخيستو.زمور دا خيال شو چي خود يې له ځانه سره وړي .دهٔ خلاص کړ. ښې مستي د پښتو د فلمونو سندري يې ولګولې .مور ته يې را رږغ کړو "راشئ . انا خو به زما مړه وي .تاسو ولې په خپل غم عمجنه وم." مور ټولو وخندل.

زرين ويل "تهٔ دې د خرې زوی ته ګوره . داسي ګپي لکه انا چي يې نهٔ وي مړه.دهٔ ته يې کوزده کړې وي. " هغه د غم چپتيا رضا ماته کړه. يو وخت رضا دومره په زوره زوره وخندل.

زرين ځيني وپوښتل "څهٔ دي رضا ،پر څهٔ دي دومره په زوره زوره وخندل؟ "رضا ورته وويل "راشئ دې خپلو ماماګانو ته وګورئ . ما ته د خرې بچی،د خرهٔ بچی وايي ."زرين ورته وويل "څوک؟ "رضا وويل "دا د پښتو فلمونو والا يادوم . داسي هوښياران ماماګان لرو . ښځې يې سل کاله وړاندي بېولې دي . نارينه يې سل شاته . ښځه ته يې پېنټ شرټ او نارينه ته يې هغه پخوانۍ جامې، واسکټ(سدرۍ) ،پټکی . هغه پخوانی ټوپک(يوه يوه مرمۍ چي ورځي) يې په څنګ ورکړی."

زرين ورته وويل "تهٔ دې د خرې زوی ته ګوره .ماشين ته وايي پنځهٔ ډزی."رضا ورته وويل "ځه ورشه منا ! !دا پنځهٔ ډزی پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

له واخله. دا پنځۀ ډزې نۀ چې سل ډزې شي. هره مرمۍ به په لاس ورولې او ترې باسې به يې او دا چغې دې وهې اې پلانيه! تا به پرې نۀ ږدمه."

پر دې مو ښېخې ډېر و خندل بيا چپتيا خوره شوه .دوی دواړو سګرېټونه بل کړو. عثمان د خپلې خوا ښيښه لږ خلاصه کړه. بېرته يې مخ زما پر خوا راواړوو.

عثمان: "ياره سلطانه! تا وماته عجبه خبره نۀ کړه وه چې سړې سر موټر نۀ را رسې."

جمال: "سلطانه! خبره تر خبرې پورې ياد ېږي .ګپې به کوو. زموږ په کوځه کښې دوه ځوان دي .يو نانی بل جانداد ـ دواړه مزدورکاره دي .يوه ورځ ډېر يخ وو. ما دواړه په موټر کښې واخيستو. يو ګړی ښۀ چپ ګرمه هوا ته ناست وو چې تاودۀ شو. نانې جانداد ته وويل "ياره! چې خدای يو يو موټر په دې يخ کښې راکړی وای ډېر به ښۀ وو."جانداد وخندل "ځغله زويه! چې سړې سر موټر را کړې بيا د خدای په يخ کښې فائده څۀ ده."

په دې وخت کښې د هسپتال په لويه دروازه کښې عثمان موټر ودراوو. دی پر يوه زۀ پر بله دروازه را کوز شوم. دۀ د شا ډاله خلاصه کړه. ما زردانه ترور په غېږ کښې راواخيسته. جمال هغه کالي را واخيستو دننه ورغلو. جمال او عثمان هم راپسې وو. د زردانې ترور دا فرياد وو "په سفر مو مړه کړم. ما ښځې ډاکټرې ته ور وړئ." عثمان چې د زردانې ترور دا خبره واورېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

. له مخه شو. ماته يې ويل "راپسې شه ." دی لمخه زۀ ور پسې شوم. په يوه خونه دننه شو.
عثمان: "ترور پر هغه کټ کښېنوه ."
ډاکټره ته يوه بله ناروغه ناسته وه. له هغې سره ږغېده.
عثمان: "فرزانې ! دا پرېږده. دا به دومره نۀ وي په تکليف."
فرزانې له خپله مېزه دوربين راواخيستو راغله.
ډاکټر فرزانه: "دا کالي ځيني لري کړئ."
مور چې کالي ځيني لري کړ. ډاکټر فرزانې بېخي تر ډېره زردانه ترور ته حېران حېران ورکتل.
ډاکټرفرزانه: "تۀ رنړا نۀ يې؟ "
زردانې ترور د سر په اشاره د نۀ ځواب ور کړ.
ډاکټرفرزانه: "له کومه ځايه په تکليف يې. "
زردانې ترور د لاس په اشاره مور ته وويل تاسو لاړ شئ . مور دباندې ووتو. دباندې چې را ووتو عثمان مور ته وويل "ډاکټر فرزانه مې کورودانه ده ." مور دباندې ولاړ وو چې ډاکټرفرزانه په دروازه کښې ودرېده.
ډاکټر فرزانه: "دا ښځه وارډ ته درورئ زۀ درځم."
مور زردانه ترور په غېږ کښې واخيسته وارډ ته مو يو وړه.
ډاکټر فرزانه هم راغله. د زردانې ترور وينه يې راکړه.
ډاکټر فرزانه: "ورشئ دا ګروپ وينه پيدا کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ چي خپله وينه ورسره وکتله. زما او د جمال دواړو وينه نۀ وه ورسره سمه. د عثمان او جمال دواړو وينه ورسره سمه وه. اول مو د جمال وينه راوړه ور ومولګوله. نوري ستني ډاکټر فرزانې ور وليکې. عثمان په منډه منډه راوړلې. تياره ما ښام ډاکټر فرزانه راووته.

ډاکټر فرزانه: "ما خپل وس ورسره وکړ. نور مرګ او ژوند د خداى په لاس دى. له تاسو سره خو د مورکۍ د خذمت کولو ښځه هم نشته. خير زۀ او عثمان ورځو. ښځه به درته راشي. تر هغه به يې وځنګ ته د هغي بلې ناروغې مور خيال ساتي."

ډاکټر فرزانه په خپل موټر کښې، عثمان او جمال په خپل موټر کښې روان شو. زۀ او جمال سره پاته شو. جمال په ژړا شروع وکړه. ډاکټر فرزانې خنګه دا وويل "چي مرګ او ژوند نور د خداى په لاس کښې دى. خود مورکۍ مري چي دا يې وويل." اوس که زۀ جمال کرار کړم. که به مې هر څو ورته وويل خو جمال نۀ کراريدو.

ګوره چي څومره وخت په دې کښې تېر شوى وى . د ډاکټرفرزانې له موټره سره يو بل موټر هم راغلى. يو ځوان سړى، يوه د پاخۀ عمر ښځه، يوه ډېره سپين سرې (غټې چشمې يې په سترګو وې) په يو لاس کښې يې لکړه، تر هغه بل لاس په عمر پخې ښځې نيولې وه. پر ملا کږه راروانه وه. لکړه چي يې پر فرش لګوله ټک ټک يې کاوو. په ډاکټر فرزانه پسې وه چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر موړ تېر شو وارډ ته دننه ورغلو. په وارډ کښې موږ د ښځو په زوره زوره ژړا تر غوږ شوه.

زۀ او جمال په منډه دننه ورغلو. له ډاکټر فرزانې ،زردانې او هغه نورو دوو ښځو سره له ځواني تولو ژړل. موږ دوه حېران ولاړ وو. زردانه پر کټ پروته وه . هغه ډېري سپين سرې په پروتې غېږ پر ګرځولې وه . د زردانې له مخه يې سر نۀ را پورته کاوو . د مخ پر يوه او بله خوا يې مچوله. ډاکټر فرزانې په ژړا ژړا کښې سپين سرې تر لاس ونيوه. راکش يې کړه.

ډاکټر فرزانه: "مۀ کوه موري ! مۀ يې تنګوه. لږ سر را پورته کړه وژنې يې. سا يې بندېږي."

په وارډ کښې له نورو ناروغو ښځو سره راغلې خدمتګاري ښځې ټولي يوه يوه د زردانې د کټ په لور راتلې. خود به يې دغه خيال وو چې زردانه مړه شوه چې زردانه بې يې وليده چې ژاړي ببرته به يې خپل مخ پټې ور په ياد شو. د پړوني ځاک به يې ونيوه، سو که به روانه شوه.

زردانې او هغه سپين سرې چې ښۀ په ژړا ځانونه ستړي کړو. د دواړو ښۀ خروښ کښته شو.

سپين سرې: "ربنا لوري ! څوک در سره دي؟"

زردانه: "هغه دوه زويان (زامن)."

سپين سرې د را ولاړېدو هڅه کوله زۀ ور له مخه شوم. دا هڅه مې وکړه چې لاس ور کړم .دې دواړه لاسه په غاړه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواچول ـ پر تندي يې مچ کړم ـ نور يې د ژړا په وجه څۀ تر خولۀ نۀ وتو ـ هم يې دا سې له جمال سره روغبړ وکړ ـ
هغه ځوان: "تاسو راځئ چي کور ته لاړ شو ـ ستړي به یاست ـ له رڼا سره مورکۍ او پښتنه شته ـ زۀ بېرته ورته راځم ـ "
زۀ: "زۀ او جمال له تا سره نۀ ځو ـ موږ دا ناروغه مور وچاته پرېږدو ـ "
ځوان: "رڼا که ستاسو مور ده زموږ خور ده ـ تاسو هم زما په خيال په حقيقت نۀ یاست خبر ـ "
د دې خبري له اورېدو سره که څۀ هم زۀ او جمال روان شو خو حېرا يان غوندي وو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

له ځوانه سره موټر ته وختو. په ښار کښې ښځ تر ډېره لاړو. یو وخت په کوڅه کښې وګرځېدو. په کوڅه کښې روان وو. ما یوې او بلې خواته کتل. واړۀ واړۀ دوکانونه. اکثره دکانونه د پرچون وو. دوه د درزیانو (خیاتانو)، یو تنور، یو د سبزي دوکان په مخه راغلو. ځوان موټر یو لوی ښاهسته کېټ ته وګرځاوو. پر هارن یې ګوته کښېښوده.

یو ځوان کېټ خلاص کړو. موټر چې دننه ورغلو. ښځې او پېغلې د سرای په منځ کښې په انتظار ولاړې وې. سره له وړو نجونو او هلکانو چې مور له موټره کوز شو. ښځو او پېغلو ټولو د خپلو پړونو څاکونه ونیول. چا او چا خو بېخي شا را وګرځوله.

یوه پېغله چې د پړوني څاک یې نیولی وو. له مور سره ځوان ته یې وویل "ګران لالا! ریښتیا رښا خورکۍ پیدا شوه. په هسپتال کښې وه؟"

ګران ورته وویل "هو خورجاني! رښا په هسپتال کښې ده. مورکۍ او پښتنه مې ورسره پرېښودې. دا دوه ځوانان د رښا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویان دي. " پېغلي د پړوني ځاک پربښودو رامخته شوه. په لاس یې روغبړ وکړو. هغه ټولو ولاړو ښځو کښې چا په لوځ، چا په پټ مخ روغبړ راسره وکړو.
مور یې د ګران خوني ته بوتلو. داسي ښکارېده لکه بېخي لږ ورځي مخکي چي یې وادهٔ کړی وي . نوی پلنګ ،الماری، شوکېسونه، نوې نوې بشترې چې هر څهٔ ځای پرځای پراته وو. د خوني خو چا نهٔ دي راته ویلي چي دګران ده. مور له هغو ځوړند عکسونو اندازه وکړه چي ټول د ګران وو. اوس نو د ماما ګانو ښځې او ماشومان په وار وار راغلو چي زهٔ او جمال یې په روغبړ ستړي شو. اخیر یې ډوډی راوړه . ډوډی مو و خوړه. د ډوډی له خوړلو پس ګران ماما مور ته وویل
ګران: "تاسو بېغمه ویدهٔ شئ .زهٔ هسپتال ته ځم .دوی ته به ډوډی وروړم بل به شپه هم ورسره تېره کړم."
ګران ووتو. زهٔ او جمال په خونه کښې پاته شو. دواړو یو بل ته حېران حېران کتل.
زهٔ: "جماله ! دا اوس څهٔ وشو؟"
جمال په سوچونو کښې ورک وو. ځواب یې نهٔ کړو را.
زهٔ: "جماله ! وجماله !"
جمال: "هان."
زهٔ: "دا اوس څهٔ وشو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نور درک نۀ راکوي ـ زما پـه خيـال د بابا پـه لړلو کښېوتو ـ سلطانه ! نوري خبري پرېږده ـ خداى تـه بـه دوا ړه پـه زاري کېږو چي کيسه د سمو په لور لاړه شي ـ "

بالښـت يـې سم کـړ سر يـې ولګاوو ـ زۀ ولاړ شـوم ـ اودس مـي وکړو ـ د ماخوستن او قضايي لمنځونـه مي تـول وکړو ـ پرېوتم ـ زۀ هم په سوچ سوچ کښي ويدۀ شوى وم ـ سهار چي را پورتـه شو ـ چاى مو وخيښلې ـ يو بل ماما چي مور يـې لا نوم نۀ وو زد کړى ـ هغـه پـه سپين وړوکي مـوټر کښـي هسـپتال تـه را ورسـولو چي دننه ورغلو ـ انـا او پښـتنه مـامۍ هم ناسـتي وې ـ زمـوږ زردانـه ترور ،د دوى رڼا ښه ښکاربده ـ زرداني ترور وماتـه را ږغ کړو ـ زۀ ور نـژدې شـوم ـ دې د را پورتـه کېدو هڅـه وکـړه ـ نـۀ شـوه پـورتـه کېدلاى ـ اخير يـې راتـه وويـل "مـا کښـېنوه ـ " مـا را پـورتـه کـړه ـ هغه د هسپتال سپين پوست بالښت مي شاتـه ورتـه کښېښودو ـ زۀ پر کټ ورسره کښېنستم ـ زرداني تروړ په ژړا پيل وکړ چي پـه ژړا يې ښۀ ځان سترى کړ بيا يې وماته سر را نژدې کړو ـ ما هم سر ورور نژدې کـړو ـ دې خپـل مـړۀ لاسونه ډېر پـه مشـکل را پورتـه کړو ـ زمـا پـه غـاړه کښـي يـې را واچـول ـ څو واره يـې مـچ کـړم ـ سترګي يې له اوښکو ډکي وې ـ په ژړغوني ږغ يې څو واره وويل زردانـه تـرور: "تـۀ مـور وخـورې ـ تـۀ مـور وخـورې ـ وماتـه بـه حق رابخښې ـ ما له تا سره ډېر ظلم وکړ ـ زما د غلطۍ او مسـتۍ سـزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي تېرۀ کړې وای. پاته عمر به يې هم تېروي. داسې ما شوم دي بيا دې دنيا ته نۀ راځي لکه تۀ چې راغلې."

زۀ: "زرداني ترورې! لکه څنګه؟"

زرداني ترور دومره په زوره زوره وژړل چې په ژړا سترې شوه. زما سر يې بيا په هغو مړو لاسونو ور ټيټ کړو. څو واره يې بيا پر تندي مچ کړم. لاس چې يې زما له غاړې وکښو. داسې بې اختياره يې لاسونه پر کټ ولوېدو لکه د دې په بدن چې نۀ وي پورې.

زرداني ترور په ډکو سترګو، ژړغوني ږغ راته وويل

زردانه ترور: "کور ته به لاړ شې. يو به ژړګُل او سدو راولېږې بل د خليل جبران په کتاب کښې يو ليک پروت دی. هغه به در واخلې. له لوستلو پس به تۀ هغه کار کوې. زۀ که جوړه شوم. کور ته به تر هغه نۀ شم لاړه تر څو چې مې په خپل حق نۀ يې رسولی. که مړه شوم حق به را بخښې. زۀ ځان دلې د پلار او نيکه په هديره کښې پټوم. ژړګُل او زويان هم دلې د ورونو په ښار کښې ځايوم. ستا يې په مخه ښه بيا به زما پښتني ته لا نۀ راځې"

ما چې له دې مخ را واړاوو. سترګې مې له اوښکو پاکولې. د ماما کورنۍ او د وارډ ټولو ناروغانو راته کتل. هم په دې خاطر مې د ماماګانو د کورنۍ رخصت پرېښودو. د وارډ تر دروازه راووتم. په رکشه کښې کښېنستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مالک ته ورغلم چي ما په هوټل کښي کار ورسره کاوۀ . چاى مي ور سره وڅيښلې .دا ټوله کيسه مي ورته وکړه . زما مور په هسپتال کښي ده . که چيري فريد صيب يا انډيوالانو پوښته کوله .دا کيسه به ورته وکړې .
له مالکه را رخصت شوم . اډې ته راغلم . په بس کښي کښېنستم .دومره مي تبيعت خراب وو چي د هغې ورځي د تبيعت خرابۍ به درته څۀ ووايم .
يو وخت د سړک له څنګه د خاورو له وړو وړو کورونو سره په بس کښي روان وو ــ يوه ماشومه د خوني شاته په منډه راوګرځېده . له شا يوه ښځه ورپسې وه چي ماېې مور وګڼله .يو شى يې پسې تس کړو . د دې ماشومي منډي زۀ خپل وړوکوالي ته بوتلم . په وړوکوالي کښي چي به کله مور بد وکړو. مور به يو شي ته لاس کړو. مور به منډي کړې . دې به هغه په لاس ورغلى شى دومره په مينه راپسې وغورځاوه . هغه بېټي ،بډۍ ،خوسى چي د يوۀ به هم په غاړه کښي قميس روغ نۀ وو بيا هغه بدل (غاړه ،لنډۍ) را په ياده شوه چي هر وخت به ما بد وکړو. مور کۍ به راته کوله
ښۀ کوه پکار به درسي
بد اخير د کړو سر سي
دې بدلي زۀ د فريد او شبنم کيسې ته بوتلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د فريد او شبنم له سوچه هغه وخت را ووتم چې د دوو کسانو تر منځ بحث روان شو. يوۀ وويل "وروره ! خداى بنده ګوري بيا پر اوري. "هغه بل وويل "په دې زۀ هم پوهېږم وايي(بنده حېران خداى مهربان)

خداى هر انسان ته عقل ورکړى دى بيا يې دا ورښوولي دي چې دا لاره شراب خانې ته،دا مسجد ته ځي. جنت او دوزخ په دې نۀ يادوم چې شراب خانه و مسجد دواړه ښکاره دي .هغه وينې چې مسجد دى. ستا مخ د شراب خانې په لور دى. په هغه لور روان يې .اوس وايې خدايه ما مسجدته ورسوې. دا زما يقين دى چې مسجد ته نۀ شراب خانې ته رسې. "

هغه بل بيرته ورته وويل "تۀ زما په خبره نۀ شوې پوه .ما دا وويل چې دا زموږ په خلکو کښې د صبر ماده ډېره کمه ده بل پېغورجن ډېر دي چې لږ ډوډۍ پيدا کړي بيا هغه د چا خبره سلام په چارخانښې (شاخۍ)نۀ ورلوېږي .مثال موږ په پش، پېښور، موڅي او ډم پوري خاندو."

هغه بل سرې وخندل "تۀ لېونى يې.دا زما او ستا کار نۀ دى.دا د شاعرانو او ليکوالانو کار دى. شاعران او ليکوالان چې له ځينو عزتمندو خلک ډمان جوړولاى شي .له پښ، پېښور او ډم څخه بيا سيالان هم جوړولاى شي."

هغه بل "ياره ! ستا تر دې خبري پوري يوه ګپه را په ياد شوه. زموږ په کوڅه کښې يو سړي زوى ته واده غوښتى وو.ماښام يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوڅې ټول خلک ډوډۍ ته غوښتي وو۔ موږ چې ورغلو۔ په واړۀ سرای کښې چار پېره کالی هوار وو۔ چارپېره بالښتونه پراته وو۔ یوه خواته دوې نالۍ هواري وې چې څوک له مخه راغلي وو هغه پر هغو نالیو ناست وو۔
خلک په دې څۀ خبر وو چې دۀ یو څو سرمایداره هم راغوښتي دي ۔کله چې هغه سرمایداره راغلو۔ دی سم د ننه ورسره راغلی چې پر نالیو یې نور خلک ناست ولیدو۔ داسې خو یې نۀ شو ورته ویلای چې تاسو ولاړ شئ۔ څۀ داسې یې وویل "هر سړی د خپل حثیت مطابق کښېنئ۔ " ټولو خلکو وخندل۔ پر نالیو ناست خلک ولاړ شو بل ځای کښېنستو۔
دا بحث شاید ما سم نۀ وي بیان کړی ۔د هغه وجه دا ده چې زۀ اول نۀ یم پوه شوی چې بحث له څۀ روان شو۔ دویم زۀ په خپله هم په حال کښې نۀ وم ۔د زردانې ترور ژړا او خبرو کرار ته نۀ پرېښودم۔
لمر لوېدلی وو چې له بسه کوز شوم۔ مخه مې وکړه ۔د ژړګل کاکا کورته ورغلم۔ دوی ډوډۍ خوړلې وه۔ له روغبړه وروسته مې د زردانې ترور ټول حال ورکړو۔ د ژړګل کاکا ټول بدن داسې رېږدېدو لکه لړزه چې پر سړي راشي۔ بېخي ډېري خبري مې ورته وکړې چې سبا سبا ته و زوی دواړه لاړ شئ ۔که روپۍ نۀ لرې زۀ به یې درکړم۔ دۀ وویل "نۀ راسره شته۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما باکس ځيني راواخيستو. هغې خوني ته راغلم چي زرداني ترور به موږ پکښي بندولو. په هغه کښي مي د باکس د تيليو په رڼا د خليل جبران کتاب پيدا کړو. راسره وامي خيستو. کورته لاړم. سوکه سوکه کورته ورسېدم.

موركۍ: "زويه! ډوډۍ دي خوړلې ده؟"

زۀ: "هو. هسي کالی را هوار کړه. بېخي ډېر خوب راځي."

موركۍ کالی را هوار کړی. زۀ پرېوتم. موركۍ د زرداني ترور پوښتنه راځخه وکړه. سر سري مي حال ور کړی. د موركۍ زړۀ دا غوښت چي ښۀ په تفصيل حوال راکړي. ما ځان ويدۀ واچاوو. دې خواري څو واره را باندي ږغ کړو. ما يې ځواب نۀ کړو ور اخير يې وويل "زويه! زما په خيال ويدۀ شوې." ولاړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

خوب مي رډ (وتښتېدو)شو. شپه مي ټوله په ويښه تېره کړه . په بشتره کښي يوې بلې خواته اوښتم .وسهار ته مي سترګي وختې . سهار چي ملا اذان شروع کړ، زۀ په بشتره کښي د لوېديځ په لور را واوښتم . سپوږمۍ اوښتې وه . په اُورو کښي پټه ښکاره کېده .ما پورته اسمان ته کتل . شايد د ټولي شپې د ناخوبۍ وجه وه چي سپوږمۍ ډېره تېزه روانه راښکارېده بيا مي دې ته فکر شو چي "نۀ نۀ دا سپوږمۍ نۀ ده روانه .اورۀ دومره تېز روان دي."

په بشتره کښي پروت وم . پورته کېدۀ مي په وس نۀ وو. ښۀ رڼا سهار راپورته شوم .لاړم اودس مي وکړو. راغلم د خپل کالي له څنګه پر لمانځۀ ودرېدم.

بابا د اودس له کولو سره ماجت ته لاړ . مورکۍ له لمانځۀ پس چاى جوش کړې. مورکۍ پيالې ډکي کړې.

مورکۍ: "زويه ! برايه بېخي ژړ ويدۀ شوې.د زړدانې حال دي سم نۀ کړو را .څنګه وه زړدانه؟

زۀ: "مورکۍ ! ډېره ښه وه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور حال ورکول مي نۀوو خوښ .عذر مي په دې جوړکړو. مورکۍ ته مي وويل "ما دا لالټين د څۀ د پاره راليږلی وو؟ تۀ اوس هم هغه د تېلو څراغ بلوې." هم دا خبره مي اوږده کړه.
د بابا تر راتلو له مخه له کوره په دې عذر را ووتم چي ځم ژړګُل کاکا لېږم چي په زردانه ترور پسې لاړ شي. څادر مي پر اوږو کړو.د ژړګُل کورته ورغلم. ژړګُل ښۀ بېغمه ناست وو.
زۀ: "تۀ وڅۀ ته ناست يې ورځه."
ژړګل زړۀ نا زړۀ کېدو.
ژړګل: "تۀ به هم را سره ځې."
زۀ: "تۀ ځان تياره وه.زۀ تر کوره ځم بېرته راځم."
کورته ورغلم .د جبران کتاب،له بابا او مورکۍ مي رخصت را واخيستو .د ژړګل کورته وراغلم .درې سره د سړک په لوري روان شو چي موږ لا سړک ته نۀوو رسېدلي بس مو وليدو چي راروان وو.موږ درو سره يو په بل پسې د سړک په لوري منډې وهلې چي ستړي شو.اخير مو لاس او څادر ور و هلو.
ډئيوار خود وليدو.زموږ پر برابري يې بس ودراوو بيا درې سره تر هغه ځغاستو چي بس ته وختو.زۀ له دوو ناستو کسانو سره پر دربمه خلاصه چوکۍ کښېښستم .دوی زموږ وڅنګ ته پر نورو دوو چوکيو کښېښستو.د ټولو سا لنډه لنډه کېده . زما په څنګ کښي ناست ځوان په لوڅ سر،تور غټ ښا هسته وښتان ښۀ ږمنځلي، توري غټي چشمې،ږيره برېت خوا پاکي خرېيلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان له هغه بله خنګه وښیښه ته ځېرمه سړی چې تک تور پټکی، سپین کالي، توره سدرۍ، ښاهسته نوراني څهره، نرۍ جګه پوزه، بربت په بیاتي کم کړي، توره اوږده ږیره چې و ښستانو یې په اخیرکښې پېچ هم خوړلی وو.

وځوان ته څه داسي ږغېدو "یاره ! زما خو له دې تعلیمه ډېر بد وشو." ځوان ورته وویل "ولې ماما؟" سړي ورته وویل "په دې چې یو د اولس په ګټه سړی نۀ شو پکښې پیدا.هر څوک چې خپل زوی دباندې په سبق پسې ولېږي .تر هغه د خلګو ورته امېد وي چې د پلاني زوی په سبق پسې تللی دی .داچې راشي (کهولو به وکاږي پر بارکان به یې کښېږدي). هغه چې راسي د ځان د در سړی شي. په یو او بل پسې وي .نوکري غواړي چې نوکري پیدا کړي. پر چوکۍ کښېني .په دواړو لاسو حکومت او رایت لوټي. مائنه خو له ګډ منانه هم وړېږي نۀ ده پاته شوې."

ځوان ورته وویل "له کم ګډ منانه؟" سړي ورته وویل "هغه دواړه پښې چې یې نشته ." ځوان له لږ سوچه وروسته ورته وویل "له هغه خنګه وړېږي پاتېږي . له هغه سره خو اولس نۀ ناست دی نۀ ولاړ."

سړی ورته وویل "څۀ وجه ده چې له بې تعلیمه او بې پښو سړي سره اولس پورته کښته کېږي ." هغه ځوان یو څۀ وخت چپ ناست وو بیا یې وخندل "یاره ! ډېر بې کاره سړی دی . یوه ورځ چا پوښتنه ځیني وکړه چې د پښو ارمان درځي که نۀ. دۀ و خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نۀ منها ! خدای په دې سودا کښې ډېر ونازولم ـ تۀ نۀ وينې دوې پښې يې راخخه واخيستو ـ د ټول جهان پښې يې را کړې ـ اوس تۀ ورته ګوره چې هر څومره زورور لاس او پښې دي هغه زما تابع دي ـ "
داسې په ګپه ګپه را روان وو ـ ما د ښاهسته سړي څهره ته حېران حېران کتل ـ دا غاړه را په ياد شوه ـ
سپين کالي توره سدری
له دوو به يو کورته راتلی
له ځان سره مې ويل "هغه سپين کالي او ښاهسته سړي به هم خود د داسې ورسې (ورشې) سړي وو ـ " بس په اډه کښې ودرېدو ـ موږ ټول هسپتال ته ورغلو ـ زۀ په هغو زړو تورو زرداني ترور له هسپتاله را وشړم ـ مخه مې را وکړه ـ هغه هوټل ته راغلم چې زۀ ورسره مزدور وم ـ له مالک سره مې چای وڅيښلې ـ ما ئيګر څۀ لمر په غرۀ اوډر (لوېدلی) وو ـ راووتم دباندې د هوټل تر مخ پر تړه کښېنستم ـ خپل سوچ مې پر وهلو ـ د رکشې ږغ مې تر غوږ شو چې سترګې مې ور واړولې ـ زما له خوا يو سړی نيم تر رکشه دباندې، نيم په رکشه کښې وو ـ دا خيال مې شو چې خود ډېر کسان په کښې سپارۀ دي ـ رکشه چې زما برابر ته راغله بنده شوه ـ استاذ يې د ستارټېدو کوشش کاوۀ خو ستارټه نۀ شوه ـ اخير را کوز شو ـ سواريانو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل "تاسو را کوز شئ." دۀ خپل سیټ راپورته کړو. دننه یې په انجن کښې کوتي ووهلې.
سواریان چې را کوز شو. دوه دومره غټ کسان وو چې زما غوندې شپږ په جوړېدو. استاذ ښېرته ور وختو. رکشه ستارټ شوه .لږ یې مخته شا ته کړه چې سواریانو ښېرته د ورختو هڅه کوله .دۀ رکشه وځغلوله .سر یې تر رکشه راویستو. پر سواریانو یې ږغ کړو "چې تاسو ورڅم خو ګامېښه به پکښې یوسم." دلته هغو دوو کسانو لاسونه پر تشو ینبي(نیولي) وو. له خندا شنه (ټیکی)وو. دلته موږ یاره د هغې ورځې د ماځیګر خندا څۀ در ته ووایم . هغه ننداره چې تاسو په خپلو سترګو لیدلې وای ډېر به ښۀ وو.
د نورو ورځو په شان مو د ماښام له لمانځۀ پس ډوډۍ و خوړه. ډوډۍ ته ناست وم . دومره په زوره زوره مې وخندل .له ډېري خندا پس مې له څنګه ناست سړي پوښتنه را څخه وکړه.
ما د رکشې والا او هغو دوو غټو کسانو کیسه ورته وکړه.یاره هغه سړي،هم مزدورانو ډېر وخندل .له هغې خندا او ډوډۍ خوړلو پس را روان شوم .خپلي بنګلې ته راغلم .دلته مې محسوسه کړه چې بخت دي زور کړی دی چې په هغه ورځ دي وفرید ته کیلی نۀ کړه ور.نۀ دۀ درته وویل.هغه خونه چې به زۀ پکښې اوسېدم.د هغې نۀ کولف وه نۀ کیلی.په هغه ورځ ښېخي دروازه خلاصه را څخه پاته شوې وه . خونه له دوړو(خاورو)ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه.د خوني پاکېدۀ خو مي په وس نۀوو.په خونه کښې مي خپله هواره پرې يښې بشتره له دوړو وڅنډله.پر پرېوتم.
سهار راپورته شوم. له دې سهاره د فريد او د شبنم دوارو په لټون شوم .بېخي ډېري شپې او ورځې تېري شوې .نـۀ فريد راغلی نـۀ شبنم .مخه مي وکړه هغه د هګيو دوکـان تـه ورغلم.هغه بند وو.له هغې خوا را روان وم.زموږ له بنګلې سره نژدې يو همسايه په مخه راغلی.روغبړ مي ورسره وکړو.
زۀ: "ياره !د دې فريد صېب کور نۀ دی درمعلوم؟ "
همسايه: "ولي څۀ يې کوې؟ "
زۀ: "ياره !د بنګلې يو څۀ روپۍ يې پاته وې.هغه مي ورکولې. "
همسايه: "تۀ د فريد مزدور نۀ وې؟ "
زۀ: "نۀ منا زۀ او دی په دې بنګله سره شريکان وو. "
همسايه: "اوس ستا شوه؟ "
زۀ: "هو. "
همسـايه: "دا خو ډېر ښۀ وشو.دا مردارخور به له دې ځايه غائب شي "
زۀ: "ولي فريد صېب خو ډېر ښۀ سړی دی؟ "
همسايه: "ودې ته تۀ ښۀ وايې.شرابو نه،ښځې خو يې تا په خپلو سترګو ليدلې. موږ خو تۀ د دۀ مزدور ګڼلی وې ګڼي موږ به ډېر د وخته لا درته ويلي وو چي دا بنګله تۀ ځيني واخله.دا مردار خور له دې ځايه غائب کړه. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا خو له ځان سره کوي. له خلکو سره خو ډېر ښۀ کوي. يو ايمبولنس يې ولاړ دی. له بېشمره تابوتونو سره. د هر چا چې مړی وشي هغه بې پېسو ورسره وړي."

همسايه: "هغه پخواني خذمتګاران او هغه ايمبولنس اوس نشته."

زۀ: "نۀ هغه مزدوران خو يې ويستو. ايمبولس يې اړولی وو. هغه زوړ ايمبولنس يې خرڅ کړو. دا يې نوی راوستو."

همسايه: "هغه ايمبولنس او هغه خلک ونيول شو. دوی په دې تابوت کښې له مړي سره اصلې او پوډر تېرول. که دې چېري يقين نۀ راځي. هغه جوړ تابوتونه وګوره چې څنګه جوړ دي؟ "

زۀ: "تۀ څۀ په خبر يې؟ "

همسايه: "دا خو دۀ زموږ کار را خراب کړو."

زۀ: "نۀ شوم پوه؟ "

همسايه: "پوه به شې."

له دې خبرې کولو سره همسايه روان هم شو. زۀ راغلم خپلې بنګلې ته. ورځ تېره شوه. ماخوستن په بشتره کښې پرېوتم. پر خپله مور او پلار مې سوچ کاوو "دا سې هم سړی کوي. دا به يو له ما سره شوي وي که له نورو سره هم. دا وجه به معلومه وې." په دې سوچ سوچ کښې ويدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د شپې ګېړۍ وتګېدو چي خلاص مي کړ. فريد صېب ولاړ وو. له حال احواله پس.

فريد صېب: "تۀ له کوره کله راغلې؟"

زۀ: "له تلو دوې شپې پس راغلم."

فريد صېب: "مور دي څنګه وه؟"

زۀ: "صېبه! ښه وه. ډېره ښه وه. په هسپتال کښي داخله ده."

فريد صېب: "خدای دي صحت ور کړي. ايمبولنس او کسان راغلو که نۀ؟"

زۀ: "صېبه! ايمبولنس خو ولاړ دی."

فريد صېب: "دا نۀ. يو بل مي هم رانيوو. څۀ شو چي ورک دي. زۀ کورته ځم چي راغلو ګېړۍ ورخلاص کړه."

تر ګېړۍ وتو جېب ته يې لاس کړو. موبائل يې را وکښو. موټر ته وختو. د شپې ايمبولنس راغلی. ګېړۍ مي ور خلاص کړ. هغو دوو کسانو له ايمبولنسه تابوت را کوزولی. تابوت دومره دروند وو چي هغو دوو کسانو نۀ شو پورته کولای. پر ما يې د همت رېغ وکړو. ما هم تابوت ورسره ونيوو. د بنګلې په شا کښي يوه لويه د دړو دوه تاکه دروازه وه. هغه دوه نابلده کسان چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیلۍ ورځخه وه خلاصه یې کړه. لاندې زېر زمیني وه. د زېر زمیني په زینو کښې مو تابوت کشاوۀ. تر اخیره دننه.
په زېر زمیني کښې نور تابوتونه او څۀ نور د دړو صندوخان، یو څۀ د شرابو بوتلونه پراته وو. زۀ یې را رخصت کړم. هغه دوه په زېر زمیني بلد وو ما ته نابلده کسان دورې ویدۀ شو. زۀ چې له زېر زمیني را ووتم. مخامخ مې وهغه بل په ختو جوړ سرای ته وتلې وره دروازه هم په نظر شوه . پر ځان خندا راغله ومې خندل "یاره ! فرید خو هم ډېر ښۀ مزدور کړی دی. بنګله ورله ګوري. په دې نو فرید څۀ خبر دی چې تر ننه یې د بنګلې شا نۀ ده لیدلې."
په دې بله شپه فرید له څو نورو خلګو سره په بل موټر کښې راغلی. یو څۀ وخت پس له هغو خلګو سره تر ګېټ پورې راغلی چې هغه یې رخصت کړو.
فرید صېب: "سلطانه ! شبنم راځي ګېټ ورخلاص کړه."
زۀ: "صېبه ! سمه ده."
چې دی دننه لاړ. ما د ګېټ وړه دروازه خلاصه پرېښوده. لږ وخت پس د دروازې په خلاصېدو پوه شوم. را ووتم.
زۀ: "شبنم ! هغه غټې درختې ته درځه."
شبنم د خپل موبائل زنګ بند کړ. زۀ او دا له خپلې خونې ښۀ لرې د هغې غټې درختې او دېوال تیارې ته سره کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا جنګ يواځي اوس ستا نۀ دی ـ زما هم درسره ګډ دی ـ ګوره ګوره چي په ما پوري لاس نۀ ونيسې ـ تۀ زما ميرۀ، ستا په نس کښي بچی زما ورور يا خور کېږي ـ " په دې وخت کښي صيب بيا راووتو ـ د ګېټ په لور راروان وو ـ زۀ د دېوال له سايې سره سوکه سوکه تر ګېټه ور ورسېدم ـ

فريد صيب: "سلطانه ! شبنم نۀ راغله؟ "

زۀ: "نۀ صيبه ! زۀ په ګېټ کښي ورته ناست يم ـ "

چي دی بېرته روان شو ـ زۀ هغسي د دېوال سره غلی غلی وراغلم ـ

شبنم: "زۀ نۀ شوم پوه چي څنګه دا زما په نس کښي بچی ستا ورور يا خور کېږي بل زۀ څۀ لېونۍ يم چي په تا پوري لاس نيسم ـ فريد د څۀ د پاره دی ـ

زما هغه شپه نۀ ده هېره چي دۀ زۀ د فرضي پلار مور او ورونو تر مخ راکشولم ـ دوی ټول له وېري داسي ولاړ وو لکه د ختهو جوړېتان ـ زۀ تا څۀ کوم ـ ما په هغه ورځ له ځانه سره دا جوړه وکړه چي ځان به داسي کوم بيا به په تا پوري لاس نيسم ـ دا زما خوښه نۀ وه چي په تا پوري لاس ونيسم ـ دا خوښه د دۀ وه ـ په دې خو مي تر هغه وخته کښېنولی وو ـ شراب مي په ځيښل چي په دې پوه شوم اوس شرابو هره لاره ځيني ورکه کړه ـ را ومي يستو ـ تا ته درغلو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېډيو مي د دې د پاره نۀ جوړوله چي په تا پوري لاس ونيسم. لاس مي په دۀ پوري نيوو. اوس خو خداى نوره لا هم ښه کړه.
شبنم مي پرېښوده. دۀ له ورغله. لږ وخت پس فريد صېب را ووتو. را ږغ يې کړو.
فريد صېب: "سلطانه! دلته راشه."
د فريد د ږغېدو انداز ډېر تريخ وو. زۀ ورغلم. په هغه خونه کښي چي ما او شبنم د دۀ وېډيو جوړه کړې وه. فريد د پلنګ وځنګ ته پر يوه چوکۍ ناست وو. شبنم يې په ځنګ کښي پر بله چوکۍ ناسته وه. زۀ ودوى ته مخامخ پر بله چوکۍ کښېنستم.
فريد صېب: "سلطانه! ما ته د دې د پاره په بنګله کښي مزدور کړې چي تۀ دلته د خلګو عزتونه اخله."
زۀ: "صېبه! د چا عزت مي اخيستى دى؟"
فريد صېب: "د شبنم."
شبنم: "مزدور سلطان نۀ. فريده عزتمنده! تا اخيستى دى."
فريد صېب: "څۀ ثبوت لرې چي ما اخيستى دى."
شبنم: "فريده! هغه شپه زما نۀ ده هېره."
شبنم وېډيو ور ولګوله. فريد حېران حېران ورته کتل. اخير يې ور حمله کړه. موبائل يې د شبنم له لاسه و کښو. له مځکي يې وويشتو.
فريد صېب: "اوس؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "چې شل موبائلونه مات کړې هم به دا وېډيو موجوده وي"
فريد صېب توپنچه ته لاس کړو.
فريد صېب: "تاسو له دې دنيا رخصت کړم بيا خو ورکېدلای شي؟"
شبنم: "په دې هم نۀ شې خلاسېدلای. زما ورونه دباندې ولاړ دي."
فريد صېب يو څۀ وخت چپ ناست وو.
فريد صېب: "تاسو دوه يې را جوړه کړئ څۀ درسره وکړم؟"
شبنم: "تۀ به له ما سره نکاح کوې. دا زمونږ جوړه ده."
فريد صېب: "له سلطان سره نکاح وکړه چې څومره روپۍ غواړئ زۀ يې درکوم."
زۀ: "صېبه! وماته شبنم نارو‌ا ده."
فريد صېب: "هغه څنګه؟"
زۀ: "شبنم زما مورکېږي."
فريد صېب: "څنګه؟"
زۀ: "تۀ درځه."
ټول را ولاړ شو. زۀ، شبنم او دى درې سره په موټر کښې سپارۀ شو. هسپتال ته ورغلو. په وارډ کښې مو وکتل زردانه ترور نۀ وه. په څنګ کښې ناروغه ښځې ته مې وويل "دا ناروغه جوړه شوه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغي ښځې وويل "نۀ له هغې سره دي خدای ښۀ وکړي. پروند وفات شوه."
له هسپتاله بيرته را روان شوو.
فريد صيب: "تاسو اوس په ما څۀ کوی؟"
زۀ: "موږ د بنګلې ومخ ته کوز کړه. تۀ لاړ شه. سبا ماښام شپېته لکهه روپۍ درسره راوړه. زۀ به هغه ثبوت درته راوړم بل به ستا د پټ کاروبار راز هم پټ وساتم."
فريد صيب: "دا ډېر زيات رقم دی. څنګه يې برابر کړم؟"
زه: "که ډېري دي. سبا ماښام به که موږ مړۀ وو که ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو. ياد يې لره. ستا له کوره به د بدنامۍ اوازه راوځي که خير وو."
فريد صيب: "سمه ده. زۀ به پر دې دواړو خبرو سوچ وکړم."
موږ يې د بنګلې په مخ کښې کوز کړو. دی روان شو.
شبنم: "دا دي څنګه خبره وکړه. موږ که مړۀ وو که ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو بل دي روپۍ دومره ډېري ورته وويلې"
زۀ: "شبنم! تۀ دا خبري اوس وماته راپرېږده. تۀ دا يو کار وکړه. دا اولاد که دي وشو. تۀ وخدای که به يې يو ځای غورځوې. دا زما په لاس راکړه بل شبنم! ستاسو کور چيري دی؟ هغه ورځ يو همسايه داسي راته وويل چي د دې بنګلې د ګټلو د پاره موږ د يوې خور عزت للعام کړ."
شبنم: "څنګه سړی وو او څنګه رنګ يې وو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "د ځنګ په کوځه کښې هره ورځ را روان او روان وي ـ تور جګ سړی دی ـ تکي سرې سترګي، اوږده خږه سدرۍ، ښخي لوی و ښستان يې دي ـ پر هغو اوږدو و ښستانو يې سره خولۍ لوړه ايښې وي ـ"

شبنم: "تۀ په دې کوڅه کښې تر اخيره تللی يې؟"

زۀ: "نۀ ـ"

شبنم: "دا زما ورور دی ـ موږ کور نۀ لرو ـ موږ ښځي ډېر کورونه يو ـ په خپمو کښې او سېږو ـ زموږ سړي اکثره موځيان دي ـ ښځې مو په ښار کښې سوال کوي ـ"

زۀ: "ښۀ چيچګر ياست؟"

شبنم: "هو ـ زموږ خلګ په دې کيسو بلد دي ـ موږ ماشومان نۀ غورځوو ـ پالو يې ـ"

زۀ: "بيا خو ډېره ښه ده چي ماشومان پالی ـ"

شبنم: "ډېر خلګ شته چي په موږ بلد دي ـ هغه داسي ماشومان موږ ته راوړي بل زموږ نارينه په دې هم ښۀ خبر دي چي د ښار خلګ زموږ پر ښځو ټوله ورځ پورته کښته کېږي ـ"

زۀ: "شبنمه! دا خو سم دم بړوګان دي ـ"

شبنم واړۀ واړۀ خندل ـ له خندا سره يې وچو، پرې پرې شونډو ويني وکړې ـ پر ويني شوې شونډو يې کاغذ نيولی وو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "خود بړوګان دي- بړوګان خو څۀ ښکر نۀ لري- په دې خو دوی هم ښۀ پوهېږي چې دومره روپۍ د خدای د پاره هره ورځ خلګ زموږ ښځو ته نۀ ور کوي-"

زۀ: "شبنمه! ولې ستاسو د عزت ژوند نۀ دی خوښ؟"

شبنم: "خوښ مو دی- خو زموږ د نارينه وو ضميرونه مړۀ دي- داسې هم نۀ ده چې يو زموږ نارينه دومره د مړۀ ضمير خاوندان دي- په دې ټولنه کښې داسې ډېر خلګ نور هم شته يعنې چې وځان ته ببخې ډېر عزت مند وايي- ليکن له دوی سره داسې کېږي لکه له ما سره چې وشو- ما دا ماشوم ځايه کولای هم شو- ليکن ځايه کول مې نۀ غوښت- ډېر داسې کورونه شته چې هغو ته زورورو خلګو ويلي دي "تۀ به دا خپله لور يا خور نۀ ودوې- دا زما مائينه ده-" هغو له کلونو لونې او خوندې پر کور کښېنولې دي- پر کورونو ناستې ورته سپين سرې شوې بل له ډېرو ښځو سره په زور په خپل کور بدکارې کوي- کورنۍ يې کمزورې وي- ځان وا چوي-"

زۀ: "شبنمه! زموږ په خلګو کښې دا خبره کېږي چې چيچګر هديره نۀ لري- خپل مړی خوري- دا رېښتيا دي؟"

شبنم سر وښوراوو- تندی ګونجې شو ولاړه شوه- ما داسې محسوسه کړه لکه خوا چې يې را ډکه شي- دباندې ووته- يو څۀ وخت دباندې وه- ما په خپله کړې خبره ځان ملامتاوۀ چې شبنم له دباندې راغله- او به يې طلب کړې- او به مې ورکړې- يو غړپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبه يې غرغره کړې.ولاړه شوه په دروازه کښې ودرېده .تو يې کړې.راغله پر خپل ځای کښېنسته.
شبنم: "په مور کښې خو داسې کيسه نشته لکه ته چې وايې. شايد په نورو داسې کمزورو خلګو کښې وي. زمور مړی په دې چا نه دی ليدلی.يو خو زمور هر وخت کډه په شا وي. کله يوه کله بل ښار يا وطن ته ځو بل که زمور مړی وشي هم.څوک زمور مړي ته نه راځي. مور يې په خپله تر خاورو لاندې کوو."
دلته زما هغه متل را پر زړه شو (خوار مري نه که يې څوک ناره نه اوري)
زه: "شبنمه! ته اوس لاړه شه.سبا ماښام خپل ورونه درسره راوله شبنم چې ولاړه شوه.دوه قدمه يې لاوا خيستو ودرېده.مخ يې شا ته را واړاوو.
شبنم: "ته ريښتيا وايې دا ستا پلار دی؟"
زه: "هو.شبنمه! پخدای چې دا زما پلار دی.ته به يې سبا ماښام ووينې چې دی يې مني که نه."
شبنم: "کاش! چې ما هم لکه ته چې خپل مور او پلار پيدا کړي وای.پخدای چې د دې خپل سترې ژوند ټولې سترې به مې تر يستلې وای."
د شبنم تر سترګو اوښکې څڅېدې چې روانه شوه. زه د دروازې بندېدو ته ورپسې ووتم چې دروازه مې بنده وله .په دروازه کښې ودرېدم.سر مې ورښکاره کړو. شبنم په تياره کښې روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ښه نۀ ښکارېده خو سلګۍ یې ما ښې اورېدلې. ما دروازه بنده کړه .راغلم پر بشتره پرېوتم .یو غم راته دوه شو- په سوچونو کښې ورک ویدۀ شوی وم.
سهار د ژړې لمر ژړ ګښتي ځای په ځای د هسکو شنو درختو او محلونو په سر ښکارېده. هوټل ته رارو ان وم چي راورسېدم. چائینکي یې ډکي کړې وې-د شیدو په انتظار وو. له یوې چائینکي یې وماته توره پیاله را ډکه کړه. هغه مي وځیښله.
د هوټل مالک: "مور دي څنګه ده؟ "
زما اوښکي په ستروګو کښې نۀ ودرېدې. هغه حېران غوندي شو چي کله مي په اوښکو خروښ وختو. اوښکي مي پاکي کړې زۀ: "الله دې جنت ور نصیب کړي.هغه وفات شوه."
مالک: "کله؟ "
زۀ: "څۀ خبر یم پروندو رغلم. پر څنګ ناروغي ښځې او د هغې خپلوانو راته وویل چي وفات شوه."
مالک: "څنګه هغه وفات شوه تۀ نۀ وې په خبر؟ "
ما څۀ ځواب ور نۀ کړ.مالک حېران حېران راته کتل .زۀ را ولاړ شوم تر هوټل رااوتم. د ماماګانو د کور په لور مي مخه وکړه. د ماماګانو کورته ورسېدم. د فاتحې خلګ وکورته نژدې په یو ماجت کښې ناست وو.
ورغلم کښېنستم دعا وشوه. له دعا پس مي له خلګو سره د لاس په اشاره روغبړ وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له ژړګُل کاکا ،سدواو ماماګانو را ولاړ شو۔زما څنګ ته راغلی۔غېږ یې راباندي وګرځوله۔ په زوره زوره یې ژړل۔ژړل خو ما هم لېکن د خلګو له شرمه پټ۔
هم داسي خلګ یو یو راتلو ،دعا کېده او رخصتېدو۔د ماځیګر تر لمانځۀ په ماجت کښې ناست وو۔له لمانځۀ پس چي زۀ را ووتم۔ ژړګُل کاکا او ماماګانو ډېر ست وکړو چي مابنام پاته شه زما د نۀ نۀ له ډېره تکراره پس چي زۀ را رخصتېدم۔ جمال ژړګُل کاکا ته وویل "زۀ هم له سلطان سره ځم۔ سهار به وختي بېرته راشم۔" د ژړګُل کاکا هم پر خولۀ هو ورغلو۔
زۀ: "جماله ! نن شپه دلې پاته شه۔سباچي زۀ راغلم دواړه به سره لاړ شو۔داسي نۀ وي سبا یو څوک وختي راشي۔تۀ به نۀ یې۔ دا ښۀ کار نۀ دی۔"
جمال یو کاڼی له بله مات کړ که زۀ پاته شم۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

څو ورځې فريد صيب ځان دلې دوري کاوه. يو ورځ چې زۀ شبنم،د شبنم ورور د فريد کورته ورغلو.
فريد صيب: "د خداى پار دى داسي مۀ کوئ."
د دۀ کورودانه او زويان (زامن) ټول راغلو. چاى مو څيښلې.
زۀ: "بابکه! تا نور څو ودونه کړي دي؟"
فريد بابک څۀ نۀ وويل. سر يې وښوراوو.
د بابک خاندانه کورودانه کـه څۀ هم پـه دې خبره وه چي د مېړۀ مي دا مشغله ده بيا يې هم ځان ته زور ور کړ.
نا څکه مور: "دا تۀ څۀ وايې؟"
زۀ: "موري! تۀ لږ سوکه ږغېږه. خداى به ټولي خير کړي."
نا څکه مور تر هغه لا وځان ته زور ورکړ چي څۀ بدي خبري يې پر خولۀ ورتلې هغه يې کولې.
زۀ: "بابکه! دا خپله ګرانه ښځه پوه کړه."
فريد: "ښځې! خبره کراري ته پرېږده."
زۀ: "موري! د دې دا معنا نۀ ده چي تـۀ لـه يـو ښې سرمايداري کـورنۍ يـې. دا شبنم او زمـا مـور لـه ډېرو خـوارو کورنيـو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري ! که زما د مور کورنۍ در وپېژنم .تۀ او فريد بابک به دواړه په دې حېران شی."

د بابک ګرانه ښځه: "څو که ده چې تر ما هم خاندانه ده؟"

زۀ: "زما مور د هغه محمدعلي لور ده چې د درسته ښار خلګو لالا ورته ويل .موري، بابکه ! اوس ټول غلي شئ .زۀ د خپلې مور ليک درته لولم." د جبران کتاب مې سره خلاص کړو.ليک په هغه صفه کښې پروت وو.پر کومه چې جبران د شيطان افسانه ليکلې وه.

د مور په لاس ليکلی ليک مې راواخيست . څو واره مې مچ کړو. دوی وايي "نارينه په اوښکو ډېر بد ښکاري ." زۀ که ښۀ ښکارېدم که بد اوښکي مې نۀ درېدې . د دوی ټولو تر مخ مې سره خلاص کړ. په لوړ ږغ مې وټولو ته ويل شرو کړو. دوی ټول متوجه وو.

د ليک شروع له بسم الله شريفي څخه شوې وه.

ګرانه زويه سلطانه ! ! ! ! دا خو مې اول درته ويلي وو چې دلته داسي خلګ ډېر دي چې ودي درده وي . هغه که شته هم په شمار دي چې درمان ور کوي . دلته هغه هم په شمار دي چې اوښکي در پاکي کړي. هغه بېشمېره دي چې ودي ژړوي. هغه بې شمېره دي چې درباندي وخاندي .هغه په شمار دي چې ودي خندوي يا درسره وژاړي بل به د دې خړ پړ اولس په سپېره څهره او سپينو غاښو نۀ تېروځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به په یاد وي ـ یوه ورځ چي زهٔ او تهٔ په دروازه کښي ناست
وو ـ باران اوربېدو ـ زهٔ پر دې درسره ږغېدم...............ـ اوس که زهٔ
چیري مړه وم ـ اول مي قبر ته مهٔ راځه ـ که دي چیري زړهٔ نهٔ
ودربېدو راغلې ـ تر هغه به زما قبر په کاڼو ولې تر څو چي دي
نفس نهٔ وي ختلی ـ که دي چیري داسي نهٔ وکړو ـ نو زما د
ناامېده مور(چي په دې هم شکي یم پر تا به مي حق وي او که نه ـ
که چیري وو) له حقه نافله یې ـ
بل که دي داسي نهٔ وکړو لکه څنګه چي زهٔ درته وایم ـ فرید که
دي ژوندی پیدا کړ ـ تر هغه یې په کراره مهٔ پرېږده ـ تر څو چي
دي په ژوند نهٔ وي وژلی ـ که چیري مړ وو بیا یې هره ورځ قبر
داسي په کاڼو وله لکه زما ـ
زما نوم په حقیقت کښي زردانه نهٔ رڼا وو ـ زهٔ له یو ډېري باعزته
کورنۍ څخه یم ـ زما د پلار نوم محمد علي وو چي اکثره خلګو
ورته لالا ویل ـ څلور ځوانان وروڼه مي وو چي په حکومت کښي
پر ډېرو ښو عهدو وو ـ ما ایف ـ ایس ـ سي کړې وه ـ بي ـ ایس ـ
سي مي شروع وه چي د شرم او سترې ژوند سبب مي دا
فرید نامی سړی جوړ شو ـ فرید په رنګ ډېر ښاهسته په عمل
خوړچن (خیرن) سړی وختو ـ
له دې سړي سره مي تعلق پیدا شو ـ
هم هغه ناجائزه تعلق ورځ تر هغه بله زیاتېدو ـ تر دې سره
ورسېدو چي ټول کور را پوه شو ـ پر ډاکټرو وګرځېدم ـ تقریباً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو د ماشوم له ځايه کېدو انکار وکړو. ټولو دا راته وويل چي ماشوم ژوند کړی دی. ځايه کول يې خون کول دي.
په کور کښي مي له شرمه سترګي نۀ شوې رښولای .زۀ و مور بيا هم پر ډېرو ډاکټرانو وګرځېدو چي نااميده شوو.اخير مي د ځان وژني کوشش شروع کړ. دا موقع هم تر هغې ورځي په لاس نۀ راغله چي تۀ پيدا شوې.
تۀ زما مور د شپې شپې له کوره ويستې . کوم ځای چي ما ور ښودلی وو هلته يې يښی وې. په کور کښي نور داسي د شرم ژوند تېرول راته ګران وو. څلورمه شپه مي يو ورکی ليک له خپل بالښت سره کښېښودو. په هغه کښي مي خپلي کورنۍ ته وليکل چي په ما پسې مه ګرځئ.زۀ نن شپه ځان وژنم.د شپې چي ټول کور ويدۀ شو.زۀ د کور له خوا په زينه راوختم . په ډېر احتياط او تکليف مي هغه زينه پر دېوال راواړوله . راکوزه شوم.
په دې توره شپه مي په کوڅو کښي مخه را وکړه .د فريد بنګلې ته راغلم.نيت مي دا وو چي فريد به اوس تا واينه کوي . که يې چيري ځان دلي دوري کاوۀ. ځان يا به دی وژني !. ګېټ مي وټکاوه. ګېټ د فريد هغه مزدور خلاص کړ چي زۀ يې پېژندلم. تل يې د ورتلو او راتلو پر وخت ګېټ را خلاصاوو.د فريد پوښتنه مي وکړه.فريد په دې شپه په بنګله کښي نۀ وو.د مزدور په خونه ور دننه شوم.په خونه کښي زما هغه پړونی پروت وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوم کښي چي زما مور هغه وخت تۀ نغښتی وې. پوښتنه مي ځيني وکړه .فريد چيري دی؟ هغه وويل "زۀ هم نۀ وم .نن راغلم. هغه شپه که دي په ياد وي. بجلي چي نۀ وه. را ويښ شوم .ورۀ دلاس بتۍ مي را واخيسته راووتم .تکه توره تياره وه . د ماشوم په ګيټ کښي ژړا وه چي ګيټ مي خلاص کړو. ماشوم پروت وو. تر سهاره مي وګرځاوو. سهار مي له هوټله شيدې ورته راوړې. په چمچه (کاشوغه)مي ورکړې.
د فريد صيب بې اجازې کلي ته لاړم .ماشوم مي يووړو. زمونږ په کلي کښي ډم دی .د هغه اولاد نۀ وو. هغه ته مي ورکړی .د هغه ښځي چي ماشوم ورواخيست د ستي يې وويل حرمونی څومره ښاهسته دی زړونه کاږي .چيري مي ورکاوۀ که زۀ يو سر نۀ وای . کور مي درلودای .زۀ دا يو سر يم. " ويې خندل "څه پرېږده يې. نر بېخي په فرياد بد ښکاري . ستا ولي رنګ تغير خوړلی دی بل دا ډېر وخت ورکه هم وې. فريد صيب ته راغلې هم نۀ يې. "
ما ورته وويل "که مي مرسته کوې خو کيسه به درته وکړم .که يې نۀ کوې بيا به پر خولۀ لاس نيسې .ما او خپل کار به سره پرېږدې. " هغه وويل "ولي به يې نۀ درسره کوم. اخير انسانيت ،پښتونواله ،مسلماني ده . خو شرط به دا وي چي په دې درو سره کښي جائز وي. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل "یو په دې درو سره کښې جائز دی بل په دې درو سره کښې وماته ناجائز ښکاري. " دۀ وویل "دواړه راته وو ایه. دا قسم خورم چې هغه جائز به درسره کوم."
ما دا خپله کیسه ټوله له اولې ورځې بیا تر دې ناستې ګړۍ پورې وکړه. اخیر مې ورته وویل "په ما خپله کورنۍ پسې ده. راته وایې سړی را په ګوته کړه مونږ یې وژنو. اوس دې یوه خوښه دا ده چې لاړ شې دستي موټر پیدا کړې. ما له ځانه سره یو لرې ځای ته بوځې . زۀ له تا سره وادۀ وکړم بله دا ده چې خپله کورنۍ ته وو ایم چې اولاد مې له دې سړي څخه دی بله دا چې زما تر کورنۍ له مخه فرید زۀ او تۀ له دې دنیا رخصت کړو بله خوښه دې دا ده چې په تا پورې لاس ونیسم . که یې دواړه وویشتو نۀ. زما درسره وعده ده چې وادۀ به له تا سره کوم خو فرید به بیا په دواړو له دې دنیا رخصته وو او بل به یې کاروبار معلومه وو چې څۀ کاروبار کوي."
سړی وار خطا غوندې شو. هر څه ځینې ورک شو. ببخې ډېر وخت یې تر خولۀ خبره نۀ راووته. اخیر زۀ ورغلم. د دۀ پر بشتره پربوتم. شپه مو په دې خونه کښې سره تېره کړه.
سهار له اذانه پس سړی لاړ موټر یې راوستو. زۀ او دی پکښې کښېنستو. ما پښین یو کورته ورغلو. موټر ته مو روپۍ ورکړې . هغه روان شو. دۀ راته وویل "دا زما د خور کور دی . تۀ به دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه شپې کوې چې تر څو زهٔ بېرته راځم. زهٔ به لاړ شم. ستا د پاره به څو جوړې جوړې کړم. څو بشترې او لوښي به واخلم. په کلي کښې به خپلې خونې را صفا کړم. له هغه پس به ور شو. نو به کليوال شک نهٔ اخلي."

ما لس شپې د دهٔ د خور په کور کښې تېرې کړې. خور يې دومره پورته کښته راسره کيده. د ورور په وادهٔ ډېره خوشاله وه. هر وخت به يې دا خبره کوله "شکر دی خدايه! چې زما ورور دي د کور خاوند کړ." خور يې په اخښې زما د پاره قميس او پړونی راوړو. دومره په هله هله يې اوږد قميس را جوړ کړو.

له لسو شپو پس چې دی راغلی. زهٔ يې خور او اخښې په اوږدهٔ قميس کښې له دهٔ سره را رخصت کړم. په ښهٔ نوي قميس او پړونې کښې له دهٔ سره کلي ته لاړم. دورې مې نوم پر ځان زردانه کښېښودو. ژړګل لاړ فريد ته يې ځواب ورکړی وو. سوکه مې جامې هم د کليوالو ښځو غوندې اوږدې کړې چې کله وخت د نکاح راغلو. له دې پرېشانۍ سره مخ شو خو بيا هغه مشکل مولوي صېب، زرداد او زرګلي لرې کړو.

دا يو حقيقت دی چې يو ماشوم هم دنيا له په خپله نهٔ راځي. ماشومان مورې دنيا ته راولو. هغه په مورې اړه لري چې څنګه او په څهٔ ډول يې راولو. هغه که په جائزه وي که ناجائزه او بيا يې روزنه هم په مورې پورې اړه لري. دا اختيار هم له مور او پلار سره شته چې اولاد لرې پيدا کوي که ډېر. کال پس يې پيدا کوي، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه، که درې. هغه مور او پلار خود اولاد نهٔ شي پیدا کولای
چې په مور یا پلار کښې یې یو نقص وي. ځیني داسې مور او
پلار وي لکه زهٔ او فرید چې خواهشات یې سترګې ورپټې کړې
بیا داسې اولاد پیدا کړي لکه تهٔ."
زما دلته د وجود هر ویښته جګ ودرېدو. حېران شوم. سوچونو
یوړم "چې داسې هم کېدای شي یا کېږي. حرمونی پیدا کوي او
غورځوي یې .دا خو به بیا نورو ښځو هم داسې حرموني پیدا
کړي او غورځولي وي."
چې د سوچ له دنیا څه بېرته حقیقي دنیا ته راغبرګ شوم. بېرته
مې سترګې لیک ته را واړولې.لاندې څهٔ داسې لیکلي وو.
"تهٔ مور وخورې، تهٔ مور وخورې، تهٔ مور وخورې .ګناه زما او د
فرید وه. سزا یې تا تېره کړه. تهٔ هغه ماشوم یې چې رښا ګناه ګاره
دې مور ده او فرید ګناه ګار دې پلار. په دې فیصله کښې ګوره
پر تا مورې که خپل تقدیر ملامت وي. مور نور په خپل قلم هیڅ نهٔ
شي درته لیکلای.
تهٔ به اوس فرید پیدا کوې. دا زما لیک به یې ومختهرېدې.
فرید به څنګه پیدا کوې؟ فرید به اوس سپین رېږی وي خو کور
یې په پلاني ځای کښې دی. هغه بنګله په پلاني ځای کښې ده
چې دهٔ به کله کله دا زما غوندې ښځې ورته راوستلې.
فرید به تر هغه نهٔ پرېږدې چې خپل حق دې نهٔ وي ځیني اخیستی
. د دې خبرې ژړګل ګواه دی بله د دهٔ خپله ښځه که یې بې ایماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ کوله.یوه شپه زۀ او دی په بنګله کښې وو چې دا راغله.یو غټوکی زوی هم ورسره وو.
وسلام
ستا ګناه ګاره مور رڼا "
چې سر مې راپورته کړ. له اوښکو ډکې سترګې مې یوې او بلې خواته واړولې . فرید ،شبنم ،د شبنم ورور ،دبابک ګرانه کورودانه ټولو حېران حېران راته کتل.زۀ راووتم.دوی مې ټول یو ځای سره پرېښودو. بنګلې ته راغلم .نن مې د فرید بابا د خوني کولف مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

هوا بته ولاړه وه. سا مي لنډه لنډه کېده. هسپتال ته ورغلم. د ډاکټر فرزانې له نوکره مي پوښتنه وکړه.

زۀ: "څوک ورسره شته که نۀ؟ "

مزدور: "نۀ جي ! "

دروازه مي لږ خلاصه کړه. ډاکټر فرزانه يوازي ناسته وه. د يو کتاب پاڼي يې سره اړولې.

زۀ: "خوري ! د دننه راتلو اجازه شته؟ "

ډاکټر فرزانه: "راځه راځه خدای دي راوله."

ورغلم په مخامخ چوکۍ کښې ورته کښېنسم. زما او د دې تر ميان پروت ټېبل چې سپين څادر پر هوار وو. يوه پنډه ښيښه پر پروته وه. تر ښيښه لاندي يو څو ښاهسته د دوايانو کاغذونه پراتۀ وو. برسېره وډاکټر فرزانې ته نژدې د دې د ډاکټرۍ اسباب، درې څلور پنډ پنډ کتابونه پر پراتۀ وو.

ډاکټرفرزانه: "له ربا سره دي خدای ښۀ وکړي. زۀ خو بيا نۀ درغلم. څنګه يې کوې د دنيا ژوند دی. هر سړی يې په غم نه يو غم اخته کړي يو. ربا خو زما د کالج په وخت کښې تر ټولو ښه ملګرې وه."

زۀ: "خوري ! زما د مور وصيحت؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر فرزانه: "ستا نوم؟ "
زۀ: "سلطان۔"
ډاکټر فرزانه: "وماته خو يې وصيحت کړی نۀ را کړی دی۔"
زۀ: "بيا هم۔"
ډاکټر فرزانه: "دا يې راته وويل ۔ که چيري زما زوی سلطان درته راغلی ۔شايد له تا د دې څو سوالو ځوابونه وغواړي ۔ پکار دی تۀ د دۀ تر راتلو مخکې د دې سوالونو ځوابونه وليکې چې دی راشي تۀ يې په لاس ورکړې۔ "
ما پر وخندل۔
زۀ: "د سحرا کليوال په دې سوالونو او ځوابونو څۀ پوهېږي؟ "
دې هم وخندل بيا يې د مورکۍ په خبرو داسې پيل وکړو "ما خپل هلکان درې سره په هغه ځنګل کښې داسې روزلي دي ۔ په خدای که يې څوک په سکولونو او کالجونو کښې داسې وروزي۔مثال تۀ اوس د کومو سوالونو ځوابونه غواړې؟ "
زۀ: "ګناه دې او خپل يار کړې۔ سزا يې ما تېره کړه او تېروم به يې۔ دويم دا دا يوائې له ما سره شوي دي که بل څوک هم شته؟ دريم دا داسې ولې کېږي؟ چې د خانه منصوبه بندي هر اسباب موجود دی ۔څلورم دا ټول د جنسي خواهشاتو له وجې کېږي که نوري وجې هم شته؟ "
ډاکټر فرزانه: "زما په اند ۔له ډېرو ښځو سره زبردستي کېږي۔دا سوال که وشنو ښېشمېره سوالونه را پيدا کېږي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه د خانه منصوبه بندي په اسباب تېر باسي او نارینه یې استعمال نۀ کړي. دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پیدا کېږي.
ځیني ښځې داسي وي چي له هر چا سره د پیسو په لالچ کښي داسي کوي.دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پیدا کېږي.
ځیني ښځې داسي سوچ لري لکه نیازۀ (سېلاب) اخیستی وځګ ته لاس اچوي . وایې په اخیر کښي به په دې سرې پوري لاس ونیسې یعني هغسي نۀ شي وه. دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پیدا کېږي.
نوري داسي بې شمېره وجي هم که وشنو بېشمېره سوالونه را پیدا کېږي یعني دا که پسي واخلو تمام نۀ لري.
زۀ پوهېږم چي تۀ دا ځوابونه هم غواړې چي دا ماشوم په یو څۀ وخت کښي ضایعه کېږي . ولي یې ضایعه کوي نۀ ؟ دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پیدا کېږي . داسي نور ډېر سوالونه او ځوابونه چي تمام نۀ لري. پر دې له ډېره وخت زۀ کار کوم. سوکه سوکه لګیا یم او په دې کښي هم سل په سله د نارینه لاس دی." بیا یې وخندل "پښتانۀ متل کوي(د ښځې عقل په پونده کښــي دی) تــۀ او خــدای ! ! دا د ښــځې لــه ذات ،ســادتوب او مینتوب سره بې انصافي نۀ ده. راځم د بې انصافۍ په لور۔ پر یوۀ وادۀ برسېره بل غواړي . که چیري چا خپله لور یا خور نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوله بيا يې تېښتوي ـ پر هغو دوو برسېره که دريمه څلورمه پيدا کېده هم دی يې کوي ـ
داسي هم کوي ـ يوه کوي بله پرېږدي ـ داسي يې لا له ښځې سره کړي دي ـ تربور ، عزيز او قريب پر بل شي ځيني مړ شي يا مړ کړي ـ کورته را منډه کړي ـ خپله ښځه وولي ـ وايي دا زما په ښځه تور وو ـ دې ته ولي زموږ د خلګو سوچ و فکر نۀ ور اوړي چي د نورو خلګو څو فيصده ښځې پر اولاد مري ـ زموږ څو ـ په نورو خلګو کښي څو مره غلا او قتلونه کېږي ـ په موږ ه کښي څو مره ؟ـ
دا دوه سوالونه که اوس زۀ او تۀ په مخه وا خلو ـ په سوال کښي سوال پيدا کوو ـ کتاب څۀ کتابونه به پر ې ولېکو ـ
له دې يوۀ سواله اوس ګوره څو سوالونه در پيدا کوم ـ دا زموږ خلګ چي څۀ وايي ـ عمل يې هم داسي دی که نۀ؟
مثال ملا ، ملک ، سيد ، خان ـ د دې خلګو چي کوم ه زمه واري ده ـ هغه يې پوره کړې يا يې پوره کوي؟ يعني دا ازاد خياله برابري چي غواړي هغه.........پر تا د دوی او ملا ، ملک ، سيد ، خان فرق شته که نۀ؟ "
پر دېوال ځوړند ساعت ته يې وکتل بيا يې وويل "ډېر ناوخته دی ـ اوس له کوره څوک راپسې راځي ـ "
ډاکټر فرزانه: "بخښنه غواړم ـ زما په خيال خبره رانه په بله لاړه ـ خير ببرته به خپلي خبري ته راشو ـ راځم دې درو رشتو ته ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسانانو تر منځ دا درې رشتې دي لکه انسانيت،ژبه ،مذهب .
په دې درو کښې په يوه کښې رد او بدل نۀ شي کېدلای. په دې
دوو کښې کېږي .زمونږ په ټولنه کښې ډېر خلګ شته چې د مور
په نوم پېژندل کېږي . مثال د ژړې انا زويان (زامن) ،د شنکۍ
ترور زويان داسي نور. پر دې خلګ خاندي څۀ ډېر په سپک نظر
ورته ګوري. دا د خندا کار نۀ دی .دا يو ډېر غټ سوال دی. پر
دې سوچ کول په کار دي. "

زۀ: "فرزانې خوري ! بيا له موضوع وا وښتې. "

ډاکټر فرزانه: "نۀ نۀ وروره ! خبره مې مختصره کوله . تا به
اورېدلي وي چې دوه ورونه دي . يو پلانکي زی بل پلانکي
خېل دی. "

زۀ: "هو خوري ! ما اورېدلي څۀ ما ليدلي هم يې پېژنم. "

ډاکټر فرزانه: "داسي ورونه هم شته چې د يوۀ په کور کښې يوه
ژبه،د بل په کور کښې بله ژبه ويل کېږي . داسي ورونه هم شته
چې يو په يوۀ مذهب وي بل په بل . په دې به هم اکثره خلګ خبر
وي. که نۀ وو خبر به شي. تۀ په دې خپل قام کښې شا و خوا
وګوره . داسي خلګ لکه دا تۀ (د حراميانو)په نوم چې ياد شوي
دي. لوړ مقام يې موندلی چې نن يې پر مېنو پاته لمسيان او
کړوسي چې د هغو پر لمسيانو او کړوسيانو باچاهي کوي. چا
چې به وځان ته حلالوني او خاندانه ويل .مثال لکه دا ځيني
خلګ ،کورونه او قبيلې. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې لا دا خبره په خولۀ کښې وه چې د ټېبل په پروته پنډه ښيښه کښې يوه څهره را ښکاره شوه.زۀ وار خطا شوم.خولې رابانديې ماتي شوې .بدن مي په رېږدېدو شو.د دې سترګي په ما کښې،زما سترګي په دې کښې ښخې وې . نۀ دې له ما سترګي اړولې نۀ ما له دې. له وېري مي ورته وويل "خوشحال خټک خو نۀ يې؟ "
د څهرې خولۀ وخوځېده .په سپينو غاښونو يې څۀ داسي وويل
"نامرد فخر په نصب کا
مرد نۀ مور لري نۀ پلار "
چي راويښ شوم.په خولو کښې غرق وم. سا مي لنډه لنډه کېده . نۀ ډاکټر فرزانه وه،نۀ خوشحال خټک.سترګي مي وغړولې.
په هغه خونه کښې پر هغه پلنګ پروت وم،کوم ته چې به فريد بابا د بل نامحرومي ښځې راوستې .هم پر هغه بالښت او پلنګ پروت وم .دا مي محسوسه کړه چې خوشحال خان وايي "د پلار په نوم او دولت سړی نۀ سړی کېږي."

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library